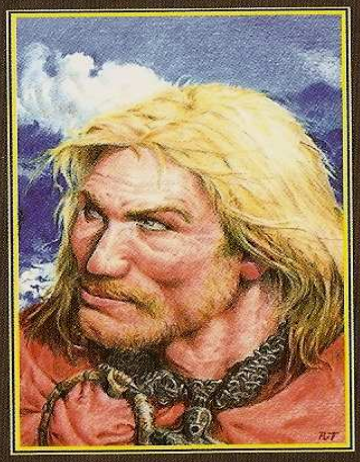
JDI

A PŘINES HLAVU KRÁLE

JAROSLAV MOSTECKÝ



Nové autorem upravené
a Petrem Utěšilem ilustrované vydání
prvního dílu trilogie

VLČÍ VĚK

(Původně tato kniha vyšla v roce 1995
u nakladatelství Saga
a jako autor byl uveden
Jeremy Shackleton.)

2. díl

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

(NETOPEJR 1996)
vyšel již pod jeho vlastním jménem.

A konečně (v roce 2000)
jsme se dočkali, Jarek se smiloval
a dopsal

3. díl

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

(NETOPEJR 2000)

---

www.netopejr.cz
nejošklivější stránky na síti

ISBN 80-86096-48-3
9 788086 096483

Jaroslav Mostecký: JDI A PŘINES HLAVU KRÁLE
© 2000 Jaroslav Mostecký

Cover Art Copyright © 2000 by Petr Utěšil
Illustration Copyright © 2000 by Petr Utěšil

Copyright © 2000 by



ISBN 80-86096-48-3



JDI A PŘINES HLAVU KRÁLE

Meče se srazily a v náhlém zavytí větru téměř zaniklo zazvonění zlomené čepele…

Olaf Sigurdson zaklel a už stačil jen naplano mávnout pahýlem zbraně po svém soupeři. Jeho pohled se střetl s Godfredovým a povolil stejně jako meč.

Vítr naposled zasténal ve větvích stromů a utišil se.

Měl nutkání vyběhnout z kruhu a vytrhnout některému z přihlížejících jeho zbraň, ale nemohl. Jako v nějakém hrůzném,

mrákotném snění sledoval čepel Godfredova meče, jak se k němu blíží, a čekal na ni… Maně se rozhlédl po svahu Danevirku. Stálo jich tu několik stovek. Muži a ženy, i jarlové ze západních ostrovů, kteří vážili cestu do Dánska, sotva se k nim doneslo, k čemu se Godfred chystá… Nikdo z nich nesmí říct, že dánský král pošel jako pes…

V té chvíli se jeho protivník rozhodl souboj skončit.

Olaf Sigurdson hekl, sevřel do dlaní ostří Godfredovy zbraně a zalapal po dechu. Ucítil, jak mu čepel otevřela útroby, ale bolest jej zkroutila, až když se mu ostří Godfredova meče vynořilo ze zad.

Ruce se mu prověsily dolů. Řemen štítu sklouzl po mastné látce rukávu kazajky, natažené přes kroužkovou košili, štít se zhoupl, jak zavadil o prsty zkřivené bolestivou křečí, a spadl do polozmrzlého bláta.

Dav, přešlapující pod palisádou na svahu ochranného valu města Hedeby, zahučel nevolí. Jen málokdo se však odvážil dát svou nelibost nad výsledkem hólmgangy, Odinova soudu, najevo příliš hlasitě. Souboj skončil a musí se počítat s tím, jak dopadl.

Dánský král umíral, ale ještě neklesl. Jeho protivníkovi zbrunátněla tvář námahou, když se pokusil pozvednout meč i s Olafovým tělem. Kov nepříjemně zaskřípl o kost a Olaf Sigurdson na okamžik ztratil půdu pod nohama. Hlavou mu prolétlo přirovnání sebe sama ke kusu uzeného v komíně a v ústech ucítil hořkokyselou chuť žaludečních šťáv. Ztěžka zvedl hlavu, slzy bolesti mu zakalily pohled a Godfredův obličej před ním se rozpil do růžové kaňky.

„Páchneš smrtí,“ uslyšel odněkud z dálky Godfredův hlas. Soustředil síly v naději, že se mu snad podaří plivnout samozvanci do tváře, ale jen sebou cukavě trhl jak ryba nabodnutá na oštěpu.

Godfred sklonil meč, opřel se nohou o hruď svého soupeře a prudce zbraň vytrhl. Olafovo tělo se sesulo do rozměklých zmrazků a rozbitý led v kalužinách zrůžověl krví.

„Ještě někdo?“ rozhlédl se zadýchaně jarl Godfred, který se právě stal dánským králem, a vyzývavě se zašklebil. Jeho mohutná postava v kroužkové košili, volně visící až po kolena, se zatočila na patě. Godfred v rychlosti přehlédl všechny dokola a

spokojeně zamručel. Zdálo se, že nikdo z diváků nemá chuť pomstít smrt hedebského jarla a dánského krále.

Okázale zastrčil těžký železný meč do pochvy a založil si ruce na prsou. Pichlavé oči pod vysokým čelem, ze kterého se už před pár lety začaly ztrácet slámově žluté vlasy, na několik vteřin zabloudily do míst, kde teď mlčky a bez hnutí stála osobní Olafova garda. Na ní je, jestli se dnešek promění v masakr.

Zakašlal, jak se o něj otřel vítr a naplnil jeho nos pachem krve. „Jestli se přece jenom někdo najde," pronesl hlasitě a dával pozor, aby se v jeho hlase neobjevila ani stopa pohrdání, „…ať přijde zítra ráno na tohle místo k runovému kameni. Dnes už jsem nakrmil vlky dost…"

Zničehonic se zarazil a zkoumavě zabořil oči do skupiny věrných mrtvého krále. „Kde je jeho syn?" začal potichu. Pohledem zabrousil až k jalovcovým houštinám, táhnoucím se od Danevirku daleko na jih. Dokud jej hledal, mlčel, až nakonec jeho hlas zabouřil: „Kde je? Proč neoplakává otce a nevybírá otrokyni, která s ním odpluje na pohřební lodi?"

Mezi lidmi se ozval uštěpačný smích. Mladý Leif bude těžko dobrovolně nastavovat hlavu Godfredově sekeře.

Nový dánský král přimhouřil oči proti větru, který z vrcholku palisády srážel krupičky přemrzlého sněhu, a mávl rukou. Mlčky se otočil a zamířil k městské bráně, za níž se kupil shluk rybářských chalup lemujících hlavní cestu od brány k přístavu.

„Jdu do své skaly, Dánové," obrátil se ještě pod zavěšeným kladivem na štítě brány. „Ke svému krbu a ke svým ženám…"

Na okamžik se odmlčel a promnul si oči. „Zítra vám povím víc. O zlatě a urozených franských pannách, které už na vás čekají. Nebude Dánka, která by neměla doma štůčky fríského sukna!"

Za hromotluckou Godfredovou postavou se srazili muži z jeho družiny a vešli do města hned za ním.

Dav před branou ještě rokoval. Od úst stoupala pára a kolující měch s horkým pivem dodával slovům na důrazu a hlasitosti. Lidé se sázeli, co mohou čekat. Jestli bude nový král vysílat dračí lodě k ostrovům daleko na západě a do ústí franských řek, a doma ve své skále čekat na svůj podíl z kořisti, nebo sám povede

Dány proti Frankům, Frísům nebo obyvatelům věčně zamlžených nordheimských fjordů…

Od zčernalých kmenů palisády se oddělila zavalitá postava a kolébavou chůzí se vydala k bráně. Muž se k ní dostal rychle a nenápadně a vklouzl do města hned v prvním hloučku za Godfredovými zabijáky.

Za branou zpomalil a rozhlédl se. Nikdo nesměl zahlédnout, kam má namířeno…

Jeho rozcuchané ryšavé vlasy přecházely plynule do nepředstavitelně hustého vousu a ani kulaťoučká postava nemohla nikoho pomýlit. Málokdo vypadal tak, aby se mu říkalo Troll, Helgi Troll. Už čtrnáct let byl pokrevním bratrem hedebského jarla a dánského krále Olafa Sigurdsona a stejně dlouhou dobu i kormidelníkem na jeho lodi. Se skřety z divokých severských lesů neměl společné jen jméno a podobu. Byl o hlavu menší než nejmenší dánský viking, který se kdy opřel do vesel drakkarů, ale boji s ním se snažil vyhnout každý, kdo jej znal.

Teď připomínal spíš větřícího zajíce. Kývl na pozdrav dvěma kolemjdoucím obchodníkům z Upplandu, jejichž lodě právě kotvily v přístavu, a když se ujistil, že jej nikdo nesleduje, odskočil z hlavní cesty a zmizel v bludišti dřevěných domků a chlívku. Prosmýkl se kolem velké kůlny páchnoucí rybami a solí, vyhnul se louži láku prosakujícího pod dvířky ven a ztratil se za hromadou naskládaných polen.

Chlapík se znovu ujistil, že jeho odbočení z cesty nikdo nezpozoroval, a sevřenou pěstí zaťukal na plaňková vrátka. Uvnitř někdo uvolnil závoru a dvířka se otevřela.

Viking skočil dovnitř a rychle za sebou zavřel. V dřevěném přístavku rybářské chalupy byla tma a Helgi Troll v první chvíli neviděl vůbec nic.

„Jak?“ ozval se ze tmy chlapecký hlas. Chvěl se jako vzduch nad hořícím vřesovištěm.

„Tvůj otec měl pravdu, Leife Olafsone,“ promluvil příchozí a dýchl si do dlaní. „Byl to od něj moc dobrý nápad, schovat tě. Takhle alespoň před branou města leží jen jedna mrtvola.“ V šeru nebylo vidět, jestli chlapci vyhrkly slzy, ale jeho hlas se ještě víc roztřásl. Jako listí osik.

„Takže samozvanec vyhrál,“ zašeptal. Bylo mu, jako by se

došková střecha propadla a zavalila jej. Najednou nebyl syn jarla, který jediný mohl říct, že je králem Dánska, a nenašel by se nikdo, kdo by se zvedl a nesouhlasil. Když všechno dopadne dobře, pošle jej Godfred s první výpravou k dalriadským útesům… Tam je největší šance padnout do léčky černookých Piktů a přidat tu svoji do jejich sbírek nepřátelských lebek.

„Vyhrál…“ zašeptal zadrhle.

„Zatím,“ skočil mu do řeči baculatý viking. „Jako že mi říkají Helgi Troll, zatím, Leife Olafsone. Jen do té chvíle, kdy dospěješ. Pak se vrátíš…“

Šero v kůlně jako by zhoustlo. Zvenčí se ozvalo několik vzrušených hlasů a dívčí výkřik.

„Možná nás hledají,“ řekl po chvilce Leif. „Nechci čekat, až mne podříznou jako kuře, Helgi…“ Zamžoural do tmy a natáhl ruku k otcovu příteli. „Vyzvu ho na zítřek k souboji. Můj otec přijal jeho výzvu k hólmganze, on musí přijmout mou…“

„Rozmázl by tě jako komára. Ani se ti nepostaví. Zesměšnil by se, kdyby vstoupil do kruhu bojovat s dítětem. Je ti teprve čtrnáct, chlapče…“

Leif se zasmál: „No právě! Neumíš přemýšlet, Helgi? Nepostaví se mi, protože by se zesměšnil. Když ale nepřijme mou výzvu, pravda bude na mé straně a shromáždění mužů, *thing*, jej odsoudí k vyhnanství.“

„To jsou nesmysly, Leife!“

Někde v šeru chlapec pokývl hlavou: „Možná ano. Ale copak si myslíš, že mne nechá jen tak odejít? Než se dostanu k bráně, potkám spoustu lidí a určitě se najde někdo, kdo se bude chtít zalíbit novému králi.“

Helgi Troll mlčel.

„Jestli mi chceš zůstat věrný, vzkaž tomu přivandrovalci z Bornholmu, že jej ráno vyzývám k Odinovu soudu. O trůn, o všechno…“

„Hlavně o život, chlapče,“ zachrčel Helgi a vyšel z přístavku. „Už sem nepřijdu,“ ještě se obrátil, „aby tě nevystopovali. Pro jistotu zajdu ke Godfredovi až večer, a ty mezitím změň úkryt. Kdyby mne mučil, nejsem si jist, že vydržím.“

Leif se až zakuckal překvapením. „Že by se zrovna Helgi Troll

bál bolesti?“

„V boji,“ přitakal tlouštík a pod rouškou šera se ironicky ušklíbl. „Ale až poprvé uvidíš, jak se vyřezává orel do zad, pochopíš, že mlčet při mučení je šílenství. Jdu, Leife Olafsone, a ty se s večerem odtud ztrať! Uvidíme se zítra ráno. Družina tvého otce po jeho smrti ani netasila meč, aby mohla teď chránit tebe. Budeme tam. U Thorových kozlů, to se ví, že tam budeme. A připravení na smrt!“

*** * ***

Mrazivé ráno se posledními silami zimy zakusovalo do vousatých tváří, vnikalo pod přepásané vlněné kabátce s dlouhými rukávy a nutilo zvědavce neustále podupávat. Od zálivu přiháněla lehká bríza chuchvalce studené mlhy a křik potáplic.

U ohně rozdělaného nedaleko brány postával Godfred.

Kroužková košile, tentokrát stažená širokým pásem z tulení kůže pobitým zlatými a stříbrnými cvočky, mu dodávala dojem nezranitelnosti a obří síly. Stejně tak jeho sebevědomý smích, kterým každou chvíli doprovázel vypravování svých družiníků, nezněl ani trochu křečovitě.

Godfred byl král a byl si toho vědom. Jestli se ten kluk přece jen objeví… Už teď se chechtal tomu, co přijde.

Slunce se vyšplhalo nad ploché vrcholky pobřežních útesů a opřelo se paprsky o palisádu… Přišel čas.

„No tak?“ Godfred naoko rozčileně popošel o několik kroků k lidem přešlapujícím na svahu Danevirku, táhnoucímu se jako ochranný val od moře k moři skrz celý dánský poloostrov. „Kde je syn hedebského jarla, který mi posílá vzkazy po skřetech?“

„Tady,“ čísi ruce rozhrnuly první řadu a na volné prostranství vystoupil chlapec. Neuspořádané dlouhé vlasy mu spadaly až na ramena a z bledé bezvousé tváře hleděly černé oči odhodlaným pohledem vlka zahnaného do kouta.

Godfred se zachechtal a plácl se rukama do stehen.

„Není čas na žerty, chlapče! I kdybys to byl ty, přece by sis nemyslel, že budu válčit s dětmi?“ Ještě jednou se okázale rozesmál, ve chvilce zvážněl, a jako by tam už Leif nebyl, rozhlédl se po přítomných.

„Naposled se ptám, kde je Leif Olafson, který mne včera vyzval k Odinovu soudu?“ Mluvil, jako kdyby nikdy předtím Leifa neviděl a s pobaveným úsměvem poočku pozoroval rozčilení na chlapcově tváři. „Chci s ním zkřížit meč či sekeru,“ pokračoval, „aby nikdy v budoucnu nedošlo ke zmatkům! Buď já, nebo on!“

Leif si uplivl tak, aby slina dopadla co nejblíž ke Godfredovým botám.

„Já jsem Leif Olafson!“ řekl pevně. „Nemyslím si, že máš ze mne strach, samozvanče, ale víš stejně jako já, že kdo nepřijme výzvu, je zbabělec a hodí se tak k otáčení rožněm… Když nebude oheň moc pálit,“ dodal po chvilce odmlčení.

Godfred couvl a naklonil se k jednomu z mužů, stojících kolem ohně spolu s ním. Byla to drsná čeládka z Bornholmu. Jeden vedle druhého slámovlasí a žlutovousí obři, spíš kočovníci táhnoucí za krví než cokoli jiného. Oba muži si chvíli něco šeptali, Godfred se zasmál, počkal, až se ten druhý rozběhne k městu, a znovu se otočil k Leifovi: „Zvyky mi dovolují, abych tebou ještě naposledy nakrmil krkavce.“

„Kolik těch svých zabijáků na mne pošleš?“

„Bah,“ Godfred mávl rukou, ale pod vousy se usmál. Ten chlapec se mu líbil a v koutku duše jej Olafovi záviděl. Už od chvíle, kdy mu Helgi Troll, který roztahuje břicho támhle nahoře na valu, přinesl jeho výzvu. „Taky bych tě mohl vysadit někde na ostrově. Kdo by mi zabránil?“ Rozhlédl se po okolostojících a vlastně ani nečekal nějakou odpověď. Všichni věděli, že než se zbarví kruh hólmgangy krví, musí padnout slova. Mlčení znamenalo strach.

„Jaký bys tam měl klid, Leife Olafsone! Celé dny hledat na skalách hnízda ptáků… Vajíčka dávají sílu. A třeba by sis srazil kamenem i nějakého racka. Jsi šikovný, je to na tobě vidět…“

Godfred si z Leifa viditelně dělal žerty. Občas se ohlížel k bráně, jako by na něco čekal, a znovu se obracel zpátky, aby se dál posmíval chlapcovu vzteku.

„I ryby by tam byly, Leife Olafsone. Když něco okoukáš od kormoránů…“

„Tak dost!“ Chlapec zuřil a ani se to nesnažil skrýt. „Vytáhni

meč, jestli jej nemáš jenom pro ozdobu, a vstup do kruhu. Ještě tu zbyl po včerejšku.“

Godfred se znovu rozesmál. Ohlédl se k bráně už alespoň podesáté a spokojeně mlaskl.

„Už jsem ti řekl, že s dětmi nebojuji. Tady máš soupeře, chlapče,“ uchechtl se, převzal od muže, kterého před chvílí poslal do města, vodítko, vyvedl zpoza zástupu kozu a strčil ji před sebe do kruhu hólmgangy.

„Tady bojuj, dítě,“ ušklíbl se a s potěšením zaznamenal tichý smích mezi okounějícími. „Tohle je soupeř pro tebe,“ dodal. „Má sice růžky, ale s mečem si snad troufneš!“

Leif uviděl kolem sebe rudá kola a vzpomněl si na otce. Tolikrát mu vyčítal, že se nechá unést hněvem. Zase by ho zklamal… Cítil, že to teď přichází…

Koza se pokusila uskočit před ostřím vedeným Leifovou rukou, ale bylo už pozdě. Bílá kožešina zrudla krví a zvíře zakřičelo jako dítě. Meč sklouzl po hrudi a znovu se zasekl nad kopýtkem.

„Ani tu kozu zabít neumí…“

Jako ve snu zaslechl Leif Godfredův výsměch, znovu se rozpřáhl a srazil zvířeti hlavu docela. Uskočil před gejzírem krve a zastavil se, aby si vydechl.

„Budou ti říkat Leif Kozlovrah,“ zasmál se Godfred a nejen jeho věrní vybuchli smíchy.

Leif pozoroval, jak se kolem něj rozednívá. Opona vzteku spadla někam pod nohy a chlapec zkřivil rty v náznaku pohrdavého úsměšku. „Pojď do kruhu, Godfrede,“ řekl už docela klidně. „Pojď, ostudo Dánů, kteří bez protestu přijali za vládce muže s křesťanským jménem.“

Pobavený šum se ztišil. Leif ani na okamžik neuhnul očima z Godfredovy tváře a pochopil, že zasáhl víc, než kdyby třikrát zbarvil zbraň Godfredovou krví.

„Dnes jméno a zítra už se budeme klanět kříži?“ otočil se k lidem a na několik okamžiků zůstal viset očima na Godfredově družině.

Králova ruka, pobaveně se přehrabující v rozcuchaných vousech, připomínajících spíš dlouhá vlákna plísně než pořádný plnovous, zvolna klesla na jílec zbraně.

Leif ustoupil o dva kroky a rozhodil rukou kolem dokola: „Kdo z vás, dánští Vikingové, chce příští léto místo na výpravách za zlatem trávit stavbou chrámů? Kdo chce za bouře na moři místo Odina a Thora prosit o záchranu ukřižovaného slabocha, který před smrtí nedokázal ochránit ani sám sebe?“

Leif opět couvnul o krok a nepřestával jedním okem sledovat Godfreda. Zahlédl, jak mu na skráních naběhly žíly. Ukázal na něj prstem a nepřestával mluvit. „Jeho jméno znamená *boží mír* a dala mu je matka, křesťanka, otrokyně. Vy, jarlové dánští, chcete poslouchat syna otrokyně? Loupežník z Bornholmu dánským králem?“

„Dost! Už mluvíš dlouho a mohlo by se zkazit počasí.“ Godfredův hlas zvonil jako Odinova zloba. „Nechci tě zabít, a jestli nejsi hloupý, tak už jsi to dávno musel poznat. Ale urážky se splácí krví, synku. Nepopírám, že moje matka byla křesťanka, ostatně o jejím únosu dodnes zpívají skaldi písně. Z tebe však tryská nenávist, chlapče. Kdyby mi šlo o sebe, už by ti krkavci dávno klovali oči. Mně jde ale o tuto zemi… Kdo postavil Danevirk, tenhle val, aby se mohly naše skaly a města bránit Frankům, Sasům a Frísům? Já! Kdo platil lidi a dával otrokům chleba za tuhle práci? Tvůj otec? Král, jak si nechával říkat, když ho to zrovna nic nestálo? Ne!!! Já! Ze svých výprav do Irska a Northumbrie…“

Leif nechtěl poslouchat to, co Godfred říkal. Až odtud viděl pohřební loď přistavenou u mola k odplutí. V malé uzavřené komoře na zádi odpočíval otec a čekal, až se Odinovy štítonosné panny snesou z oblak a provedou jej některou ze šesti set čtyřiceti bran do Valhally… „Vejdeš do kruhu, Godfrede, nebo se necháš prohlásit zbabělcem?“

Godfred se zamračil. Je to spratek, ale srážet tu rozcuchanou hlavu do prachu se mu nechtělo. Váhavě vstoupil do kruhu a rozhodil prázdné ruce. „Jakou zbraň si vybereš, hochu? Prak na veverky?“ neodpustil si.

„Meče,“ vyhrkl Leif a vytasil svůj. Pokrčil se ve střehu a vyčkal, až bude i Godfred připraven.

Potom vyrazil.

Široké dvojsečné čepele se srazily. Damascénská, jemně

žilkovaná ocel zazvonila jako klášterní zvony na ostrovech v Irském moři, když se blíží dračí lodě.

Leif nemohl dlouho odolávat ďábelské síle ostříleného válečníka. Zkřížené zbraně se naklonily až k jeho očím a chlapec si se zahanbením všiml, že Godfred nemá na tváři ani stopy po námaze.

Boj ještě ani nezačal a už byl rozhodnut. Leif se pokusil vzepřít vší silou Godfredově tlaku, ale všechny výhody i výšková převaha byly na straně jeho protivníka… Na čele mu vyrazily kapky potu a chladly v závanech studené mlhy.

Leif poznal, že silou nic nezmůže. Na okamžik pocítil strach. Úzkostnýma očima se rozhlédl kolem sebe. Všiml si, že Helgi Troll s několika dalšími z otcovy družiny se přesunul blíž k zápasišti.

Odskočil stranou a nastavil Godfredovi nohu. Ten opravdu neočekával Leifův úskok a proběhl kolem něj…

Nad zmrzlým Danevirkem se ozvaly výkřiky.

Godfred, ve snaze zastavit a nevyběhnout z kruhu, uklouzl na ojíněné trávě – ztratil rovnováhu a s rozhozenýma rukama dopadl na záda.

Leifa nabídnutá šance překvapila více než Godfreda. Než stačil zvednout zbraň a přiskočit k ležícímu tělu, Godfred už klečel, vykryl shora vedený úder, levou rukou chytil chlapce za nohy a trhl.

Během okamžiku se situace obrátila. Leif se ještě pokusil v pádu obrátit, aby nedopadl na záda. Ucítil, že jej Godfred pustil a nejasně tušil, že se v té chvíli nad ním zvedá a rozpřahuje se k poslední ráně. Dopadl na zem a na okamžik strnul v očekávání konce.

„Vstaň," ozval se odněkud Helgiho hlas.

Leif se odkulil stranou a rychle vyskočil. Godfred stál na opačné straně knihu a čekal, až se chlapec zvedne. Trvalo to dlouho a chtěl to co nejdřív ukončit, ale ne takhle. Nemusel dlouho čekat.

Leif vyrazil, povzbuzený předchozím úspěchem. Sekl po noze, protože si nebyl jist, jestli by dokázal proseknout kroužkovou košili. Godfred jeho výpad čekal. Uhnul stranou a drtivou ranou naplocho udeřil Leifa přes ruku. Leif zařičel bolestí, ale jeho

prsty meč nepustily. Další rána. Kost se prohnula a Leif zařval znovu, když mu prasklo zápěstí.

Zatmělo se mu před očima. Zničehonic jej roztřásla zima a zraněná ruka mu visela jako nepotřebný cár plachty. Skousl rty a prsty zdravé ruky vykroutil jílec z křečovitého sevření pravice. Věděl, že to je konec. Jeho levá ruka měla silnou paži, jak se celá léta cvičila pro štít. Pro meč jí však chyběla obratnost.

Godfred vyrazil vpřed a vodorovným sekem vyrazil meč z Leifovy dlaně. Pak odhodil svůj.

„To stačí," ozval se čísi hlas nad ztichlým shromážděním, jež přehlušovaly jen Leifovy sykavé vzdechy.

Mezi diváky se objevily zbraně a dobře padesátka mužů se prodrala na prostranství. Helgi Troll se přikolébal až k hranici knihu: „Povídám dost, Godfrede! Je to syn krále."

„Je to syn mrtvoly," odsekl hromotluk, a aniž by se znovu snažil vzít do ruky zbraň, přistoupil k Leifovi.

Chlapec už zřejmě měl co dělat, aby neomdlel bolestí. Zlomená ruka bleskově naběhla a tmavla do fialova.

Godfred popadl sotva stojícího chlapce za hřbet, klekl si a přehnul si ho přes koleno.

„Výprask je to, co potřebuješ, Leife Olafsone," zachechtal se a vyzývavě se podíval Helgimu do očí. Jedním hmatem vyhrnul Leifovi drátěnou košili i s kabátcem pod ní, stáhl přiléhavé kožené kalhoty do půli stehen, rozepnul sponu svého opasku a rozmáchl se.

*** * ***

Leif bojoval se slabostí a se studem. Držel se Helgiho kolem krku a snažil se vnímat to, co se kolem něj děje.

„Vím, jak ti je," poplácal jej Godfred opatrně po zádech. „Teď by ses zaprodal všem démonům Niflheimu, kdyby ti umožnili pomstu, ale nedá se nic dělat. Dánsko potřebuje krále a ne kluka."

„Tak mne zabij," uniklo z chlapcových rtů tak tiše, že to zaslechl jen Godfred a Helgi.

„Všechny bych proti sobě popudil. Podívej, není to jen Helgi Troll, nohsled tvého otce, komu by se to nelíbilo. I jarl Thorfum z

VCntje tu stojí se svými lidmi a zpod obočí mu létají blesky. Kdoví, kolik by takových nakonec bylo… Jdi si! Vem si tu vlčí družinu po svém otci, ať ty trolly nemám na očích, a jdi…“ Chuchvalec mlhy zavalil lidi a za stejného ticha, jako se objevil, zase zmizel.

Helgi chvíli čekal na Leifovu odpověď, a když nepřicházela, udiveně otočil hlavu po chlapci.

Leif visel na jeho ruce v bezvědomí a do tváře se mu vkrádala běloba severských plání.

„On se vrátí,“ odpověděl místo něj tak hlasitě, aby to bylo slyšet až za branou. „A to bude tvůj konec, Godfrede…“

„Kdybys znal mé myšlenky, věděl bys, že mi jde o Dánsko,“ zvedl Godfred meč k obloze. „Přísahám, u Tyrovy ruky, že až Leif Olafson dokáže, že je schopen vládnout zemi a bránit ji proti Frankům i Norům, že je silný, chytrý a lstivý, může se vrátit a já mu, u Odinova kopí, vládu přenechám!“

Na obzoru se zablýsklo bez zahřmění, jako by sám Odin poslal z Valhally znamení, že přísahu slyšel.

„Jaký chceš důkaz?“ Helgi opatrně vzal Leifovo tělo do náruče… „Jak to má dokázat, že přišel čas, o kterém jsi mluvil?“

Godfred pokrčil rameny. „Přemýšlel jsem o tom celou noc… Ať přinese hlavu krále. Bude vás na drakkaru sotva padesát, a to nestačí, aby ji získal silou. Musí přemýšlet, vymyslet lest a takovým uměním porazí každého, koho bude chtít, nakonec možná i mne. Ať přinese hlavu krále, ale ne hlavu náčelníka nějakého sklavěnského kmene z pobřeží! Mám na mysli opravdového krále…“

„Budeš mu věřit, až ti hodí k nohám krvavý uzel?“ zeptal se Helgi. „Budeš mu věřit, že ta hlava, kterou ti ukáže, nosila korunu?“

„Nebudu,“ zavrtěl hlavou Godfred a zachechtal se. „Ale zpěvy skaldů se ženou nad mořem rychleji než dračí lodě. Kdyby se mu to opravdu povedlo, budu to vědět už ve chvíli, kdy se jeho drakkar znovu objeví pod útesy Skagenu…“



SMEČKA V KOUTĚ

Náraz příboje přerovnal miliardy písečných zrnek na pláži a stáhl se jako bojácný pes. Pobřeží dusilo svou opuštěností, bylo mrtvé a zrádné. Pohyblivé písky na dně i pobřežních plážích pohlcovaly každou stopu života a jen nemocné ryby, zaostávající za tahem sleďů, se nechaly občas příbojem zahnat do těchto míst.

Labyrint písečných ostrovů a zrádných mělčin, měnících každým dnem svůj tvar, se táhl daleko do moře jako past na troufalce odvažující se brázdit tyto končiny severního moře… Za odlivu bylo možné zahlédnout pod nánosy písku kamenné obrubně studní, základy domů rozdrcených vlnami a hřebínky

kamenných zídek…

Labyrintem mělkých průlivů mezi písečnými ostrůvky se vinul hlubší kanál, do něhož by se mohla odvážit vplout i loď, kdyby byla její posádka natolik šílená, aby to udělala. Jeho hladina se rozvlnila a nad vodu se vynořila hlava člověka.

Černé oči, zakalené slzami vyhnanými slanou vodou, zapátraly mezi roztříštěnými skalkami, tvořícími jakousi přirozenou hráz pevniny proti pohyblivým pískům. Blýsklo v nich uspokojení. Pobřeží budilo dojem, jako by bylo tím nejpustším místem na světě.

„Ať se nejmenuju Leif, jestli jsem si to právě takhle nepředstavoval," zabručel plavec a začal rozmáchlými a pomalými tempy plavat ke břehu.

Teď už bylo vidět, že ten, kdo se odhodlal přímo do chřtánu pohyblivých písků, je ještě mladík. Vlasy měl zplihlé a ztmavlé vodou, ale i tak rudožlutým odstínem ukazovaly na příslušníka severských národů. Rozhodně to nebyl Frís ani Sas, či kdokoli jiný, koho by nebylo divné potkat v tomto kraji.

Dno se pomalu zvedalo, kolena rozrývala písečnou mělčinu, ale mladík si dobře uvědomoval, že chtít se v těchto místech postavit na nohy, by jej stálo ne-li život, tedy alespoň obrovskou spoustu sil při vyprošťování se z náruče pohyblivých písků. Rozvážně a bez spěchu vybíral nejhlubší místa a pomalými záběry, aby se příliš neunavil, se dostával blíž a blíž ke břehu.

Konečně se přiblížil k pláži natolik, že se už nedalo ani plavat. Natáhl ruce před sebe, dlaně s roztaženými prsty zaryl do dna, přitáhl se a posunul o několik stop vpřed. Znovu…

Plazil se vpřed kaší z vody a písku, nechával se poponášet příbojem, otupeným na mělčinách, a rozdíral si ruce střepinkami sopečného skla a pemzy, zanesenými sem mořskými proudy kdoví odkud.

Jeho nahé tělo se docela vysunulo z vody a nalehlo na uhlazený povrch pláže. Nezastavil se a dál nutil rozbolavělé prsty drát se vpřed. Odřeniny na hřbetech rukou a prstech šíleně pálily při styku s mořskou vodou, stahující se do vyhrábnutých dolíčků. Přesto neklel a nespílal bohům. Těšil se, jeho cíl byl blízko.

Na chvíli ztuhl a pokusil se o odpočinek. Trošičku se nadzvedl na loktech a podíval se před sebe. Až dosáhne rukou na první

čedičovou skalku, bude mít vyhráno…

Ten okamžik zasnění stačil, aby se písek pod ním začal rozestupovat. Roztekl se do stran jako řídké těsto. Leif si uvědomil nebezpečí, až když mu do úst vnikla mokrá, v zubech skřípající hmota. Na zádech ucítil zkoumavý chladivý jazyk tekutého písku, přelévající se přes něj… V okamžiku, kdy jej obejme, už se odtud nedostane. Na okamžik zazmatkoval a pokusil se obrátit, zamávat na ostatní, aby jej odtud vytáhli, ale okamžitě si uvědomil, že jej nikdo nemůže spatřit.

Jen on a moře a pobřeží!

„Při všech démonech Niflheimu…“ zasykl Leif a pokusil se vykulit z prohlubně. Nepodařilo se mu to. Na kratičký okamžik se mu zazdálo, že slyší křik potáplic na útesech nad Hedeby.

To se ohlašuje smrt?

Ještě jednou! Skousl rty, zasekl se prsty co nejdál a zkusil se vytáhnout. Dařilo se. Sotva se utrhl ze sevření písku, cukl sebou a odkutálel se stranou. Podařilo se a Leif stačil koutkem oka zahlédnout, jak se prohlubeň, která jej před chvílí málem pohřbila, zase pomalu zaplňuje lenivou tekutou hmotou.

Čím se blížil víc k pevné zemi, tím se stával jeho způsob pohybu stále bolestivějším. Písek byl hrubší a nehty se lámaly na tři palce pod povrchem o větší kusy pemzy, uvězněné tady včera nebo před tisícem let.

Leif si vzpomněl, jak se mu podařilo před chvílí uniknout z písečného objetí. Vytáhl dlaně z písku, přiložil ruce k tělu a začal se kutálet směrem ke skalce. Už to nebylo daleko a mladík celou dobu proklínal sám sebe, že jej to nenapadlo dřív.

*** * ***

Čedičovou hrázkou končil nebezpečný pruh pobřeží, táhnoucí se na obě strany mnoho mil s výjimkou dvou nebo tří skalnatých zátok, ukrývajících přístavy plné lodí fríských rybářů a franských vojáků v šupinatém brnění. Právě těch, kterým se chtěl Leif a posádka jeho drakkaru vyhnout. Proto zvolili tuto cestu. Nikoho nenapadne, aby rozestavoval ozbrojence podél smrtonosných mořských písčin. Frankové se budou cítit v naprostém bezpečí. Z pevniny je už několik let nemá kdo napadnout, a navíc jsou si

jistí, že všechny přístupy od moře mají pod kontrolou…

Leif se dokutálel ke skalce, zachytil se skalní římsy spirálovitě se zvedající zpod hladiny písku až někam na vrchol. Teď, když se mu podařilo zachytit se rozbitými prsty ve skalních štěrbinách, zanesených vrstvou soli a ptačího trusu, začal věřit, že se jeho plán musí podařit. To nejtěžší má za sebou a ten zbytek…

Leifovi netrvalo dlouho, než vyšplhal po rozpukané skále až na vrchol. Byla to sotva výška dvou mužů.

Výhled do vnitrozemí zakrývaly kmeny borovic, rostoucích tu a tam v řídkých hájcích. V písčité půdě se držely sporé drny žlutozelené trávy a šlahouny polehaného vřesu.

Leif se opatrně rozhlédl a rozběhl se okrajem porostu podél moře k útesu, zdvíhajícímu se necelé půl míle odtud. Vlny příboje se cestou sem rozbíjely o hřbety písečných ostrůvků a tišina pod útesem tak nabízela výborné a skryté místo k zakotvení lodi.

Už po několika stovkách kroků se půda začínala zvedat. Svah útesu byl porostlý stejně jako celé okolí pokřivenými borovicemi a houštinou fialově kvetoucího vřesu. Mladý viking se začal prodírat nahoru. Vzpomněl si na dva fríské rybáře, které včera zajali a donutili je ukázat jim cestu k pobřeží. Nikdo z posádky jim moc nedůvěřoval, nakonec ani Leif, ale teď viděl, že udělal dobře, když se rozhodl spolehnout na jejich slova.

Studený vítr se opřel do Leifova těla hned, jak se ukázal na vrcholku útesu, a připomněl mu, že je nahý. Přikrčil se a pohledem přejel až k obzoru se roztahující pobřežní písčiny.

Ráno bylo chladné a slunce ještě nevybředlo z mlžného oparu na východě. Vítr změnil směr a začal vát podél pobřeží. Leif se protáhl a zamával oběma rukama. Pak přimhouřil oči a snažil se někde zahlédnout pohyb.

„Kde jsou, u Thora?“ zamumlal a zaclonil si oči dlaní. Na okamžik se zasnil. Stejná mlha jako před pěti lety. Tehdy měl za sebou čtrnáct jar a jen díky dobrému rozpoložení Godfreda nepřišel o krk. Dnes by jej už ten bornholmský loupežník naživu nenechal, Odin ví, že ne…

Vypadal trochu starší na svoje roky, a rozkročený na útesu připomínal pohanského boha, jehož uctívání kříže zahnalo až sem do těchto nehostinných míst. Mezi severskými bojovníky se Leif

určitě neztratil se svými necelými devíti stopami výšky a na jeho rukou i nohou se rýsovaly svaly, které svědčily o tom, že se těch pět let rozhodně neživil kupectvím nebo nějakou podobnou zlodějnou.

Černé oči, tak neobvyklé u severských národů, hleděly přimhouřeny do oparu, valícího se od východu přes moře, a stále marně vyhlížely loď. Příliš dlouho, než aby viking mohl zůstat klidný…

Nakonec se přece dočkal. Zpoza rozlehlé písečné kosy vykoukla dračí hlava a za ní se objevil celý drakkar. „Konečně," odfoukl Leif a znovu se postavil, aby zamával.

Příboj, ztlumený písečnými ostrůvky, líně dotíral na pobřeží a jeho šum byl jediným zvukem, který na útes doletí.

Drakkar obeplul západní cíp ostrůvku, na neslyšitelný povel zvedli muži vesla a vztyčili je k obloze. V místech, kam pronikli, byly kanály mezi mělčinami a písečnými ostrůvky příliš úzké na to, aby se mezi nimi dalo veslovat.

Několik veslařů na palubě se postavilo, vyhákovali vesla a začali jich používat jako bidel.

Viking na útesu netrpělivě přešlápl. Doufal, že může být klidný. Loď neznámými vodami vedli dva fríští rybáři a určitě si nebudou sami říkat o smrt a schválně ukazovat špatnou cestu, ale přece jen… Fríské rybářské bárky byly jako kačeny na vodě a ani zdát si nemohly o kýlech vikingských drakkarů. Je možné, že neodhadnou dobře hloubku…

Obavy se ale zdály být zbytečné. Kormidlo pevně a zkušeně krájelo vodu, drakkar se úspěšně vyhnul několika mělčinám vystupujícím až několik palců pod hladinu a zarejdoval právě pod útes.

Leif se položil na břicho a připlazil se k okraji skály.

„Jsem tady," zavolal dolů.

Vrcholek stěžně, roztřepený a zčernalý, jak jej nedávno ožehl plamen z hořící plachty, se mu kymácel právě před očima. Leif potlačil chuť zkusit na stěžeň dosáhnout a o něco víc se naklonil nad moře.

„Lano," zavolal. „Helgi, lano! Ti rybáři měli pravdu. Se zbraněmi a kroužkovým brněním se jinde než přes tenhle útes na

břeh nedostaneme. Kdybychom přistáli u pláže, tak nás písek vsál jako norské víry!“

Na palubě se zvedl hromotluk v přilbě, ozdobené stříbrnými pásky, a anglickém koženém brnění pobitém bronzovými cvočky. Z koženého pouzdra vybalil pevný, silný luk a tázavě se otočil po kormidelníkovi. Helgiho kulaťoučká postava se na zádi zvedla od páky kormidla, Helgi otevřel jednu z beden, které za plavby sloužily veslařům jako sedačky, a vyndal svazek jasanových šípů.

„Ať se ti to podaří napoprvé, Gunnare,“ utrousil s povzbudivým úšklebkem, když podal hromotlukovi s lukem první. „Až lano zvlhne, bude dvakrát těžší dostřelit až nahoru.“ Vzal konec lana a přivázal jej ke střele.

Leif se stáhl a pro jistotu seběhl několik kroků ze svahu.

Zadrnčení tětivy bylo slyšet až nahoře. Zdola vylétl šíp, opsal oblouk a dopadl na skalnatou půdu. Kovaná špička střely se však nedokázala zabodnout do země. Těžké lano strhlo střelu a stahovalo ji přes okraj útesu dolů.

Leif se odrazil. Bosá noha mu podklouzla ve skalnaté kapse plné navátého jemného prachu, tělo ztratilo rovnováhu a pláclo sebou na zem.

Bleskové se zvedl, znovu skočil a v poslední chvíli zachytil šíp, už už přepadávající přes okraj útesu do moře.

„Mám,“ zavolal tlumeně a zvedl se, aby přivázal lano k nejbližšímu kmeni.

Zezdola se ozval spokojené zamručení a Helgiho napomenutí. Tohle kolem nebyly Ovčí ostrovy nebo pobřeží Sussexu. Tady se musí chovat co nejtišeji.

„Šplhejte,“ naklonil se Leif nad vodu a otřásl se chladem. „Kelti prý sbírají hlavy mrtvých nepřátel, a kdo jich má nejvíc, je nejváženějším bojovníkem ze všech. Ale já, u Odina, budu mít už zítra jednu jedinou, se kterou se stanu králem Dánska!“

* * *

Tábor, kterým se Dánové rozložili pod korunami borovic, nevypadal na to, že by tu měl stát víc jak den dva. Místo plachtovinových stanů, které s sebou brávali na břeh, kdykoliv se vylodili, dávala najevo jen zválená tráva, že se tu čtyřicítka mužů chystá přenocovat. Ani oheň nedovolil Helgi rozdělat. Určitě by

někoho ve vnitrozemí mohlo napadnout zajít se podívat, jak to, že se z pustého pobřeží zdvíhá pramínek kouře.

Leif se mezitím už oblékl a vsedě, opíraje se o strom, si pohrával s dýkou. Vytahoval ji z pochvy a zase strkal zpět. „Zatím všechno jde, jak má," utrousil a napolo otočil hlavu po Helgim. „Co říkáš, medvěde?"

Helgi, který právě určil tři muže pro hlídku na lodi a střežení zajatých rybářů, se skulil do trávy. Budil dojem, že se svou postavou nemůže přežít při vikingském řemesle první útok, ale Leif jej znal z boje, a kdyby si měl vybrat protivníka mezi Helgim a deseti jinými, neuvažoval by ani na okamžik.

„Zatím všechno vychází, jak jsi předpokládal," přisvědčil Helgi Troll a poposedl, aby byl k mladíkovi ještě blíž. „Ale co chceš dělat dál? Nevíme, kde se ten chlap nachází. Vlastně nikdo z nás neví, o koho jde…"

Leif se usmál a lehl si na záda mezi zakrslé keříčky vřesu.

„Teď už bys mi to mohl říct."

„Nemohl, Helgi, ještě ne. Teprve až kořist vleze do léčky a my se na ni vyřítíme jako hladová smečka, pochopíte všichni, čí hlavou vykoupím otcovu korunu."

Helgi se přestal ovládat a bouchl pěstí do stromu za sebou. „U Thorových kozlů, proč to tajíš i přede mnou? Myslíš snad, že by měl Helgi Troll strach? Jsou meče Norů nebo Irů méně ostré, aby najednou byl důvod k tomu, že se mi roztřesou kolena? Prožili jsme spolu hodně bitev a naše sekery společně prosekaly díry do dna desítek lodí, Leife… A pak přijde den, kdy mi přestaneš věřit?" V hlase Helgiho se ozval zatrpklý tón. „Jeden vedle druhého jsme stáli za tebou bez zaváhání, když se tehdy Godfred rozhodoval, jestli nás vyžene nebo naším masem nakrmí vlky…"

Leif zavrtěl hlavou. „Z tehdejší družiny je nás už jen polovina. Ostatní jsme nabrali, kde se dalo…"

„Bojíš se zrady?"

„Bojím se strachu, až se dozví, o koho jde."

„Helgi Troll a strach?" procedil přes zuby Leifův pobočník. „Já jsem pořád stejný!"

„Ale mluvka," namítl Leif. „Až se vyhrneme z houští, zbyde všem jen bojovat nebo se nechat zapíchnout jako podsvinče.

Kdyby už teď věděli, o koho jde, mohli by si to ještě rozmyslet.“

„Tak kdo to je,“ skoro zaječel Helgi a překvapivě rychle vstal. „Držíš to v tajnosti už druhý týden… Chci vědět, komu moje sekera pročísne vlasy, nebo hned odplouvám i s ostatními.“

„To bys mne musel vyzvat k souboji, Helgi. Oba víme, že bys vyhrál, ale já bych pak už nikdy nemohl usilovat o trůn…“

Helgi pokrčil rameny a přehlédl lenošící lidi, valící se na vřesu a rezavém jehličí od loňska. „Přece nejsi hlupák, Leife Olafsone, abys věřil Godfredovým slibům? Je to už skoro pět let a málokdo by tě v Hedeby dnes poznal.“

„Hlupák nejsem, ale rada mužů, *thing*, už Godfredovi připomene jeho tehdejší přísahu. Zvlášť, když mu přinesu tu nejlepší hlavu, jakou mohl dostat.“

„Kdo to bude?“ řekl Helgi tiše. „Ptám se tě naposledy!“

Leif neodpověděl a zvedl se. Seběhl několik kroků ze svahu a otočil se: „Pojď se mnou, zvědavče,“ zašklebil se na Helgiho a nestaraje se o něj už dál sbíhal od stromu ke stromu ze svahu dolů.

Několik zcela zarostlých ovčích stezek jim zkřížilo cestu, než se zastavili v místech, kde svah přecházel do roviny. Beze slova postupovali dál. Borové hájky byly pořád řidší a tiché jako bez života. Slaný vzduch jako by zahnal i ptáky a celé okolí zrádného pobřeží bylo mrtvou krajinou. Někde nedaleko se ozval dunivý zvuk zvonu.

Oba se přikrčili jako šelmy ve střehu a začali postupovat o mnoho obezřetněji. Jehličí ustoupilo trávě a před nimi se mezi stromy vynořily žlutošedé doškové střechy chalup.

„Tam!“ zašeptal Leif.

Jeho ruka ukazovala stranou od vesnice na nevysoký pahrbek, vyjímající se v rovinaté krajině naprosto nepřirozeně. Snad tu kdysi, v minulých staletích, stálo cosi velkého, nádherná obrovská stavba pamatující Řím a možná i nájezdníky z Helgolandu. Místní obyvatelé ji strhli a na jejích troskách postavili ubohoučké zdi z nepálené hlíny. Nevysoká vížka s křížem nahoře měla daleko k představám o blízkosti křesťanského boha a Helgi by přísahal, že stojí nakřivo.

Vztáhl ruku k Leifově rameni a stáhl jej k zemi. „To jsme tady kvůli tomu?“ chraptivě se zasmál. „Mají tam možná zlatý pohár a

snad by se dalo sloupnout i pár liber zlatého plechu.“

„Sem zítra přijde král,“ zarazil jej Leif. „Právě sem přijde moje kořist a kořisti bude víc, než si dovedeš představit. Už jen prý jeho koruna je z deseti liber žlutého zlata a ze tří liber červeného. To je všechno vaše, Helgi. Já chci jenom jeho hlavu a tu dostanu, i když je mnohem slavnějším válečníkem než kdokoliv z nás.“

„A kdo, u Thorových kozlů? Jsme ve Frísku a Frísové nemají žádného krále!“

„Už ano, Helgi,“ potřásl pobaveně Leif hlavou. „Vzpomínáš si na toho tučného Sasa, co jsme mu před dvaceti dny vyplenili loď? Vezla bečky s pivem do Quentowicu. Byl tak vděčný, že zůstal na živu, až mi pověděl i to, na co jsem se neptal… Od něj vím, že mají Frísové krále už půl roku. Porazit ty ovčáky tady nakonec asi nebylo zase tak těžké. Podle toho Sase bude král Frísů v tomto kostele přesně zítra. Je to prý výroční den smrti jeho přítele biskupa Bonifáce. No, přemýšlej, kdo asi nechal nakrmit sekery svých mužů frískou krví!“

„Kdo, u všech…“ Helgi se zarazil uprostřed věty a nevěřícně se podíval po Leifovi. „Godfred? Godfred si podrobil Frísko?“

„Máš místo mozku sraženou krev, Helgi. Odkdy má král Dánů za přátele biskupy? Ale jsi blízko. Godfred je parchant, syn otrokyně. Zítra sem dorazí mnohem slavnější král, vnuk parchanta…“

Helgi se opřel zády o zvrásnělý kmen borovice a nevěřícně se zahleděl Leifovi do tváře: „Posedlo tě šílenství?“

„Ne,“ zašklebil se Leif. „Už jsi pochopil?“

Helgi Troll mlčky přikývl. „Měl jsi vyplout s družinou berserkrů, Leife. Chtít zabít franského a teď už i fríského krále Karla je úkol pro blázny.“

„Takže máš strach, Helgi?“ Leif na okamžik znejistěl.

„Nemám, u Thorových kozlů! Karel Veliký se tu bude zítra válet v prachu, a co nedokázali Saracéni v Astuurii, to dokáže smečka Leifa Olafsona! Meč se mi už třese v pochvě. Jednou tomu tady budou říkat Krvavé pobřeží!“

*** * ***

Leif s Helgim se rozhodli pro návrat těsně po poledni, když si důkladně obhlédli vesnici a křesťanský chrám.

Náves se už dnes hemžila bohatě oděnými franskými hrabaty, míšenci posledních římských místodržitelů s plavovlasými kočkovitými dcerami germánských náčelníků. Desítky kněží v jednoduchých černých klerikách obklopovaly dva starce, svými zlacenými berlami napodobující prostou dřevěnou hůl svatého Petra.

Helgi Troll couvl víc do hloubi trnkového keře, když se mu zazdálo, jako by oči jednoho z kleriků utkvěly právě na něm, a obrátil se po Leifovi: „Žádný voják?“

„Správně,“ Leif Olafson přikývl. „Ten Sas mi vyprávěl, že na takovou slávu, jako je mše za umučeného biskupa, se musí s pokorou, a ne se zbraní v ruce. Budou sami, bez vojáků, a i když jich i tak bude víc, nemám strach. Za ty šašky v blankytu bych nedal ani výrostka od nás. Jejich kněži mají zakázáno zabíjet a sedláci se rozutečou, sotva tříska ocel o hrudní pancíře. Takže nám zbývá jenom král a tak deset, dvacet bijců z jeho osobní družiny. S těmi snad bude trochu práce, ale nemyslím, že bychom se měli něčeho bát.“

Helgi mlčky přikývl.

Ještě jednou oba muži přehlédli vesnici s kostelním pahorkem a po čtyřech vycouvali ze křoví. Když už je nemohl nikdo z vesnice zahlédnout, oba se narovnali a pomalu vyrazili zpět k vikingskému ležení. Leif i Helgi byli oba zkušení bojovníci čekající na každém kroku léčku, ale teď je ani nenapadlo, že by je mohl někdo sledovat.

Několik desítek kroků za nimi zatřepal hlavou černý hřebec pod koženým, zlatě vykládaným sedlem, a než stačil zaržát, aby upozornil svého pána na cizince v blízkosti, pevná ruka se mu položila na chřípí a umlčela jej. Hřebec se uklidnil a nechal se přivázat ke stromu.

Franský šlechtic Reginald d’Tours by mohl jizvy na svém těle, které nasbíral za čtyřicet let života, počítat hodně dlouho. Jeho kůže už zrudla krví při taženích do Malé Británie, odkud černovlasí Keltové hnali jeho krále jako škodnou. Jen díky Boží prozřetelnosti se vyhnul zákeřným léčkám, když franské voje

hledaly v moravských lužních lesích spojené vojsko Sklavěnů a Avarů. On, Reginald d'Tours, to byl, kdo na hradbách svého města zkřížil meč s norskými Vikingy a srážel je s vítězným řevem z hradeb na nastavená kopí pěšáků.

Ti dva, kteří se teď ztratili mezi borovými kmeny, mu připomínali slámovlasé Nory víc než kohokoliv jiného. Kroužky na jejich brnění byly řazeny šikmo, místo aby chránily tělo ve vodorovných sevřených řadách. A oba byli rudovlasí!

Reginald d'Tours znal šílenou odvahu Vikingů a tušil, že by neměl šanci postavit se teď sám proti oběma. I kdyby jednoho v momentu překvapení srazil, druhý bude mít dost času, aby se obrátil a zaútočil. Než by se mu podařilo vytrhnout meč z mrtvého, ten druhý mu zamíchá útrobami.

Franský rytíř zavrhl myšlenku na útok, naposledy mrkl ke svému hřebci, vytáhl z pochvy meč se širokou dvojsečnou čepelí a obezřetně se vydal po stopách dvou neznámých.

Leif s Helgim se beze slova vraceli roztroušenými hájky borovic. Široká stezka, chlubící se v prachu stopami kol biskupských kočárů, je na chvíli zdržela, ale vypadala stejně tichá a mrtvá jako při cestě k vesnici. Oba muži rychle přeběhli do houštiny na druhou stranu a zastavili se.

„Jsi čím dál starší, Helgi," zachechtal se Leif a narovnal se, aby se protáhl. „Zadýcháš se při obyčejném běhu."

„Zadýchám se, když to nevadí," zabručel kulaťoučký postrach severního moře a opřel se o kmen stromu. „Až zítra zazvoní zbraně, budeš mít co dělat, abys mi stačil…" Mávl rukou na znamení, že opět mohou vyrazit, a vzápětí ztuhl. Jeho sluch byl léty obroušen šuměním mořských vln, ale zaškrabání větví o kovovou přilbici se přeslechnout nedalo.

„Kde to bylo?" sykl Leif a rychle se rozhlédl. V lese kolem byl klid. Jedině snad, že by se někdo blížil po stezce nebo se skrýval v křoviscích za nimi. „Sledoval nás?"

Helgi pokrčil rameny a položil si na ústa prst ve výmluvném gestu.

Oba se proměnili v sochy, jako by chtěli splynout s přírodou kolem. Dokonce i dech se utišil jako šelmám těsně před skokem po kořisti. Byla to hra na vyčkávanou. Konečně se naproti pres

stezku rozhrnuly větve keřů a na stezku nerozhodným krokem vstoupil franský šlechtic v brnění ze železných plátků. Špičatá přilba, lesknoucí se v odpoledním slunci, byla zjizvená záseky desítek zbraní a napovídala toho o svém majiteli víc než stovky zápisů v kronikách.

„Necháme ho přijít až sem," zašeptal Leif a stáhl se za spleť kořenů a hlíny vyvráceného stromu. „Na stezce by nás mohl někdo překvapit."

Reginald d'Tours neměl nejmenší chuť vlézt za vikingy do houštin, kde se mohla mezi větvemi znenadání objevit ruka vraha s broušenou ocelí v dlani. Chvíli nerozhodně přešlapoval a přemýšlel, jestli se přece jen nemá vrátit pro posilu. Už večer zmizel z královy družiny a strávil noc s baculatou pastýřkou v polorozpadlém seníku notný kus cesty od vesnice. Teď by se mu naopak jeho přátelé hodili. V zelené stěně před sebou větřil léčku.

Na druhé straně objevit někde tady tajný tábor dánských nebo norských pirátů, by znamenalo dostat se na oči králi a ukousnout velký kus kořisti, až zase bude mít z čeho rozdávat… Bitvy jsou stále únavnější a poslední dobou cítil, že ani jeho ruka už nemá tu rychlost a sílu co dřív.

Bude muset začít přemýšlet, kde dožije, až ruka neuzvedne meč… V nějakém výnosném úřadu místodržícího. Dovezl by si tam plavovlasé germánky. I tu maličkou ze seníku dnes v noci. Byla smyslnější než děvky ve florentských lázních.

Na tváři se mu na vteřinku objevil úsměv a zase zmizel. Reginald d'Tours stiskl jílec pevněji a sekl do podrostu. Udělal krok zpět a vytáhl odseknuté větve na stezku. Ještě jednou se rozpřáhl. Šípkové keře a lebeda, dosahující stejné výšky jako on, umíraly po větvích. Malé zelené bobulky šípků už nedostaly šanci uzrát.

Frank konečně prosekal průchod natolik široký, aby se nemusel bát zákeřné rány zpoza listoví. Rozhlédl se po obou stranách stezky, jako by doufal do poslední chvíle, jestli se přece jenom objeví někdo nebo něco, co mu zabrání jít dál samotnému.

S mečem napřaženým před sebe prošel zeleným tunelem a zastavil se až ve volnějším prostoru mezi stromy. Půda tady nebyla pokrytá jehličím, ale zakrnělým slehlým vřesem, mezi

nímž musel zvedat vysoko nohy, aby nezakopl.

Udělal krok, a druhý. Břicho se mu sevřelo rozčilením jako před bitvou, když vyjížděl na zteč v první řadě franských rytířů pod praporcem orla, zděděného po Římu.

Les vypadal opuštěně, ale poděšený křik ptáků, poletujících kolem hnízda mezi větvemi vyvráceného stromu, jej varoval. Jsou někde tady, blesklo mu hlavou.

„Ukažte se," zachrčel nakonec. „Nebo milujete rány zezadu?"

„Ne," promluvil za kmenem Helgi, vyšel z úkrytu a pokračoval kostrbatou franštinou: „Jsme dva a neshodli bychom se. Vyber si sám, Franku, který z nás tě má zabít."

Teď se objevil i Leif a sedl si na vyvrácený kmen.

Reginald d'Tour přejel oba pohledem a pobaveně se zašklebil. Jeden tlusťoch a jeden kluk.

„Vybral sis?" štěkl Leif téměř vzápětí.

Frank horečně uvažoval. Teď už se nebál ani jednoho z nich, tím méně, pokud chtějí bojovat každý zvlášť. Tlouštík bude pomalý, ale zkušený a mohl by z toho být dlouhý souboj. Pro toho mladíka by pak už nemusely zbýt síly.

„Tebe jsem si vybral, chlapče," pousmál se povzbudivě na Leifa. „Ale nemusíš mít strach. Zemřeš dřív, než si uvědomíš, že to bolí."

Přes Leifovy rty přelétl pohrdavý úsměšek. Vstal a vytáhl z pochvy zbraň. Rukojeť obkládaná mědí a stříbrem na okamžik zazářila ve slunečním světle, než ji skryly Leifovy dlaně ve svém objetí.

Leif byl v nevýhodě proti svému soupeři, neboť před odchodem nechal stejně jako Helgi přilbu v táboře, ale jinak se co do výstroje od franského šlechtice nelišil.

Udělal dva kroky k Frankovi a přikrčil se v kolenou.

„Připraven?" houkl Reginald d'Tours a opřel se zády o bal kořenů a hlíny z vývratu. Přece jen nebylo v jeho povaze věřit nepřátelům. Bude jen dobře, když bude mít krytá záda, pro případ, že by napadlo toho druhého jít mladíkovi na pomoc… Nezdálo se ale, že by o něčem takovém Helgi přemýšlel. Rozvalil se do vřesu a strčil si do úst stéblo trávy.

„Začněte," vybídl oba, „nebo usnu."

Frankův útok byl okamžitý a drtivý. Leif hned pod první ranou zakolísal, nebyl zase tolik zvyklý bojovat bez štítu a přilby a cítil se přece jen poněkud nejistě.

Reginald d'Tours byl zkušený šermíř a už po několika úderech rozpoznal Leifovu nejistotu při výpadech na hlavu a levou stranu. Mimoděk se usmál, a aby soupeře ukolébal, začal útočit na Leifovu ruku ohánějící se mečem.

Zbraně se srážely s dunivým zvoněním a oba muži brzy supěli námahou. Několik drtivých úderů zahnalo Vikinga až k houštinám šípků, Frank odskočil, otočil se bokem a vzal jílec do obou rukou.

„Teď se pomodli, seveřane, jestli to ovšem u…"

Reginald d'Tours nedokončil větu a poslední slovo už zaznělo při útoku.

Leifa v první chvíli napadlo, že se z nebe snáší Thorovo kladivo. Frank se odrazil, proletěl jako střela těch několik stop, které jej dělily od Leifa, a bleskově udeřil. Věděl, že riskuje a soupeř může mít právě v tom okamžiku čepel nastavenou vstříc jeho letu, ale skutečně jen náhodou. Ještě se mu nikdy nestalo, že by soupeř stačil zareagovat, nebo dokonce přežít tento smrtící výpad.

Dnes poprvé.

Leif padl k zemi a těsně vedle jeho břicha se zasekla špička Frankovy zbraně. Síla vložená do výpadu strhla Reginalda d'Tours s sebou. Nepustil se rukojeti meče a přelétl nad ležícím Leifem.

Oba bleskově vyskočili a opět se postavili do střehu.

„Nezlomil se ti meč," pokýval Leif uznale hlavou. „Máš dobrou zbraň, Franku. Chceš s ní pohřbít? Pokud ne, rád bych jej věnoval své příbuzné k porcování masa."

Reginald d'Tours si nevšímal Leifových poznámek ani předstíraného Helgiho podřimování. Znal vikingy a věděl, že je to všechno snaha o narušení jeho klidu.

Znovu vyrazil. Chvíli se opíral špičkou meče o zem a teď zaútočil spodem na Vikingovo břicho. Leif nastavil svoji čepel, srazil Reginaldův meč stranou a otočil se na patě, aby zaútočil z jiné strany.

Boj se pomalu stával divočejším a zprvu jednotlivé údery se

slévaly ve zvonivý koncert.

Reginald s údivem zjišťoval, že ten mladíček není o nic horší než nejlepší šermíři z družiny franského krále.

„Zastavme boj," vykřikl a uskočil stranou. „Jsi dobrý, mladíku, a já mám ve zvyku hodnotit lidi podle toho, co umějí. Když se smíříme, můžu z tebe udělat družiníka krále Karla. Jsi křesťan?"

„Barbar, jak říkáte vy," ozval se od stromu okázale klimbající Helgi.

„A žádným družiníkem být nechci," zavrčel Leif. „Já sám jsem král. Král zemí na sever od Danevirku."

„Král Dánska? Godfred přece musí být starší," namítl Frank.

„Godfred je samozvanec."

Reginaldovi d'Tours se rozšířily oči překvapením. „Ty jsi mladý Leif…?"

„Leif Olafson," přitakal mladík. „Právoplatný král a za pár dní už skutečný."

„Říká se, že musíš nejdřív přinést královskou hlavu."

„Říká se pravda," zasmál se mu Leif do tváře. „Proč myslíš, že jsme tady?"

Reginalda na okamžik omráčila drzost bezvýznamného vikingského piráta, který se chystá královraždou vyvrátit největší říši světa.

Lehce odrazil nový Leifův úder a couvl o několik kroků zpět ke stezce. Tady je ve hře mnohem víc než jen jeho život. Mrkl za sebe, aby o něco nezakopl, a než stačil vrátit pohled k Leifovi, zamotaly se mu jeho couvající nohy mezi šlahouny vřesu. Pokusil se vymanit, ale dva po sobě rychle jdoucí údery mu vzaly rovnováhu a Reginald d'Tours se zřítil k zemi. Padající rozhodil ruce, hlava udeřila o zem a z pravice vypadl při nárazu meč. Zapadl pod kořeny šípkových keřů.

Leif si přetočil rukojeť meče v rukou čepelí dolů a opřel jej špičkou o Frankova prsa.

„Prý se před smrtí modlíte," řekl potichu. „Dovolím ti to."

„Bude ti připadat zbabělé, když poprosím o milost?" zašeptal Frank a pokusil se pozvednout na loktech. V ústech ucítil sucho.

„Nic není zbabělé, pokud to má dobrý výsledek."

„Co ti můžu za sebe nabídnout? Zlato?“

„Zítra budu králem. Ta trocha zlata za tebe mi nevystačí ani jako podíl na kořisti pro jediného vlka z mojí smečky.“

„Nějaká tajemství?“

„Jaká?“

Reginald d’Tours měl pocit, že si s ním mladík jenom hraje. „Třeba kdy se chystá král Karel napadnout Dánsko…?“

Leif se rozesmál: „Už to nestihne, Franku. Nic jiného už nevíš?“

Ostří meče zatlačilo do plíšků hrudního pancíře.

„Říká se,“ vyhrkl Reginald d’Tours, „říká se, že po britském pobřeží se toulá Ethelred, král Mercie, přichází do dánských táborů v přestrojení za skalda a vyzvídá.“

„Dánové v Británii mne nezajímají. Nevšímají si Godfreda a nebudou si všímat ani mě.“

Ostří zatlačilo víc.

„Prosím o milost, Leife Kozlovrahu.“

„Nejsem Leif Kozlovrah,“ Leif si se vztekem v srdci vzpomněl na Godfreda. To určitě on rozšířil posměšné přízvisko k jeho jménu.

„Promiň,“ zablekotal Frank.

„Nejsem Leif Kozlovrah a milost ti nedávám.“

„Výkupné,“ sykl ještě Reginald, a pak se zhroutil. Čepel meče přeťala drát držící plíšky brnění a zastavila se až v zemi.

„Uklidíme to,“ vstal Helgi a začal rovnat nasekané větve keřů zpět na místo průseku. „A musíme si pospíšit. Dánové jsou netrpělivá sebranka a mohli by nás jít hledat.“

Oba popadli mrtvé tělo a přehodili je za vývrat.

„Jdeme,“ řekl znovu Helgi a vykročil.

Leif se vydal pomalu za ním, a ani jej nenapadlo podívat se do křovin, kam zapadl Frankův meč. Zítra jich upadne do krvavého bláta mnohem víc.

*** * ***

Ráno se přihlásilo chladem. Srpnové noci jsou teplejší než rána, kdy od moře přichází mlha a přetváří fríské pastviny na mlžnou zemi plnou tajemství.

Pětatřicet mužů mlčky scházelo ze svahu. Občas se mlhavým

ránem rozlehlo cinknutí meče o kámen vyčnívající z jehličí a vřesu. Dánové procházeli lesem jako vlčí smečka, když se s podzimními plískanicemi stahuje k lidským obydlím. Vysoké urostlé postavy se nořily z mlhy jako démoni před Ragnarokem a každý z nich budil dojem, jako by slepě následoval toho, který kráčí před ním. Jako by šli na smrt a nechtěli se vrátit.

Bylo to jen zdání. Každý z těch mořských vlků pozorně sledoval okolí. Snažil se vtlouct si do hlavy každý keř či větší shluk stromů. Při přepadu se může stát ledacos a každý z nich musí vědět, kudy zpět k lodi.

Mezi Vikingy platilo, že na opozdilce se nečeká. Kdo doběhl pozdě k lodi po nezdařeném přepadu, míval už jen jediný úkol. Zadržet pronásledovatele a čekat na valkýry, až jej odvedou do Valhally.

V tichosti přeběhli stezku, zřejmě jedinou cestu vedoucí do vesnice, a pokračovali ve včerejších stopách Leifa a Helgiho.

Les zřídl. Někde ve vesnici zakokrhal kohout a až sem na okraj lesa bylo slyšet vrznutí vrátek od chléva.

Blyštivé přilby vikingů se vynořily z houštin lesa jako lesknoucí se bělma šílených krvechtivých obrů.

Mlha ukrývala vesnici před cizíma očima, ale uši se nenechaly zmýlit. Lehký studený vánek přinesl zabučení krav a vyjeknutí nějaké ženské.

„Musíme počkat," zašeptal Leif. „Možná dorazili už v noci, ale zaútočit můžeme, až se ozvou zvony. To budou všichni v kostele."

*** * ***

Z lesa vybíhala obloukem jako nějaký dlouhý jazyk mělká proláklina. Leif si jí všiml už včera, ale zavrhl ji, když si uvědomil, že každý sebemenší pohyb může být zpozorován ve vesnici. Šípkové a trnkové keře lemující mokřisko na dně prolákliny stály daleko od sebe a nabízely jen nepatrný úkryt.

Dnes ale naopak nabízela ideální možnost k přiblížení se ke kostelu. Mlha zabarvila bílošedě svět a zdálo se, že ještě spíš houstne, než aby se zvedala.

I tak využívaly tiché postavy plížící se mezi mlžnými

chuchvalci každého keříku.

„Už musíme být blízko," zašeptal Helgi.

Šípkové keře zhoustly a jejich spletené větve vytvářely jakési loubí. Dánové padli na kolena a pohybovali se dál po čtyřech.

„Jako smečka na stopě," zachechtal se někdo.

Leif vpředu zasykl a zastavil se.

V mlze před nimi se rozechvěl vzduch duněním zvonu a před Leifem se z mlžného pozadí vynořila vápnem obílená stěna chrámu.

„Jsme tady," obrátil se šeptem za sebe. „Je tu planinka a kostel uprostřed ní."

Zvon ve věži se rozhoupal rychleji a přehlušil Leifův šepot.

„Už tu budou každou chvíli…"

Do vzdálených zvuků vesnice se vtlačil dusot.

„Jsou tady!"

Na planinku se vřítilo asi padesát jezdců v bohatých sedlech.

„Sesednout," zaslechl Leif hlas zvyklý poroučet. Tři ozbrojenci posbírali ohlávky a odvedli koně ke křoviskům. Šlechtici, z nichž byla většina beze zbraní, ve vzácných šatech z oranžového a modrého saténu, sepnutých bronzovými a zlatými ramenními sponami, s úklonou udělali cestu vysokému muži, už podle chování nejvznešenějšímu z nich, a tiše, s hlavou pokorně sehnutou, vstoupili za ním do božího chrámu.

„Z vesnice nás nemůže nikdo spatřit," zašeptal Helgi Leifovi do ucha. „Je mlha a i nějaký výkřik zanikne v tom hluku zdola."

Leif přikývl a pomalu se zvedl.

„Vyskočte, smečko," zavelel polohlasné a vyběhl s taseným mečem na planinu před kostelem. „Dneska budou vlci hltat samou urozenou krev!"

Strážný u koní ani nestačil vykřiknout. Váhavě se pootočil, jako kdyby se rozmýšlel, jestli ještě stačí vběhnout do kostela.

Zpět se už neobrátil. Leifův meč mu dopadl na šíji sice naplocho, ale natolik silně, aby mu stačil zlomit vaz.

Koně poplašení dusotem vikingů zatrhali uzdami a pokusili se urvat.

Helgi doběhl ke zbylým dvěma strážným dřív, než se stačili vůbec zvednout. Bleskovým vodorovným švihem oddělil prvnímu hlavu od krku. Úder ztratil sílu, smekl se po kroužkové

košili druhého a rozsekl destičku položenou na zemi. Figurky vrchcáb zapadaly do trávy. Helgi bleskově vytrhl zbraň ze země a prudkým výpadem prosekl kroužkovou zbroj druhého strážného.

Leif se zaposlouchal, aby se ujistil, že jejich útok proběhl nepozorovaně, a přikradl se ke kostelním dveřím. Našel si ve dřevě otvor po suku a nakoukl dovnitř. Výzdoba kostela jej ohromila. Nad kněžími v bohatě vyšívaných ornátech visel zlatý kříž s křesťanskou modlou a zástup klečících franských šlechticů osvětlovaly plamínky vysokých žlutých svic.

„Musí to být rychle," obrátil se k ostatním, přitisknutým kolem ke zdi chrámu. „Na kořist si nechte zajít chuť, smečko. Musíme pobít všechny uvnitř a zmizet. Okolo vesnice je jich jako much. Víra jim prý zakazuje zabíjet v božím chrámu, a tak určitě chvilku potrvá, než se odhodlají k obraně… Až bude po všem… tak na koně a k lodi!"

*** * ***

„…A tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu…" Arnold, biskup utrechtský, už nestačil dopovědět.

Kostelní dveře se rozlétly do obou stran a horda Vikingů valící se zvenčí naplnila chrámovou loď pachem potu a krve.

„Jste na svaté půdě!" vzkřikl biskup Arnold a tvář mu zbělela hrůzou a nevolí.

První houfec vikingů se vrhl na zadní řady klečících Franků. Popadali jako kosené obilí, ani se nestačili ohlédnout.

Helgi Troll počkal, až poslední z dánské smečky vtrhne dovnitř, zavřel dveře a zajistil je závorou. Pak se obrátil a rozhlédl se.

Frankové teprve vstávali, překvapení stříkanci krve a rykem útočníků. Další řada urozených Franků se zhroutila na podlahu, krev zaplnila škvíry v kamenné dlažbě a lepila se na podrážky bojujících mužů…

Leif potřetí zasekl do klečícího a bylo mu špatně. Pobíjet je jako kuřata… Vycouval z první řady, aby nebyl překvapen náhodným výpadem, a podíval se po Helgim. Před chvílí jej koutkem oka zahlédl, jak zajišťuje vchod závorou, ale co když je tu i jiný?

Přestal na to myslet hned vzápětí. Vpředu, pod oltářem, se zvedla majestátní postava asi padesátiletého muže.

„Tady jsem," zašeptal Leif a začal se drát dopředu.

Nejasně vnímal, jak se kněží ztrácejí bočními dvířky do sakristie. Jen ten muž pořád stál na svém místě a s mrkáním se rozhlížel po bojišti, kde jeho muži padali jako mouchy.

„Braňte se, baby!" bylo slyšet jeho hlas. „Tato svatá půda je už stejně znesvěcena krví…!"

Do Franků jako by někdo vlil život. Už neuhýbali ránám útočníků. Proti Dánům se zvedla hradba svištících čepelí… Přesto se i dál modrobílá a oranžová roucha Franků barvila do ruda, neboť ani jednoho z nich nenapadlo obléci si pod vzácný šat z fríského sukna kroužkové brnění. Proti Vikingům zakutým v železe neměli nejmenší naději…

Zleva se k Leifovi probil Helgi Troll a postavil se vedle něj. „Půjdeme pro něho," sykl mezi dvěma výpady a pohledem ukázal k muži stojícímu pod oltářem. „To je on, viděl jsem ho ve Verdenu, když dal popravit skoro pět tisíc Sasů najednou!"

Karel Franský, jako by chtěl potvrdit Helgiho slova, vymotal ze záhybů svého oděvu pravou ruku a vytáhl na světlo královskou korunu.

„Jsem král," zahřměl chrámovou lodí jeho hlas a Leif překvapením málem polkl vlastní jazyk, když zaslechl z úst krále Karla lámanou dánštinu. „Tahle koruna je vykuta z listí prastarých dubů a z trnů koruny Kristovy! Jsem po papeži první na zemi! Chci vědět, kdo ukradl ďáblovi drzost a přivedl vás sem!"

„Já!" křikl Leif a prodral se mezi vikingy a franskými šlechtici, kteří na okamžik přerušili bitku. „Mé jméno je Leif Olafson a přišel jsem si pro tvou hlavu!" Protlačil se až na několik metrů k franskému králi a podíval se mu do očí. Připadaly mu staré a unavené.

Někde za Leifem se ozvalo chraptivé zaklení, když franský rytíř využil chvilkového klidu zbraní a ponořil svůj meč do břicha svého soupeře. Bitva vzplála ještě divočejším plamenem. Pro Leifa v tom okamžiku neexistovalo nic kromě šedých očí vládce největší říše v Evropě.

Karel Franský byl téměř o půl hlavy vyšší než on, a snad i

proto nyní shlížel na barbara ze severu, jemuž se podařilo jej tady zaskočit, pohrdavým pohledem. Odložil korunu na oltář a rukou si přejel prošedivělé vlasy, mírně se vlnící až na krk a tam volně spočívající na bleděmodrém rouchu. Král neměl na sobě brnění nikdy, když měl vstoupit do božího chrámu, a už vůbec by si je nevzal sem.

Pohledem se dotkl stěny za oltářem, kde pod těžkým náhrobním kamenem odpočívalo už třicet let tělo misijního biskupa Bonifáce.

„Zvedni zbraň," vyrušil jej Leifův výkřik. „Nebo si necháš srazit hlavu bez boje?" Jako když se srazí příboj se skalisky.

Karel Franský zkušeně odrazil divoký úder mladého Vikinga a vzápětí další… Několikrát se mu podařilo dosáhnout výpadem až k Leifovi, ale ostří pokaždé sklouzlo po kroužkovém brnění ukrytém pod kazajkou. Karel i Leif se zdáli být výbornými šermíři a vypadalo to tak, že jedině chyba jednoho z nich může ukončit jejich souboj.

Živých v kostele ubylo. Podlaha už byla pokryta těly královых družiníků a vypadala, jako by na ní někdo zmuchlal oranžovomodrý koberec.

Jen dva Vikingové se svíjeli v křečích a zkrvavělýma rukama si drželi břicha. Očima viseli na svých druzích, a když zašeptali prosbu o doražení, pomohl jim ten, kdo byl nejblíž. Vítězní Dánové se shlukli kolem oltáře a sledovali souboj Leifa s králem.

„Musíme jít, Leife," vykřikl Helgi, „každou chvíli nás musí objevit!"

„Neodejdu bez jeho hlavy," ucedil Leif, vyhnul se nenadálému výpadu na levou nohu, bleskově se stočil bokem a srazil králův meč k zemi.

„Ukončíme to," štěkl rozčileně Helgi. „Godfred si přece nedal podmínku, že to musíš být zrovna ty, kdo zabije krále."

Leif neodpověděl, jen vykřikl, naznačil výpad k srdci, včas stáhl čepel, padl k zemi a zaútočil v dřepu na břicho vznešeného Franka.

Král Karel byl příliš zkušeným válečníkem, než aby jej takový naivní útok dokázal překvapit. Mimoděk zavrtěl hlavou a udělal krok vzad, aby unikl z dosahu Leifovy čepele.

Nečekaje překážku, narazil v půli kroku do soklu oltáře, zavrávoral a spíš instinktivně ještě stačil srazit Leifův útok dolů. Oltář se zatřásl, menší nádoby se s cinkotem zřítily k zemi a rozlétly se po dlážděné podlaze.

Karel Franský zamával rukama, opřel se zády o oltář a znovu získal rovnováhu. „Už jsi málem získal to, co jsi chtěl," zakrákal dánsky, až se musel Leif usmát.

„Získám, neboj se," opáčil a poodstoupil, aby si na okamžik vydechl. I král Karel tak získal chviličku na to, aby se rozhlédl. Všechno nasvědčovalo tomu, že je konec. Všiml si, že jej Leif neustále sleduje stejně jako zástup Dánů kolem nich a měl co dělat, aby se ovládl a nerozzuřil se nad tím masakrem.

Nejlepší šlechtici země! Arnulf, vévoda Belgů, si mezi lavicemi cucá krev z roztříštěného prstu a přitom každou chvíli vykrvácí z napůl odseknuté paže… A tamhle leží Lothar, Rolandův syn. Vlastně ještě dítě. Před deseti lety v roncesvallském průsmyku jsem ztratil jeho otce, a dnes a tady už i syna…

Všichni mrtví, jen kněží se někam skryli, zbabělá cháska. I když, třeba někde shánějí pomoc…

Karel Franský se pousmál. Získat čas. Proti třem tuctům mořských lupičů nemůže v boji uspět, ale kdyby vyjednával, prodlužoval… Rádi nakonec přistoupí na to, že jej pustí výměnou za svoje životy.

Mrkl po Leifovi. Byla to jen chvilka, co odskočili od sebe, a mladý Dán se už zase hnal zaútočit.

„Počkej," vykřikl král. „Proč chceš mou hlavu?"

„Nic ti po tom není," vyhrkl Helgi Troll a zrudl vzteky, když si všiml, jak se král nad jeho postavou útrpně zašklebil. „Ukonči to, Leife Olafsone, nebo to ukončíme my. Musíme zmizet, už se ta jejich bohoslužba nápadně protahuje!"

Leif zvedl zbraň, a zas ji spustil dolů. „Má právo vědět, proč zemře," obrátil se na Helgiho. „Je to syn krále a král. Já jsem syn krále a králem budu co nejdřív." Už nečekal, jestli mu to Helgi schválí, a vrátil se pohledem k franskému panovníkovi.

„Až přinesu tvou hlavu, stanu se králem Dánska," řekl tiše. „A teď už se braň!"

Karel Franský vlastně ani neposlouchal a spíš jen čekal, kdy se

konečně ozve bouchání na chrámové dveře. Teď se však zarazil: „Ty jsi syn Olafa Dánského?“ Skoro se rozesmál. „Olafa Sigurdsona? Ale já také nemiluji Godfreda, chlapče! Se svým vojskem bych ti mohl pomoci svrhnout toho loupežníka a naše země by mohly žít v míru…“

Leif se zarazil a podíval se po Helgim.

„Nevěř mu, Leife! Snad by pomohl, ale myslíš, že by tě Vikingové přijali za krále, kdyby tě dosadil Frank? Já sám bych ti podřízl krk!“ Helgi Troll si odplivl.

„Mohl bych tě vzít do svého vojska,“ pokračoval rychle král. „Potáhneme proti Langobardům a rád ti přenechám krále Desideria. Vzbouřenci oblehli klášter, kam jsem jej kdysi dal uvěznit. Vlastně mám tak důvod se ho zbavit, jeho hlava by byla pro Godfreda určitě dost dobrá.“

„Dost už,“ vykřikl Helgi. „Tvoje je nejlepší.“ Odstrčil váhajícího Leifa a obořil se na krále sám.

Helgi svému soupeři sotva sahal po prsa, ale Karel Franský cítil, že je to soupeř mnohem houževnatější než ten mladík.

Popadl jílec meče oběma rukama a zaútočil. Síla jeho úderů násobená výškovou převahou tlačila Helgiho k zemi. Král si uvědomoval, že zabití toho trpaslíka by znamenalo i jeho konec. Vikingové se na něho vrhnou jako mrchožrouti a jeho hlava se za pár dní bude válet u posvátného runového kamene před branou Hedeby…

Dvojsečný meč v Helgiho rukách se roztočil do šíleného tance smrti. Král sotva stačil odvracet útoky a rány. Dvakrát jej ostří Vikingova meče škráblo na pažích a blankytně modrý šat ztmavl jeho vlastní krví. Souboj se prodlužoval a paže začínaly umdlévat. Ještě tento útok odrazit, ještě ten… Jak dlouho to může trvat, než se tomu skřetovi podaří najít skulinku v jeho obraně?

„Leife Olafsone,“ zkusil zavolat. „Získáš za mne obrovské výkupné.“ Zamlženýma očima si všiml, jak mladík zavrtěl hlavou. „Za zlato ode mne si koupíš království! Třeba v Británii. Dám ti půlku Španělské marky a na Saracénech si můžeš dobýt desetkrát větší zemi, než je těch pár lánů močálů a skal za Danevirkem…“

Hrome! Znovu vrtí hlavou… Odrazit útok…

Karel Franský už neútočil. Sotva se držel na nohou. Helgiho železná smršť drtila každý pokus o protiútok, nebo jen trochu uspořádanou obranu… Kde ti knězi jsou, zbabělci…? Někde se schovávají za trámovím ve zvonici a pomalu si připravují latinská slovíčka nad králův hrob?

Od zkřížených ocelí odlétla jiskra, Helgiho čepel sklouzla k záštitě králova meče, ulomila ji a zasekla se do prstů sevřených kolem jilce.

Pod chrámovou klenbou se roztříštil výkřik a v jeho ozvěně zaniklo bušení na vchodové dveře.

Jen Karel si všiml několikerého stisknutí kliky. Přehodil si meč do levé ruky, nenadálým výpadem rozrazil kolem stojící Vikingy, doběhl ke vchodu a vyrazil závoru.

Dánové, kteří se hned pustili za ním, ztuhli vpůli cesty a vrátili se couvajíce až k oltáři.

Dovnitř vtrhly špičaté helmy franských pěšáků. Štíty se srazily v nedobytnou hráz, z níž výhružně trčí les kopí. Pěšáci se během několika vteřin sešikovali a začali postupovat chrámovou lodí k hloučku vikingů.

„Toho skřeta mi schovejte," zaduněl do jejich dupotu králův hlas. „Nejdřív mu odřežu prsty, než ochutná peklo…"

„Jen bozi vědí, kolik jich je venku," zašeptal Helgi. Leif se zamračil. Bylo mu jasné, že oddíl pěšáků nedorazil jen tak o své vůli. Musel je někdo zavolat…

„Ti kněží!" náhle vykřikl. „A já myslel, že se šli vedle jen schovat!"

Vtrhl do sakristie. Závan vzduchu mu ochladil obličej a do zárubně bočních dvířek se zarylo kopí. Otevřeným vchodem zvenčí se tlačili další franští kopiníci.

Leif se vrátil. „Máme meče a oni mají kopí," zavrtěl hlavou. „Co až přijdou lučištníci? Jsme tady v pasti, u Thora! Musíme se pokusit dostat ven!"



KDY MOŘE ZRUDNE VLČÍ KRVÍ

Ve zvonici se některý z kleriků dostal k lanu a rozhoupal zvony.

„To je zvonění na poplach,“ vyhrkl Leif. „Každou chvíli tu budou všichni franští ozbrojenci, co jich tu v okolí je! Máme nejvyšší čas!“

Ani se nemuseli domlouvat. Proti trčícím kopím je jediná možnost ochrany. Mezi nimi a franskými kopiníky vyrostla hradba mrtvých těl a Dánové udělali první váhavý krůček.

Dozadu.

Kopiníci zaváhali. Bolestí rozšklebené tváře jejich mrtvých jakoby hrozily svými vyceněnými zuby tomu, kdo se opováží…

„Dál," třeskl za nimi králův hlas. „Pořádný chlap musí dokázat probodnout i dvě těla najednou a těm mrtvým už nepomůžete!"

Kopí se hnula vpřed.

Někteří z Dánů se nervózně ohlédli, kolik ještě zbývá ke zdi.

Otevřenými dveřmi vlétla dovnitř vlaštovka, poděšeně poletovala pod klenbou stropu a narážela do okenních tabulek.

„Teď," zařval Helgi Troll medvědím hlasem a narazil mrtvolu na kopí, trčící přímo proti němu. Vzápětí ho napodobili ostatní. Ruce kopiníků nedokázaly udržet tak velkou tíhu a poklesly. Pár ratišť se zlomilo a pěšáci, najednou zcela beze zbraně, zmateně couvli.

Železná smršť vikingů vpadla mezi bezbranné.

„Měl jsem si vzít místo meče sekeru," zaslechl Leif Helgiho zavrčení. Tupý klín Dánů rozrazil kopiníky a přirazil je po stranách ke zdem.

„Nezdržujte se," vykřikl Leif. „Musíme pryč!"

Jako voda v mlýnském náhonu se protlačili dveřmi a vyběhli na planinku před kostelem.

„Král," zasmál se Helgi a ukázal prstem na stezku, vedoucí do vesnice. Karel Franský utíkal dolů k vesnici, křičící a zuřivý.

„Za chvíli ho tu máme," řekl někdo.

Zpoza rohu se vyhrnuli další kopiníci, kteří do nynějška číhali u dveří ze sakristie.

Dánové zavrčeli jedním hlasem a srazili se do kruhu.

„Na koně!" okřikl je Leif a první se rozběhl přes planinku k přivázaným koním.

Přeřízl řemeny poutající zvířata ke kmínkům planých třešní a vyskočil do sedla.

„Na koně, smečko!" zavelel ještě jednou a trhl udidlem. Hnědý hřebec pod ním se vzepjal a kopyty se obořil na dva pěšáky, pronásledující Leifa. Ten se svezl v sedle na pravou stranu a čepel jeho meče uvízla v rameni jednoho z nich. Druhý Frank se stáhl a pomalu začal couvat zpět ke kostelu. Leif ještě sklouzl ze sedla, vytrhl meč z rány, aniž by přitom pouštěl uzdu, a hned zase vyskočil zpět na koňský hřbet.

Většina vikingů už zvládla koně a vyrážela k lesu.

Zdálo se, že je po boji. Franští pěšáci přestali útočit. Nebyl tu král, aby je hnal do útoku proti těm divokým severanům. O zbytek ať se postarají rytíři…

Helgi několika výpady zahnal nejsnaživější z nich a vyhoupl se do sedla také. Stisk koleny a mámivá vůně krve zůstala kdesi za zády…

Koně se prodrali houštinou a okrajem pastviska se hnali k lesu.

„Jedou za námi," zakřičel do dusotu kopyt Helgi, když se otočil. „Musíme jim zmizet v lese."

*** * ***

Leif by dal ruku na to, že si s Helgim vybrali ty nejpomalejší herky ze všech koní, co tam byli. Zbytek smečky dávno zmizel mezi stromy, když oni se teprve přiblížili k prvním borovicím. I pronásledovatelé se zdáli být blíž.

Vjeli do lesa. Koně sami zmírnili krok ve spleti vřesu a sražených větví.

„Jsme pomalí," zavrčel vztekle Leif. „Odplují bez nás," ohlédl se a vztekle udeřil koně mečem naplocho po zadku.

Přehnali se mezi borovicemi. Svým pronásledovatelům se ztratili v mlze, která byla tady pod stromy kupodivu hustší než na pastvišti. Franští rytíři na koních se řídili jejich dusotem a jen občas se zastavovali, aby se ujistili o správnosti svého směru.

„Za chvíli budeme na stezce," zašeptal si Helgi pro sebe…

Jen tak tak strhli uzdu.

Stezka se hemžila jezdci ve franských brněních. Koně rytířů se vzpínali a přešlapovali na místě. Uskakovali dánským mečům a odfrkovali nevolí, když je jejich jezdci vedli do středu nejlítější bitky.

Oba Dánové zarazili koně za křovisky a pokusili se prohlédnout mezi větvemi.

„Jsou to naši?"

Helgi Troll pokrčil rameny. „Těžko. Možná jen někteří, pět nebo šest. Kryjí ostatním cestu. Pokusíme se je objet, těch Franků je nejmíň padesát."

Stezka se stávala nepřekonatelnou jako divoká peřej. Z obou stran, od vesnice i od městečka Dokkumi, se sjížděly jízdní družiny přivolané poplašnými zvony.

Někde před nimi zařičel kůň, vzepjal se, krev z proseknutého krku zkropila lístky šípků i jeho jezdce, zadní nohy podklesly a umírající hřebec se svalil na bok. Několikrát zatřepal nohama a ztuhl.

Leif s Helgim zaťali svým zvířatům paty do slabin a přenesli se houštím na stezku. Teď teprve viděli, co se děje. Snad dvacítka opěšalých Dánů se tísnila v hloučku mezi pobitými koňmi a bránila se Frankům v sedlech.

Z ušlechtilých těl mrtvých hřebců trčely šípy a Frankové dotírali meči a válečnými sekerami na hlouček uprostřed. Nikdo si Leifa a Helgiho v té chvíli nevšiml.

„To není krytí ústupu," zavrtěl Leif hlavou. „Jsou tu všichni. Pobili jim zvířata a mají je v hrsti!" Jako na povel oba vpadli franským rytířům do zad.

„Pochytejte si koně," stačil vykřiknout Leif, než srazil prvního Franka ze sedla. Ještě se ohnal mečem po padajícím těle, ale už na ně nedosáhl.

Dánská smečka, která se už v duchu připravovala na chuť oceli, ožila. Viking, který byl zrovna nejblíž k Leifovi, vylétl do vyprázdněného sedla a zaútočil po boku dědice dánského trůnu. Bitka vzplanula jak lesní požár, poryvem vichřice rozfoukaný z doutnajících pařezů…

Lučištníci až dosud z odstupu ostřelující vikingské piráty se teď už neodvažovali střílet po Dánech, tím méně po jejich koních. Klubko bojujících se neustále měnilo, slévalo a rozpadalo se na jednotlivé bojující dvojice.

Z lesa se vynořila skupinka, která pronásledovala Leifovu smečku už od vesnice, a ihned se vmísila do reje mečů a franských seker.

„K lodi!" vykřikl Helgi, když si všiml, že většina Dánů už pevně svírá hřebce z hercynského chovu mezi svými stehny.

Sehnul se k zemi, aby podal ruku poslednímu, jemuž se ještě nepodařilo ukořistit zvíře, vytáhl jej za sebe do sedla a pobídl koně k trysku. „Héééé!"

Lehce jako lesní duchové pronikli Vikingové hradbou

šípkového houští. Jako přízraky z jiného světa se rozplynuli v mlze a jen dusot kopyt a zvonění zdobených postrojů koní dosvědčovaly zadýchaným Frankům, že to nebyl jen krvavý sen…

Hnali se vpřed s Odinovým jménem na rtech a v duchu slibovali krvavou pomstu. Půda se pomalu začínala zvedat směrem k jejich tábořišti. A někde tam je čekala loď…

„Hej, hej. Hej, hej!“

Dvacítka dánských hlasů pobízela koně pod sebou k rychlejšímu běhu. Nad hlavami jim prosvištělo pár střel a ztratilo sílu ve větvích stromů.

„Zaskočili vás?“ napůl se obrátil Helgi ke spolujezdci. Odpověděl mu chrapot, ve kterém se dal jakž takž rozeznat souhlas. „Zrovna se vraceli k vesnici. Ani jeden z nás neunikl, havrani aby jim vyklovali oči…“

Svah k vrcholku útesu se stal příkřejším a koně se pokoušeli uhnout ze směru a dát se po některé z ovčích stezek vinoucích se po vrstevnici.

„Ze sedla!“ zavolal zezadu Helgi, jehož zvíře se s dvojnásobným nákladem nejvíc opožďovalo.

Koně se třásli a stoupala z nich pára.

„Rychle, jsou za námi!“

K vrcholku útesu už nebylo daleko. Štvanci se hnali vzhůru jako zvěř před vlky. Chvílemi se někdo z nich otočil, když za sebou zaslechl dusot franských koní. Náskok se ztenčoval, ale nemohl se rozplynout docela. Bylo jisté, že i Frankové budou muset sestoupit ze sedel.

Leif se otočil a uviděl je. Bylo jich už možná sto, možná dvakrát tolik. Hnali se jako psi po vlčí stopě a mezi nimi se občas zaleskl blankytný satén králova pláště.

Jako bouře proběhli táborem. Několik Dánů stačilo popadnout štíty, které s sebou na výpravu do vesnice nebrali. Hlídka už před chvílí zaslechla křik a první sešplhala po laně do drakkaru.

„Skákejte!“ Leif se zastavil na vrcholku útesu, obrátil se a vyhlížel nepřítele. „Skočte a doplavte k lodi. Není čas spouštět se po laně!“

Tišina kolem drakkaru se rozbouřila. V kroužkovém brnění se

plave těžko a s mečem v ruce je to skoro nemožné, ale ani jeden Dán se nevzdal své zbraně.

„Ještě ty, Helgi!“ zařval Leif a vyběhl naproti opožďujícímu se příteli.

Frankové se vynořili z mlhy jen několik kroků za ním.

„Běž,“ Leif musel zvýšit hlas v ohlušujícím řevu královských, kteří právě v té chvíli zahlédli vikingy před sebou.

„Vzdalte se s lodí z dostřelu,“ vyhrkl ještě mladík a přimhouřil oči. „Já doplavu za vámi…“ Už se neotáčel. Viděl před sebou neforemné postavy v plíškové zbroji, funící namáhavým výstupem a klouzající po rozdrcené trávě, větvičkách vřesu a ovčím trusu.

Leif už dál nevnímal Helgiho supění a cáknutí vody. Oči se mu zúžily jako vlkovi před útokem. Rychle se rozhlédl po opuštěném táboře a sebral ze země zapomenutý štít.

Sehnul se pro něj skoro pozdě. Ještě se ani nestačil narovnat, když se ze strany přihnal jeden z franských rytířů a pokusil se přímým výpadem zaútočit na jeho bok. Leif v poslední chvíli v pokleku zvedl svoji zbraň, levou ruku bleskově prostrčil řemenem štítu a vyrazil s ním proti nechráněnému krku protivníka.

Železná pukla ve středu štítu, nebezpečná pětipalcovým trnem uprostřed, sklouzla po lemu kroužkové košile, vnikla pod kovovou tkaninu a protrhla kůži i svaly pod klíční kostí.

Frank vyjekl, zbledl a padl na kolena.

Přes Leifův obličej přelétl úsměv. Zpevnil nohy a prudce vstal. Hrot pukly zvedl vzhůru a nepříjemný zvuk lámané kosti se ztratil v křiku přibíhajících.

Viking vytrhl štít z těla krvácejícího a couvl. Nesměl dopustit, aby se jej podařilo nepřátelům obklíčit.

Frankové se už dostali natolik blízko, že se neodvažoval obrátit se k nim zády. Pomalu couval k okraji skály, za nímž už možná královští zahlédli vrcholek stěžně.

„Tak pojďte,“ zasyčel skrz zuby. Koutkem oka viděl, jak se k němu snaží nepřátelé přiblížit z boku.

Couvl ještě o dva kroky. Ucítil, že se pod nohama půda změnila a vřes ustoupil skále. V duchu se snažil uvědomit si, jak to za ním vypadá.

Ještě takových pět šest kroků k okraji útesu…

Dvěma údery vyrazil proti nejbližšímu protivníkovi, uskočil zpět a vzápětí se vrhl do moře.

V první chvíli se zalkl vzduchem, v letu ještě zahlédl drakkar, jak se pomalu vzdaluje z dostřelu franských šipek, a pak už jen zavřel oči. Těsně nad vodou se nadechl, pak už jen rozstříkl vodu a zmizel pod hladinou.

Zvolna a plynule se pod vodou obrátil, vyklouzl rukou z řemení štítu a meč napůl naslepo zastrčil do pochvy.

Těžké kroužkové brnění jej táhlo ke dnu, ale věděl, že má dost síly, aby dokázal doplavat k lodi s takovou zátěží. Na druhé straně se alespoň lépe udrží pod hladinou.

Vzduch v plicích ještě stačil, a tak zamířil zpět ke skále útesu strmě se zvedající k nebi, na jejímž hřebenu se rozhlíželi franští lukostřelci a čekali, až se vynoří… Správně tušil, že tam jej nikdo nebude očekávat a on se bude moci alespoň pořádně vydýchat. Opatrně se vynořil a s potěšením zjistil, že tady u paty skály jej ani nemohou shora zahlédnout. Čedičový masiv, potažený šedozeleným nádechem zaschlé soli, trčel nad mořskou hladinu šikmo vzhůru jako dračí zub.

Ti nahoře číhali, přísahal by na to…

Několikrát se zhluboka nadechl a opět zmizel pod hladinou.

Voda byla chladná a klidná, bez proudů. Leif se plížil po dně jako krab, jemně se odrážel od povrchu zrádného písku a snažil se na první nadechnutí urazit co největší vzdálenost od útesu. Ruce křečovitě prohrábly na místě, kde byla na dně proláklina a prsty se neměly o co opřít. V panice mávl rukou daleko před sebe a nechtěně vydechl. Najednou mu chyběl vzduch v plicích… Viking se prudce vynořil, rychle se zorientoval, a než se stačili překvapení lučištníci na skále vzpamatovat, zase se ponořil.

I Helgi si v té chvíli Leifa všiml a přikázal přestat veslovat. Šípy dopadající na palubu už jen tak tak dokázaly překonat vzdálenost k lodi a na tu vzdálenost neměly sílu ani průraznost. Leif se ještě dvakrát musel vynořit, než se objevil u boku drakkaru. Chytil se podávané ruky a překulil se přes bort mezi bedny, sloužící při plavbě jako sedačky veslařů.

„Prořídlo nás,“ řekl potichu, když přehlédl uprázdněná místa.

„Poplujeme na Ovčí ostrovy nebo do Orkadie doplnit posádku.“

„Aby nebylo pozdě,“ zamručel Helgi Troll u kormidla. „To psí plemeno zmizelo ze břehu nějak moc rychle.“

*** * ***

Helgi věděl, že cesta ven z bludiště mělčin a ostrůvků bude trvat mnohem déle, než když se snažili najít přístaviště u břehu.

Oba fríští rybáři ve zmatku při naloďování zmizeli z paluby a nikdo si nevšiml, jestli vypadli, když se Dánové cpali přes okraj do lodi, nebo vyskočili sami…

Muž na přídi napínal oči a každou změnu na dně oznamoval Helgimu u kormidla. Některé průlivy měly už docela jiný tvar než včera, v místech včerejších hloubek pleskaly vlny nad mělčinou a několikrát jim nezbylo, než se vrátit a hledat znovu.

Leif stál na přídi vedle hlídky a kusem olova na konci provazu měřil hloubku.

„Může nám trvat celý den, než se odtud vymotáme,“ odfrkl si Helgi, když už podruhé slézali svlečení muži do vody a chápali se lan, aby vytáhli kýl lodi z písečného sevření.

Nebyl věštcem. Netrvalo dlouho a poslední písečná výspa po pravoboku zmizela jako zlý sen a před dračí lodí se rozprostřela nedohledná mořská hladina. Rackové kroužili kolem stěžně a snažili se překřičet úlevné klení dánských vikingů.

„Otočte na východ,“ ozval se najednou z přídě Leifův hlas.

„Do Dánska?“ Helgi se uchechtl. „Jestli nás načape Godfred u pobřeží…“

„Otočte na východ,“ zvýšil Leif hlas, aniž by si všímal Helgiho slov, a ukázal před sebe.

Z jihozápadu od dokkumského přístavu se rychle blížily dvě válečné galéry franského krále.

„Až k dánskému pobřeží se za námi snad neodváží…“ dodal Leif polohlasně.

„Je bezvětří,“ zavrtěl Helgi hlavou a starostlivě pohlédl k obloze. „Museli bychom veslovat celou noc a celý příští den, než budeme mít šanci potkat dánské drakkary, které by nám mohly pomoci. Je nás sotva dvacet a do setmění daleko…“

„Zbývá něco jiného, u Thora?“ odsekl Leif. „Zřejmě hned poslali posla do přístavu. Zaskočili nás, ale ledová babice

Hrímgerda jim ještě zmrazí úsměvy.“ Na okamžik se odmlčel a udeřil pěstí do dlaně. „Kdo sám nerozpáře pět Franků, toho si valkýry ani nevšimnou!“ vykřikl zničehonic a kývl ke kormidlu. „Obraťloď, Helgi Trolle, stejně jim nemůžeme uniknout s pěti obsazenými vesly na každé straně. Vypluj jim vstříc! Moře dnes zrudne vlčí krví…“

*** * ***

Listy vesel čtyřiadvacetipárové válečné lodi zabíraly rychle a s neměnnou pravidelností. Franské galéry se blížily jako obludy Niflheimu. Dvoustěžňové, teď v bezvětří bez plachet, skoro letěly mořskou plání a řezaly vodu přídí pobitou měděným plechem, vybíhající vpřed do ostrého dlouhého bodce těsně pod hladinou.

„Budou tu za chvíli,“ řekl tiše Helgi.

„Přestaňte veslovat!“ Leif seskočil z vyvýšené přídi a vzal do ruky sekeru. „Počkáme na ně, jak se na vikingy sluší! My to budeme, kdo zaútočí! Připravte hákovací kotvy!“

Drakkar na několik minut ustrnul na vodě a zvolna se otáčel vstříc franským galérám.

Přes vodu se neslo tlumené bubnování udávající otrokům v podpalubí galér tempo.

„Zahákovat!“ zavelel Leif.

Tříhroté kotvy na lanech se roztočily, zasvištěly vzduchem a ve chvíli, kdy se první galéra přiblížila natolik, aby dosáhla lana až k ní, vzlétly galéře vstříc.

Paluba drakkaru sebou trhla, podrazila stojícím nohy a srovnala se podle franské lodi.

„Přitáhněte se!“

Leifův hlas zanikl v křiku na obou lodích. Zpoza pažení galéry se vysunula kopí v ústrety útočníkům a nezdálo se, že by ponechávala jedinou možnost k proniknutí na palubu.

„Pokusíme se osvobodit otroky v podpalubí,“ otočil se Helgi na Leifa. „Jedině tak máme šanci porazit je.“

„Přitáhnout se!“ znovu vykřikl Leif a přikývl na souhlas.

Druhá galéra prudce změnila směr a zamířila na moře.

„Bojí se,“ zašeptal potichu Leif a přestal si jí všímat.

Lodě se srazily bokem, otřásly se nárazem, s prasknutím odletělo brlení na střední mezipalubě galéry a Vikingové vyhodili další kotvy.

Vlčí zavytí poplašilo ptáky, snášející se kolem lodí v soustředných kruzích, a zmrazilo krev ve franských žilách.

Mořští lupiči! Vikingové! Kolik už toho slyšeli o činech těch šílenců ze severu? Kolikrát se vysmáli povídačkám v krčmách při pobřeží? Až teď…

Tísní se jich tam na dračí lodi s bídou dvacet. Na obou galérách je přitom přes dvě stě mužů a ti rudovousí piráti útočí!

Leifovi muži vycítili zaváhání franských žoldnéřů.

Vlčí zavytí se znovu vzneslo k nebi a zabušilo na kapkovité štíty Franků společně s vikingskou ocelí.

Boj se okamžitě přenesl na palubu galéry. V jeden ráz padla první řada Franků pod děsivým náporem dánských seker. Sekery bradatice s protaženým ostřím čistily palubu od živých…

Franská řada couvla a zformovala se. Klid! Klid a kázeň.

Další vlna v čele s Leifem se rozbila o franské štíty. Žoldnéři v pískových brněních postoupili o krok a zatlačili vikingy k bortu lodi.

„Musíme se probít do podpalubí!“

Možná dvěma se to podařilo.

První podklesl s ratištěm kopí v zádech kousek od otvoru vedoucího dolů k zakovaným otrokům a Leif si stačil všimnout Olgerda Medvěda, jak zakopl o mrtvé tělo franského vojáka a zřítil se do podpalubí.

Sevřená formace franských žoldnéřů se opět pohnula, muži se srazili a zaplnili štíty mezery po mrtvých.

„Zpátky na loď!“ štěkl Helgi.

Zvuk drceného dřeva a šplouchání vody jej zmrazil na místě. Neodvážil se obrátit. Okamžitě si uvědomil, co se stalo.

Jeho sekera na dlouhé násadě prosvištěla kolem dokola, Helgi zamrkal před kapičkami vody, potu a krve. Novým útokem přinutil hradbu žoldnéřů před sebou couvnout a až teď se rychle otočil.

Drakkar se pomalu potápěl.

Druhá galéra, které si při zdánlivě zbabělém manévru přestali všímat, obeplula obě bojující lodi a bodcem na přídi prorazila

bok vikingské lodi.

Vrbová houžev propletená bokem drakkaru se při útoku přetrhla, neudržela zavěšené štíty, a ty sklouzly na hladinu jako obří placky.

Nebylo kam ustoupit… První galéra se začala naklánět na bok, jak ji připoutaný a potápějící se drakkar stahoval ke dnu. Navíc se boj soustředil právě na tu samou stranu lodi. Galéra se povážlivě nakláněla dál a její kýl, ještě o něco hlubší než kýl vikingské lodě, se vynořil z vody.

Helgi opět musel o krok ustoupit a koutkem oka mrkl na potápějící se loď. Mořská pěna se už přelila přes lodní postranice a z vln trčela jen dračí hlava a stěžeň.

Druhá galéra se zřejmě neodvažovala přiblížit úplně. Žoldnéři na její palubě jen sledovali boj a sázeli se, komu se podaří sestřelit některého z vikingů.

„Je nás už jen šest," hekl mezi zachycením úderu a vlastním výpadem Leif. „Nejvyšší čas obětovat bohu moří Aegirovi a pokusit se doplavat na břeh."

Helgi přikývl.

„Každý jednu oběť!" houkl Leif. Drtivým úderem sekery roztříštil soupeřův štít na polovinu, odťal ruku v předloktí a bodcem sekery pronikl mezi plíšky brnění.

„Oběť byla vykonána!" vykřikl, aby překřičel lomoz bitky, couvl a překulil se po zádech do moře.

Dva z franských žoldnéřů se hned pokusili zaplnit místo po něm a vklínit se mezi Dány a okraj lodi.

„Všichni najednou!" předešel je Helgi a jako na jeden ráz udeřila dánská ocel do plíškových pancířů před sebou a proměnila je ve zbytečnou ozdobu.

Pět cáknutí označkovalo místo, kde zmizela těla Dánů.

Řev vody jim zahučel v uších. Potopili se pod hladinu a začali si strhávat kroužkové košile a přilby. Ke dnu klesaly cizelováním zdobené dvojsečné meče, železné a bronzové spony z opasků a bezrohé dánské přilby…

Helgi odhodil poslední kus železa, podplaval galéru a vynořil se těsně u lodi na druhé straně, kde jej nikdo nečekal.

Počkal, až tak učiní i ostatní, se zašeptaným Odinovým

jménem na rtech se nadechli a dlouhými pomalými tempy vyrazili k pobřeží.

Několik šípů dopadlo na hladinu kolem, ale Frankové měli co dělat, aby se jim podařilo dostat se z pout potápějícího se drakkaru, a tak si uprchlíků brzy přestali všímat. Když konečně nože přeřezaly napjatá lana a loď dopadla jako kachna zpátky na vodu, nebylo už po rusých hlavách Dánů ani vidu.

„Příboj s nimi smýkne o skály," mávl rukou kapitán franské galéry a dal vyházet mrtvá těla Vikingů do moře.

„Máme zajatce," ozval se výkřik.

Obě galéry se pomalu otočily, vesla zabrala v rytmu bubnu a lodě vyrazily zpět.

„K dokkumskému přístavu," utrousil kapitán na půl úst a ohlédl se po vojácích, kteří kolem něj nesli bezvládného, zajatého Dána. „Král bude spokojen," samolibě se usmál. „Jediný z nich přežil, a toho mu dovezeme jako dar…"

*** * ***

Měsíc se co chvíli schovával v mracích a východ bledl ranním přísvitem. Helgi vstal a pokrčil rameny. „Nevypadá to dobře, vlku, chtělo by to cibulovou kaši, abych mohl poznat, jestli si něco nerozerval v útrobách. Osaháním nepoznám nic."

Zraněný se pokusil nadzvednout a slabounce zasténal.

„Lež," řekl tiše Helgi. „Valkýry se už slétají."

„U Tyrovy ruky! Z tak dobré bitvy uteču," ozval se zraněný sípavě, „a teď tu leknu jako ryba vyhozená vlnami na břeh."

„Lež, mlč a pokus se usnout. Jestli se probudíš, přežiješ to, jestli ne, aspoň se ti bude umírat líp…"

Gunnar Oheň, který kdysi za bouře prostál celou noc na útesech SvClbardu s pochodní v ruce, když čekal Helgiho návrat ze sousedního ostrova, se zkroutil, zaryl prsty do rozlezlých větviček vřesu a vytáhl se za ně do sedu. „Umírám, Helgi," zašeptal.

Daleko na východě vyšlo krvavě rudé slunce a vyhnalo temnotu zpod pokřivených větví borovic.

„Umírám," opakoval Gunnar Oheň a zkřivil tvář pod návalem bolesti. „Přežil jsi sám, Helgi Trolle."

„Sám určitě ne," namítl kulaťoučký viking. „První přeskočil

bort Leif a spolu s námi další dva nebo tři. Budou se potulovat někde po pobřeží…“

Gunnar vzdychl a zaryl prsty do půdy. Helgi se k němu sklonil a vzápětí zaklel. Už nemusel mluvit nahlas. Ranní vánek přinesl křik prvních ptáků a v plácání jejich křídel zanikl zpěv valkýry, která si přilétla pro mrtvého.

Nacpal Gunnarovo tělo do skalní rozsedliny, zatížil kameny a větvemi vyplavenými mořem. Neodvažoval se tělo spálit, aby někoho nepřilákal. Snad se sem jednou bude moci vrátit…

Věděl, že jestli se chce spojit s ostatními, musí na západ. Po vyskočení z lodi neustále uhýbali na východ před rozsáhlými písečnými plotnami, přes které se nedalo ani přeplavat, ani přejít, ani přeplazit. Až teprve tady narazili na pár skalisek, která slibovala pevný břeh. S Gunnarem mrštila příbojová vlna o skálu, ale Helgi proplaval…

Nesměl zapomenout na opatrnost. Nevěřil, že by se Frankové spokojili s potopením drakkaru a nesnažili se pátrat podél pobřeží po trosečnících…

Přeběhl skalnatou planinku se žlutou skromnou trávou a zmizel pod větvemi lesa. Mezi borovicemi a starými vývraty, z nichž se při pouhém dotyku drolila vyschlá hlína, se pohyboval více než obratně. Jako lasička se prosmýkal pod nízko visícími větvemi a dával pozor, aby zbytečně některou z nich nerozhoupal. Kdoví, odkud mohou cizí oči pod kovově šedou obrubou franské přilby sledovat právě tato místa.

Zatím neměl čas přemýšlet o tom, kde skončili ostatní. Nějakou dobu postupoval podél pobřeží a obhlížel příboj, jestli si nehraje s lidskými těly, ale zdálo se to být zbytečné. Mrtvá těla by nejspíš uvízla na písečných plotnách dál v moři…

Tušil, kam jít. Znal Leifa lépe než kdokoliv jiný a Leif zase jeho. „Pod svícnem bývá největší tma,“ říká se ve wessexských přístavech, kde se ve špinavých špeluňkách scházejí vzbouření Keltové ze západního poloostrova, když plánují útok na wessexská města… Leif určitě počítá s tím, že se ještě setkají. Kde jinde než na jediném místě fríského pobřeží, které znají?

Helgi se v duchu zašklebil. Leif byl dosti šílený na to, aby se vrátil k Dokkumi a číhal na novou příležitost.

Na tom útesu, odkud včera ráno uprchli jako hejno vyplašených vrabců, je to nejlepší místo pro schůzku.

Možná bude trvat den, než se Leif objeví, možná dva i tři…

Helgi Troll si maně vzpomněl na zabité koně a v žaludku mu zakručelo. Určitě je neodtáhli a nechali je tam… Zatím nebyl čas mršiny odklidit a vesničané sami ze své vůle se neopováží na maso ani sáhnout… Helgi nasucho polkl. Počká do večera na útesu a pak sejde ke stezce.

I kdyby vesničané překonali strach a skoro nic nezbylo… I taková koňská hlava, když se nechá nějakou dobu zahrabaná ve žhavém popelu…

* * *

V okamžiku, kdy se Leif potopil, poznal, že se málo nadechl.

Zaklel, z úst mu unikl poslední zbytek vzduchu a zabublal mu kolem očí, jako by se mu chtěl vysmát.

Leif se skrčil, mrskl sebou a rázným tempem vyrazil k hladině.

Arniho, jednoho z Dánů, kteří skákali do vody společně s Helgim, ani nenapadlo, že to, o co se uhodil když se vrhal z paluby galéry do moře, byla vynořující se Leifova hlava.

Dědic dánského trůnu nestačil ani zalapat po dechu. V uších mu hučelo, plíce se naplnily vodou, žaludek vystoupil až do krku a Leif se zachvěl v dávící, drásavé křeči.

V posledních chvíli si ještě uvědomil, jak šátrá kolem sebe ve snaze nahmatat něco pevného, plovoucího, čeho by se mohl zachytit, než se vzpamatuje, ale ruce mu jen sklouzly po trupu franské galéry, kluzkém a zeleném od řas. Zatmělo se mu před očima, pokusil se soustředit, aby se nadechl, a pak se objal s temnotou a ztratil vědomí…

Probudila jej ostrá bolest pod žebrem. V hlavě bušila kladiva zevnitř na klenbu lebky a žaludek dávil mořskou vodu. Leif otevřel levé oko…

Podlaha, na které ležel v nepřirozené zkroucené poloze, svítila novotou. Červené borové dřevo ještě neztratilo vůni pryskyřice a mezerami v podlaze páchla sůl a hlen ze zahnívající mořské vody a potu mužů.

Bum, bum…

Bušení v mozku se zrychlovalo. Trhl rukama, aby si strčil

prsty do uší, ale jen zasykl bolestí, když se mu provazy scvrklé vodou zařízly do zápěstí.

Bum, bum…

Zaklonil hlavu a pokusil se rozhlédnout.

Chlap sedící několik kroků před ním za černým bubnem tloukl dřevěným polenem, na konci obaleným ve špinavém, kdysi snad bílém hadru, do napjaté kůže a mumlal monotónně dokola několik nesrozumitelných slov.

Bolest pod žebrem vyskočila jako had skrytý v trávě a uštkla mnohem citelněji.

Leif se překulil na bok a pokusil se zvednout na kolena.

Pach potu a moči už nebyl tak silně cítit jako u podlahy.

Viking seděl v uličce uprostřed podpalubí a po obou stranách, přikovaní k veslům, supěli polonazí, rozedraní muži. Někteří byli docela bez šatů a svalnatí, mohutní v ramenou, působili groteskním dojmem, sotva ukázali stálou nečinností zesláblé nožičky, které už nejspíš nebudou nikdy pořádně potřebovat.

Jako kdyby Frankové vládnoucí na téhle lodi chtěli posbírat všechny možné rasy, co jich na světě je… Žlutovlasí a rudí Vikingové se tísnili na širokých modřínových lavicích vedle sice menších, ale tvrdých Keltů z Kambrie i z Irska. Několik snědých tváří hispánských Saracénů bylo sotva vidět pod kudrnatými černými vousy sahajícími až k očím. Odněkud z přídě byl slyšet táhlý nápěv, v němž Leif rozeznal pár slůvek, která pochytil při nájezdech na vesnice sklavěnských Obodritů… Kolika jim rozpoltil v bitkách u Labe lebku a kolik sklavěnských dívek potom nosilo pod srdcem památku na Vikingy…!

Leif se díval kolem jinýma očima než jindy. Cítil, že teď je jedním z nich. V očích se mu zničehonic objevily slzy. Tohleto teď byla jeho smečka, když tu první rozervali franští psi a vlny na útesech.

Každý z těch Saracénů bude jeho bratr…

Leif si přerývaně povzdechl. Zdálo se, že si jej bubeník nevšímá. Měl zavřené oči a mezi rty se co chvíli objevovala špička jazyka.

Jak to může dlouho trvat, než jej přikovají k ostatním? A kam? Přistihl se, jak se rozhlíží a hledá někoho ze zajatých vikingů,

vedle něhož by bylo místo…

Slabost! Zarazil se sám nad sebou. Přece se nenechá jen tak spoutat? Opatrně se rozhlédl a dokonce se už odvážil zvednout hlavu. Nezdálo se, že by tu někde byly schůdky, vedoucí na palubu. Ani žebřík, ani lano tu nikde neviselo… Bolest a nejistota mizely jako mávnutím kouzelného proutku.

Zvedl se na kolena a po chvilce soustředění se postavil. Otroci si jej nevšímali. Vypadalo to, jako by spali při práci.

Za nimi ten bubeník a tam dál… Jakýsi tmavý kout…

Leif se otočil a měl co dělat, aby nevykřikl leknutím.

Frank v lehké kroužkové košili přepásané těžkým pásem pobitým zlatými cvočky se mu zachechtal do obličeje a měl očividnou radost z jeho úleku.

„Nečekal jsi mne za sebou, což?“ zaskřehotal směsicí norštiny a dánštiny. Samolibě se pochechtával a přetíral si dlaní tvář. Pravé oko zamrkalo a po chvilce se zase uklidnilo.

Leif mlčel. Jen se přehoupl na špičky, aby mohl dohlédnout přes Frankova záda k sloupu světla dopadajícímu na druhém konci lodě pootevřeným poklopem do podpalubí.

Oko se znovu dalo do zběsilého pomrkávání, chlap si opět přetřel tvář, jako by to byl právě tento pohyb, který uklidňoval jeho tik, a nepřestával se uculovat. „Jaký to bylo vidět mě tady, ty smradlavej pohane?“ vybuchl smíchy a drcl do Leifa oběma rukama.

Viking se zapotácel, bolest v hlavě se opět rozbouřila a pod žebry jenom zatrnulo.

„Určitě jsi se díval, kam si sedneš, nemám pravdu?“ Frank najednou nasadil vážnou tvář, odskočil od Leifa, vytáhl zpod opasku stočený bičík a udeřil jednoho z mužů na pravé straně, který se právě vyčerpáním zhroutil na veslo a nechal se jím kolébat sem a tam v rytmu černého bubnu.

Dozorce si už potřetí během chvilky zklidnil tik ve tváři, zatřásl s bezvládným tělem a pak je s opovržením odstrčil od vesla pod nohy ostatním.

„Po obědě ho odříznu,“ obrátil se na Leifa a jeho výraz hrozil, že opět vybuchne svým křížencem smíchu a pomrkávání. „Než tě tam nechám přikovat, můžeš si to sedátko očistit, jsou to všechno prasata…“ Zhnuseně si odplivl. „Když už má jeden sedět ve

smradu, tak ve svým, nemám pravdu?“

Leif se nenápadně pokusil přiblížit k osvětlenému východu na palubu. Věřil, že jestli se v pořádku dostane nahoru, nebude už problém zmizet v moři. Nepochyboval o tom, že k pobřeží doplave, kdyby měl provazy na rukou překousat. Jenom se dostat nahoru! Tady v podpalubí obchází smrt každých pár dní…

„Prej jsi král?“ žďuchnul ho dozorce a zamrkal, až se musel Leif usmát.

„Jsem,“ procedil hrdě.

Několik nejbližších veslařů zvedlo zvědavě oči.

„Král Dánska,“ zvýšil Leif hlas. „Právoplatný král Leif Olafson. Znali jste někdo mého otce?“ Přejel pohledem řady mužů skloněných nad těžkými vesly.

Unavené oči otroků, slzící při jediném pohledu do světla, zase sklouzly dolů a shrbená záda se znovu sklonila v trýznivém úhlu nad podlahou.

„Nikdo,“ zachechtal se Frank. „Vládneš leda žábám na močálech…“

Leif se posunul o další krůček k východu.

Frankovi zablýsklo v očích, trhl sebou a protlačil se mezi něj a východ. Významně si poklepal ukazováčkem levé ruky na rukojeť bičíku. „Mne neošidí ani král,“ prohodil jakoby uraženě.

„Tak už věříš?“

Frank pokrčil rameny, sehnul se nad Leifovými pouty a vyzkoušel jejich pevnost.

„Co bys tam nahoře chtěl dokázat, ty králíčku ze žabího močálu? Kam bys asi tak doplaval se spoutanýma rukama?“

„Radši se utopit než shnít tady v té latríně,“ ušklíbl se Leif s odporem.

„Už bys vesloval, ani bys nemukl,“ zvýšil Frank hlas a preventivně si přetřel tvář. „Jenže až přistaneme v dokkumském přístavu, máme tě předvést před opravdového krále… Rozumíš? Král Karel Franský se na tebe třese.“

„Na mne? Tyrova ruko, jaká čest!“

„Jo,“ potvrdil Frank a posadil se na první příčku žebříku, vedoucího na palubu. „Zrovna na tebe. Vzkaz zněl, že máme chytit co nejvíc mořských pirátů, kteří napadli Jeho Milost, a to

pokud možno živých. Zvlášť potom někoho, kdo vypadá jako žok. Všiml jsem si, že něco takového pláclo do vody těsně po tobě. A nakonec někoho takového jako ty. Prej bezvousýho, no a ty jsi první viking, kterej má bradu jako malá holka prdelku. A když navíc tvrdíš, že jsi král, budeš to určitě ty!“

Frank se chytil za srdce, jako by jej ten dlouhý proslov unavil, a pro jistotu rozdal několik ran bičem kolem sebe. Strupatá záda veslařů naběhla krví ze stržených boláků.

Leif přejel očima trámy podpírající konstrukci paluby, jestli by se o ně nedal rozedrat provaz jeho pout. Měl ruce svázané vpředu a to byla výhoda, ale jen, pokud se mu podaří najít místo, kde půjde zbavit se pout co nejrychleji. „A proč chce zvlášť mne?“ zeptal se, když už se mu zdálo ticho příliš dlouhé.

Z paluby nebylo slyšet nic a sípavé dýchání otroků plnilo prostor podpalubí větším dusnem než pach jejich těl.

„Che! Třeba ti chce nabídnout některou svoji dceru, když jsi taky král. Nedávno je sice ve vzteku poslal všechny do kláštera, ale to není na překážku…“ Dozorce se rozchechtal až do nepříčetnosti. Popadl se za břicho a padl zadkem na volnou sedačku.

Leif bleskově přiskočil k nejbližšímu trámu a pokusil se rozervat několikerým přetažením přes ostrou hranu provaz mezi oběma zápěstími.

Frank zřejmě smích víc vytlačoval, než se smál upřímně. Okamžitě zmlkl, vyskočil, popadl mohutnou tlapou Leifa za krk a smýkl jím mezi veslující otroky. „Tak to ne, tohle nezkoušej, pohane! Král Karel tě chtěl živého, ale o tom, jestli máš mít obě oči, nepadlo slovo!“ Dýka, která se znenadání ocitla v blízkosti Leifovy tváře, nedovolila cokoli namítnout.

Franský dozorce jej přirazil k trámu, o který se chtěl před okamžikem osvobodit, a omotal jej starým, práchnivějícím lanem, které vytáhl zpod bubeníkova zadku. Bylo už napůl zpuchřelé a jen díky tomu, že se s ním nikomu nechtělo tahat po žebříku ven, zůstávalo pořád v podpalubí.

Smyčky se ani pořádně nepodařilo stáhnout, ale poutaly Leifa natolik, že se mu zdálo zbytečné vůbec se o něco pokoušet. Než by se mu podařilo uvolnit jedinou nohu z vlhkých a páchnoucích kliček provazu, ten mrkající blázen by mu dávno stačil

vyloupnout oko a ukázat mu ho v dlani.

Loď se zatřásla, jako by se znenadání natočila proti větru, muži u vesel sebou trhli, zaklesli držáky vesel do konzol před sebou a zhroutili se. Každá vteřinka spánku bylo dobrá.

Až přijde strážný s jídlem, bude to znamenat, že se blíží další plavba. Tam a zpátky, tam a zpátky. Ze San Sebastianu do Dokkumi a zpět. Karlovo loďstvo nevyplouvalo na moře, jen kolem pobřeží. Až král zvětší svou říši a Langobardi před ním definitivně padnou na kolena, pak čeká jeho lidi ještě delší cesta. Kolem celé Hispánie, opatrně se vyhýbajíce maurským pirátům, až k italskému pobřeží…

Každý z otroků doufal v piráty víc než v bohy. Jedině oni jim mohou dát svobodu… V noci se tajně učili od těch několika Saracénů v podpalubí súry koránu, protože maurští piráti neberou nevěřící…

*** * ***

Sluneční světlo udeřilo do Leifových očí jako kladivo boha Thora.

Bleskově sklopil víčka, ale ještě stačil zahlédnout kamenná mola dokkumského přístavu. Nedlouhé, ale široké skalnaté jazyky uzavíraly zátoku ze dvou stran a chránily ji před severními bouřemi.

Leif ještě nikdy nebyl ani v jednom fríském přístavu, tím méně v téhle zastrčené kádi mezi skalami. Přímo proti lodi, kde molo vbíhalo do pobřežního svahu, se ve vzdálenosti několika set kroků zvedaly valy a dřevěné hradby města, které bylo už tři dny hlavním městem říše. Alespoň do doby, než král Karel zase odtáhne jinam…

Leif zatřepal hlavou a znovu opatrně pootevřel oči. Hned poznal, že odtud nemá šanci uniknout. Břeh byl plný žoldnéřů a kopiníků, seřazených hned u mola. Obě strany zátoky měly naopak příliš příkré břehy na to, aby se po nich dalo vyšplhat a zmizet.

Viking zacukal spoutanýma rukama a podklesl v kolenou, když jej mrkající strážný nakopl zezadu do lýtek. Znovu vstal a mlčky udělal několik kroků k můstku spojujícímu palubu s

molem.

„Král Karel se už určitě nemůže dočkat," zašklebil se strážný. „Skoro je mi líto, že zítra odplouvám a že neuvidím tu zábavu. Určitě to bude lepší než kejklíři z Lundenwicu. Jednou jsem viděl, jak nechali keltskou holku rozsápat medvědem a pak ji vykouzlili z bedny."

„To je podvod," zasykl Leif a nemohl si pomoct, aby se nezasmál.

„Asi máš pravdu," zachmuřil se strážný. „U těch černovlásek člověk nikdy nepozná, která je která, jako vejce vejci jsou si podobné. No, ale tebe si určitě nikdo nesplete, vikingu."

Leif pokrčil rameny. „Půjdeme, ne? Abychom stihli v dokkumském vězení večeři."

Frank se upřímně zachechtal, zamrkal a poplácal Leifa po zádech: „Dokkumský vězení není nic než díra v zemi, chlapče. Tak hluboká, že na dno prosakuje mořská voda. Co tam přes noc nespadne, to k snídani nemáš."

Leif se zašklebil odporem.

*** * ***

Četa ozbrojenců na konci mola čekala právě na Leifa. Jako by franský král ani nepočítal s jinou možností než s tou, že plavba jeho galér bude úspěšná.

Leif se dostal do středu čtverce tvořeného po každé straně pěti muži, chytil se jejich kroku a společně s nimi vykročil k městu.

Cítil divné mrazení jako před bitvou. Pomalu se začínal smiřovat s tím, že prohrál. Alespoň prozatím. Pokud jej chce král vidět, má šanci. Snad jej nebude chtít dát popravit hned. Možná chce počkat, až dostane i Helgiho…

Helgi! Leif na něj skoro zapomněl. Kam se schoval ten lesní skřet? Jestli doplaval ke břehu, mohlo jej nahánět po lesích tisíc jezdců, a Helgiho by nedostali…

Nápad, že by jej Helgi mohl vysvobodit, hned zahnal. Jeho druh byl sám, nanejvýš s ním byl ještě jeden nebo dva. Jenom by si zbytečně říkali o smrt… Musí si pomoci sám a co nejdřív. Až mu budou drtit ruce a nohy v kole, bude pozdě.

Cesta od přístavu k městské bráně byla vlastně jen o něco uhlazenější skála než její okolí. Kolem cesty se válely odpadky,

zbytky rozbitých beden zničených při vykládání lodi nějakého obchodníka, hromady shnilé zeleniny, kterou nikdo nekoupil a kterou už nemělo cenu vozit k dalšímu přístavu. Těsně za městem se zdvíhala zelenohnědá stěna borovicových hájů. Les bude plný vojska, uvědomil si Leif.

Město Dokkum vypadalo chudě. Po dláždění nebylo na hlavní cestě ani stopy, celá byla rozrytá vyježděnými kolejemi a jen do nejhlubších výmolů někdo nasypal popel, kameny a otepi staré slámy, aby se v nich nevylamovala kola formanských vozů.

„Tak tady má palác váš král?“ obrátil se Leif pobaveně po svém doprovodu a zklamaně se sklonil, když se nedočkal ani náznaku odpovědi.

Řady roubených domů po obou stranách hlavní cesty uhnuly do stran a zeširoka obkroužily náměstíčko.

Připomínalo nevelký vypuštěný rybník. Místy se leskla hladina kaluží po nedávném dešti, většina byla už napůl vyschlá, plná lepivého bláta, ocejchovaného kopyty koní družiníků franského krále.

Uprostřed na suchém návrší stál královský stan, před nímž roztahoval křídla zlatý orel na žerdi, vetknuté do země.

„Král Karel Franský, rozmnožitel říše a ochránce všeho křesťanstva,“ řekl polohlasem velitel eskorty, nasadil Vikingovi kolem krku provaz a pobídl jej jít dál.

Leif se vztekle obrátil, když jej Frank zatahal za provazový obojek, a ihned si s uspokojením uvědomil, že zbytek eskorty zůstal na okraji náměstí.

Třeba mne nemají za tak nebezpečného, zaradoval se v duchu.

Nebo se chtějí dohodnout…

*** * ***

Tvář franského krále byla kamenná jako útesy nad Skagenem. Pohupoval se na špičkách a spatra hleděl na Leifa. Přemýšlel, co s ním.

Leif si chvíli prohlížel stan, ale nakonec přešlápl: „Dal sis mne zavolat a už tu stojím dost dlouho na to, aby se ti povedlo seřadit slova, jak je chceš říct…“

Král se pohodlně opřel do prachových polštářů naskládaných v

ebenových kličkách křesla a zasmušile zvedl oči k zajatci. „Kde je ten tlusťoch?“ řekl konečně a vymotal z blankytného pláště, pod nímž mu vykukovala kroužková zbroj, zraněnou a ovázanou ruku. „Kde je? Slíbil jsem mu peklo na zemi.“

Leif byl natolik opatrný, aby se teď zbytečně nepoškleboval. „Zeptej se těch, kteří ho zabili,“ pokrčil rameny.

„Mezi mrtvými nebyl,“ vyjel král. „Ale několik tvých pobratimů prý vyskákalo z lodi, sotva viděli, že jim žhne půda pod nohama.“

„Možná ano, možná ne,“ opakoval Leif. „Neměl jsem čas se rozhlížet, kde se co děje. Zkoušel jsem ostří své sekery na tvých vojácích.“

„Kde je?“ Král Karel nevypadal, že by měl radost nad svým zajatcem. Tenhle mladík mu byl vlastně lhostejný. Toužil po Helgim, jak jen někteří muži dokážou toužit po pomstě. „Určitě máte místo, kde se sejdou ti, co přežili…“

Leifovi na okamžik před očima prolétl obraz skalního zubu nad pobřežím pohyblivých písků. Jejich noční ležení.

„Nemáme,“ pokusil se rozhodit rukama, jako by zapomněl, že je má spoutané. Vyšlo z toho jen zoufalé trhnutí.

Král rozčileně vyskočil. „Od začátku ses mi líbil, vikingu,“ zašeptal zblízka zajatci do obličeje. „I když jsi mne připravil o ty nejvěrnější… Teď si musím najít jiné. Snad právě oni budou schopní pomoci mi v tom, co se mi s touhle suitou nepodařilo. Čeká mne Řím, vikingu! Byzantský císař se začíná bát franských vojsk, kterým ještě jeho otec hanlivě spílal do barbarů… Ale jsem člověk jako každý jiný. Tvůj přítel mne zranil a já mu chci udělat totéž.“

„Chceš vraždit,“ odsekl Leif.

„Taky.“ Karel Franský se pousmál a vzal svého zajatce kolem ramen. „Ale to jste chtěli oba udělat se mnou, nemám pravdu?“

„Nezdržujme to,“ skočil mu Dán do řeči. „Jestli mi chceš dát milost, dej a já ti slíbím, že na svých výpravách nechám franské državy na pokoji. Chceš-li mne zabít, prosím, nemám sílu ani moc, abych ti v tom zabránil. Chceš mne přikovat na galéře k veslu? Přikovej! Dvě tři plavby a zakroutím těm bláznům, co si říkají mořeplavci, krkem. Chceš mne obětovat vašemu bohu? Obětuj!“

„Křesťanský Bůh nechce oběti," zkřivil král štítivě rty a zatleskal dlaněmi o sebe, jako by se chtěl očistit od Leifových slov.

„Ne? Moc bych se divil. A co ti, které zabíjejí tvoji vojáci ve jménu kříže? To není oběť?"

„O tom se nebudu přít s pirátem," odsekl král Karel, couvl a opět se uložil do podušek. „Nechci tě ani zabít, ani zotročit na galéře, ani mučit, nic takového. Když z lodi signalizovali, že chytili vikingského vůdce, v radosti jsem přísahal Bohu, že založím v tomhle městečku klášter. Potom jsem se dověděl, že to chytili tebe a ne toho…" Opovržlivé nakrčení rtů výmluvně naznačilo, co chtěl panovník říct.

„Já jsem vůdce, už jsem to řekl několikrát."

„Jsi moc měkký, abys velel mořským lupičům…" Král si prohrábl vousy, bílé jako květ hlohu. „Umíš válčit, zabíjet, velet, umíš vymyslet léčku, ale tam v kostele ses ode mne téměř nechal umluvit. Myslel sis skutečně, že bych ti dal španělskou marku nebo její půlku, už nevím, co jsem ti vlastně sliboval? Nikdy, chlapče! Tvůj přítel byl tisíckrát rozumnější. Ty potřebuješ mít vedle sebe někoho tvrdšího."

Na okamžik se odmlčel, natáhl se ke stolku a vybral si těžký červený hrozen. „Nechci tě připravit o život ani zmrzačit, vikingu. Zabil jsi mi mnoho přátel a já ti přesto nabízím víc, než bys mohl očekávat."

„Život za zradu přítele?" zašeptal zajatec a zároveň nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Toho si chytnu sám," mávl Karel Franský rukou. „Jestli přežil, bude se potulovat někde po pobřeží, nejspíš se pokusí dojít až k dánské hranici. Je to odtamtud jen několik dnů chůze."

„Takže…?"

Král Karel se mu upřeně zadíval do očí: „Nabízím ti žold, chlapče! Pobil jsi mi družiníky, je tedy tvou povinností je nahradit. Necháš se pokřtít a brzy si zvykneš. Pár dívek z fraucimoru tě bude prvních pár týdnů nenávidět až za hrob, dokonce bych ti doporučoval, abys po ty dny pil jen z těch pohárů, ze kterých už někdo předtím ochutnal, ale až i ty nejsmutnější zjistí, že si v ničem nezadáš s jejich rytíři… Jsi syn

dánského krále. Nabízím ti žold a jednou i dánskou korunu. Můžeš jen získat! Co teď máš? Z posádky tvé lodi nikdo nezbyl, v Hedeby se nemůžeš ani ukázat a tvůj drakkar šourá kýlem o dno Severního moře…“ Karel Franský si opět prohrábl vousy a povzbudivě se usmál: „Pryč s Godfredem, mladíku, nemám pravdu?“

Zajatec mlčel. Nabídka franského krále byla víc, než mohl doufat v nejpříjemnějších snech. Ale zároveň i vnucovala život, na jaký nebyl zvyklý.

„Takže?“ ozval se nepříjemně ostře králův hlas.

„Když nepřijmu, dostanu milost?“

„Za to, že necháš moje země na pokoji?“ Král se rozesmál. „Bylo by to dost lacino, nemyslíš?“

„Co mám přidat?“

„Toho tlusťocha!“

Leif se zakolébal na patách a pokusil se promnout si prsty ztuhlé nedostatečným krevním oběhem. „Jiná možnost není?“

„Je,“ potřásl s úsměvem král hlavou. Zvedl se z křesla a vyvedl zajatce před stan. „Tam, podívej,“ ukázal prstem k nízkému návrší na jižním konci náměstí, kde strměla k nebi šibenice a dřevěné kolo.

„Máš tři možnosti volby,“ promluvil znovu, když se vrátili zpět pod stanové plátno. „Nechci naléhat, to by byl první popud k tomu, abys mne v budoucnosti zradil.“

„A co když tě přece zradím?“

„Řekl jsem už, že se budeš muset nechat pokřtít, a když zapomeneš na sliby, které jsi mi dal, a zradíš, Boží hněv si tě najde, Leife Kozlovrahu…“ Král se bleskově otočil, aby zahlédl, jak se viking tváří po tomto oslovení, a spokojeně se zašklebil, když uviděl jeho pobledlé rty.

Mýlil se ale. Viking vlastně ani jeho poslední slova nevnímal. Přemýšlel, jestli to vladař největší evropské říše myslí vážně. Zvedl pochybovačné oči k franskému králi a rozhodl se, že by bylo neopatrné jej považovat za takového blázna.

Král Karel ztišil hlas a stoupl si těsně před svého zajatce. „Kromě toho nemyslím, že je rozdíl mezi zlatem, které naloupíš s jasanovou palubou drakkaru pod nohama, a zlatem, které ukořistíš ve službách křesťanského krále. A nebyl bys první,

Leife Olafsone. Olgierd, tvůj krajan, vyjížděl do boje po mém boku deset let.“

„A za ty služby zabil tvůj syn jeho syna,“ skočil mu do řeči Leif.

„Je to pryč,“ mávl král rukou. „Vyber si,“ dodal tónem, který naznačoval, že je to naposled. „Ještě dnes můžeš mít zpátky zbraň, horkou lázeň za jedinou šmouhu na čele v podobě kříže. I ta po umytí zmizí a stane se neviditelnou… Ještě dnes se můžeš nacpat vepřovým, a jestli budu mít dobrou náladu, tak tě pozvu ke své tabuli na telecí hlavu… Ještě dnes si můžeš vybrat pěknou dívku, co tě bude hřát, až přijde studená noční bríza od moře! A co za to? Stát se mým družiníkem a občas se vyzpovídat…“ Potřásl hlavou a položil ruku na Leifovo rameno. „Odcházím, Leife Olafsone, a až se vrátím, buď měj duši připravenou pro otevření se Bohu, nebo krk pro oprátku. Třetí možnost si asi nevybereš. Oba víme, že toho tlusťocha nezradíš, a i kdybys mi řekl, kde ho najdu, nevěřil bych ti…“



BOHYNĚ NA KONI

Městečko Dokkum už nevypadalo jako nejhorší místo na světě a Leif měl dokonce dojem, že se mu začíná líbit. Před chvílí se ještě dávil nad sladkým zápachem kadidla, a když mu biskup Arnold ponořil hlavu do křtitelnice na přímý rozkaz krále až po uši, opatrně si usrkl svěcené vody, a stejně nepoznal, čím se liší od té obyčejné.

Teď už mu bylo dobře. Tenký vlněný kabátec prošívaný stříbrem a červenou nití příjemně hřál a u pasu se mu houpal měšec se stovkou florentských denárů.

Tvářil se, že nevnímá nevraživé pohledy mužů kolem sebe, z

nichž někteří možná měli mezi zabitými v kostele svatého Bonifáce nějaké příbuzné. Nyní si ještě netroufali proti němu vystoupit…

Leif cítil ty pohledy a okázale si jich nevšímal. Později, později, mohl číst v očích franských šlechticů, potulujících se mezi roubenými domy podél hlavní ulice. Později…

Později už tady dávno nebude. Není hlupák, aby se nechal opít královským slibováním. K čemu je dobrý tomu šedovlasému obrovi, jemuž dělá největší radost, když jej pochlebníci přirovnávají k vládci jakési perské říše? Jen jako karta proti Godfredovi. Jednou, jestli bude chlapec poslušný, možná se stane i místodržícím v dobyté dánské marce…

Snažil se vypadat radostně a bezstarostně. Tušil, že jej sledují nejen oči nenávistného okolí, ale i zrak slídila, jehož docela jistě poslal král hlídat, jestli mu ptáček neutíká z klece.

Karel Franský byl, a nebylo to tajemstvím ani pro Leifa, nedůvěřivý i k vlastním synům. Vikingovi bylo jasné, že nemůže počítat s jeho důvěrou, ale na druhé straně se před křtem tolikrát zeptal a ujišťoval na možnost zisku dánského královského stolce, že snad Karla Franského uchlácholil. Ušklíbl se. Nejraději by vyskočil na koně a zmizel z města.

„…*Dožene tě Boží hněv.*“ V duchu se zachechtal. Leda tak Odinův, ale snad jednooký nejvyšší bůh Vikingů pochopí, že nebylo zbytí.

Nějakou dobu se procházel mezi domy. Jestli má mezi Franky přežít, musí si najít nocleh někde mimo ostatních. Roubená stavení, i ta honosnější s kamennou podezdívkou, téměř dojímala svou opuštěností. Dovedl si to představit. Někde uvnitř, ve sklepě, se krčí k sobě celá rodinka a doufá, že Jeho Milost, král všech Franků, ráčí co nejdřív odtáhnout vyjídat zase někam jinam. Možná by teď vzali zavděk i vikingským nájezdem, napadlo Leifa se zadostiučiněním.

Zkusmo zaklepal na jedna vrata a poodstoupil. Ticho. Zabušil, couvl a rychle se otočil…

Tamten mladík na druhé straně! Ucukl s očima a teď se tváří, jako by flirtoval s děvčetem v bílém čepci. Dál už nepřemýšlel, a ani ho nenapadlo dbát na honosný plášť svého pronásledovatele,

prozrazující příslušníka některého z předních franských rodů. Viděl toho mladíka u křtu a od té doby jej už zahlédl ve své blízkosti příliš často, než aby to mohla být náhoda.

Chvíli počkal, a když se vrata domu neotevírala, obrátil se do rozježděné ulice, rychle ji přeběhl a zaklepal svému stínu na rameno. „Kdo jsi?“ štěkl mu do tváře, když se mladík otočil. „Dali ti zlaťák, chudáku, abys mi někde stranou vrazil dýku pod žebro?“

Viking položil mladému Frankovi ruce na obě ramena a prudce do něj strčil. Mladík jen tak tak udržel rovnováhu. Zatnul zuby a mlčel.

„No?“ zvýšil Leif hlas, popadl Franka pod krkem a přirazil jej ke zdi domu. „Proč tě dnes vidím už po sté za sebou? Co chceš? Zlato, co mi odsypali z královské pokladnice? Nebo můj život?“

„Nic…“

Leif se usmál. Zprvu si chtěl se slídilem jenom zažertovat, ale teď si uvědomil, že to, co dělá, je ta nejlepší možnost, jak se dostat z dohledu a z moci franského krále.

„Jsem Leif Olafson, družiník krále Karla,“ změnil výšku a tón hlasu. Pustil mladíka a familiárním gestem mu poopravil límeček. „Pokud nejdeš po mně, pak se musím starat, jestli tvým cílem není král. Samozřejmě, neznám všechny, kdo se mohou pohybovat v blízkosti Jeho Milosti,“ dodal viking omluvným hlasem, „ale že by si král vybral mezi vyvolené zrovna tebe, chlapče?“

„Co se vám na mně nelíbí, pane?“ zmohl se napadený na jedinou větu a nápadně pobledl ve tváři.

„Obličej,“ štěkl Leif a s uspokojením zaznamenal, že se k nim přiblížilo několik franských šlechticů.

„Vaše tvář,“ opakoval a po franském zvyku začal s vykáním také: „Nezlobte se, rytíři, ale máte hrozně podlé oči. Svítí v nich…“ Na okamžik se zarazil, vážným pohledem přehlédl řadu mužů kokem sebe, jako kdyby přemítal, jak nejlépe vystihnout to, co má na mysli, a pak se bezelstně usmál. „Královražda,“ řekl nakonec.

Nikdo se nezasmál.

„Kde berete odvahu takto mluvit právě vy, pane?“ ozval se namísto toho popuzený hlas ze skupiny urozených Franků.

Holohlavý válečník rozrazil hlouček mužů a prodral se až k oběma mužům. „Jen nepochopitelná králova milost zachránila mořského lupiče, jako jste vy, před oprátkou," zasyčel Leifovi do ucha hlas, z něhož kapal jed. „Král určitě ví, co dělá," pokračoval holohlavec s modrým lvem na bílém rouchu přetaženém přes hrudní pancíř, „ale jeho dobrotivost vás neopravňuje, abyste napadal mého bratra!"

„To je váš bratr?" usmál Leif. Zatím se královsky bavil a vše vycházelo podle jeho představ. „Mohl byste se ho tedy zeptat, proč mne celý den pronásleduje? Snažil jsem se s ním vyprovokovat potyčku, aby mi to prozradil alespoň v návalu vzteku, ale on nic…" Pokrčil zoufale rameny. „Je tichý a klidný, jako ty fríské ovce kolem. Zato vy, pane…" Leif se odmlčel, jako by čekal na jméno šlechtice s modrým lvem ve znaku, a když se nedočkal, pokrčil rameny. „Zato vy, pane, jste, jak se zdá, z jiného těsta…"

Mezi okounějícími proběhl zklamaný šum. Zprvu se zdálo, že dojde k bitce mezi cizákem a oběma šlechtici, a nyní to vypadalo, jako by se ten pokřtěný viking chtěl omlouvat.

„Pronásleduješ ho?" obrátil se holohlavec na svého bratra. Děvče už dávno zmizelo v nejbližším stavení a před domem zůstali jen muži.

Nikdo neodpověděl. Bylo ticho.

„Ano nebo ne?"

„Zabil Lothara!"

„Rolandova syna?"

Mladík se nenávistně zahleděl Leifovi do očí a přikývl. „Mého přítele," zasyčel po chvíli vzdorovitě. „Chci ho pomstít."

„Leda tak ranou zezadu, drahý rytíři," zašklebil se viking. „Jsme pravděpodobně stejně staří, ale jen lety. O tvém šermířském umění dost pochybuji."

„Proč?" chytil se holohlavý vůdce rodu Leifova pohrdavého tónu místo svého bratra.

Koutky rtů na Leifově tváři se zachvěly neznatelným úsměvem: „Přeběhl jsem celou ulici, než se stačil vůbec pohnout, tím méně si rozmyslet, co bude dělat. S takovým postřehem v souboji už by dávno rozmýšlet přestal."

Holohlavec mlčel. Skoro to vypadalo, že je stejného mínění. „Proč jste začal o té královraždě?“ řekl nakonec.

„Chtěl jsem jej vyprovokovat.“

„Je to urážka…“

Leif rozhodil rukama. „Jestli se váš bratr cítí uražený, tím hůř pro něho. Pokud mi dovolí ho urážet, nebude v noci spát studem. Když tomu tak nebude a vyzve mne k souboji, nebude v noci spát bolestí. Zabít jej by byla vražda, ne vítězství.“

„Další urážka,“ pronesl klidně holohlavec. „Žádám omluvu.“

Leif položil ruku na jílec své zbraně a rozvážně pomalu zakroutil hlavou. „Ani nápad! Neomlouvám se ani králi. Co řeknu, to myslím vážně, pane…“

„Hodí se vám to dnes večer před mým stanem?“ skočil mu do řeči holohlavec.

Leif založil ruce na prsou. „Nejsem příliš seznámený s vašimi zvyky. Znamená to, že jsem pozván k vzájemnému souboji?“

„Přesně.“

„Na život a na smrt nebo do první krve?“

Holohlavec s kamenným výrazem v obličeji zvedl zamítavě ruku: „To je na vás, pane Leife. Jsem ochoten přistoupit na váš způsob souboje, co se týká pravidel i zbraní.“

„Sekera klesla ke dnu i s mým drakkarem,“ zasmál se Leif. „Zbývá mi jen meč, a co se týče pravidel… Jak jsem říkal. Na život a na smrt nebo do první krve. Kdysi se král Svenů a král Upplandu střetli v souboji, v němž vyhrál ten, který první uťal druhému ruku…“ Zmlkl a s potěšením zaznamenal pohoršené zamručení kolem sebe.

„Na život a na smrt!“ ozvalo se z davu.

Leif přikývl na znamení souhlasu a chvíli počkal, až se okolostojící začnou rozcházet.

„Pane,“ dohnal svého soupeře. „Nejsem tu ještě zvyklý a rád bych, kdybych čas do večera mohl strávit s vámi. Třeba byste mne pozval na malou přesnídávku před naším večerním soubojem,“

Holohlavec se ani nezastavil a přikývl. „Pojďte,“ uslyšel Leif.

* * *

Leif Olafson po boku holohlavého franského šlechtice opustil

město hlavní branou a hned si připadal z poloviny na svobodě. Už při křtu uvažoval, jestli by nebylo nejlepší počkat několik dní, možná i měsíc, aby ukolébal královu ostražitost, ale to, co se dělo kolem něj, jej nabádalo k opatrnosti. Vždycky mohl čekat ruku s dýkou, která se vynoří ze tmy, a dost toho slyšel o oblibě lidí z jihu v jedech. Ostatně král Karel jej před tím sám varoval. Jediná možnost, jak se dostat z města a nevyvolat podezření, byla právě tato.

„U nás je zvykem," obrátil se viking na svého průvodce, „že se soupeři před hólmgangou představí, pokud se neznají. Jsem Leif Olafson, syn posledního dánského krále."

„Slyšel jsem tu historku," zabručel šlechtic. Nezdálo se, že by měl náladu vyprávět si. „Pokud vás zajímá, pane Leife, kdo vám dnes večer rozpáře břicho," zastavil se a napřáhl ruku. „Suitbert z Bergtheimu."

„Máte hodně mladého bratra, pane," promluvil Leif, když znovu vykročili. „Původně jsem myslel, že jsme stejně staří, ale nakonec se mi zdálo, že je mladší. Kolik je mu? Šestnáct?"

„Patnáct," zabručel Suitbert z Bergtheimu. „Je do všeho hrr po matce…"

„Vy také?" snažil se nepřerušit rozhovor Leif. „Máte stejnou matku či ne?" Nezajímalo jej to. Vlastně se ptal proto, aby nestrávili odpoledne ve dvou v napjatém tichu nad džbánky s vínem.

Kdyby s nimi šel někdo třetí, určitě by si všiml Suitbertových očí, jak ztěžkly, když se dotkly vikinga vedle sebe. Ze zorniček vyšlehl plamen vzteku a hned zase pohasl.

„Nemáme," odpověděl po chvilce naprosto klidně franský šlechtic. „Jsem o víc jak o dvacet let starší než on…"

Leif už nepromluvil. Mezi stromy před nimi se objevil oranžový stan s dvěma menšími a opodál na mýtině bylo možno zahlédnout obří stanové plachty pro žoldnéře a ohradu pro koně.

„Jsme tady, pane Leife," vytlačil na tváři Suitbert z Bergtheimu náznak úsměvu. „Pozval jste se na přesnídávku, tedy prosím," neodpustil si sarkasmus. „Pojíme spolu. Doufám, že nepohrdnete skopovým, ale jiné maso tu téměř neseženete. V téhle Bohem zapomenuté krajině nemám výhrady jedině proti

dívkám a těm nádherným borovicím… Takové rostou u nás podél stezky z Bergtheimu do Wurzburgu…“ Na okamžik se zasnil a zavřel oči.

„Jezdíte tou cestou často?“

Suitbert z Bergtheimu už zvedal plachtovinu zakrývající vchod do stanu. Teď ji opět pustil a pohlédl zpříma Leifovi do očí. „Poslal vás za mnou král?“ zasyčel. „Tu bitku jste měl vyprovokovat, že?“

Leif překvapeně zamrkal a udělal krok vzad, kdyby snad Franka napadlo tasit už teď. „Ani mne nenapadlo,“ vyhrkl. „Pokud jsem při svých otázkách narazil na nějaké nepříjemné věci, pak se omlouvám. A jestli snad máte důvod se domnívat a očekávat, že vám pošle král do stanu svého vyzvědače či vraha, pak vás lituji už dopředu. Myslím, že Karel Franský není člověk, který by pro slabošství nedokončil to, co si předsevzal…“

Suitbert chvíli mlčky postál a pak opět zvedl vchodovou plachtu. Leif kývl na místo poděkování a vešel dovnitř.

Už o tom nemluvili, i když host podvědomě tušil, že se dotkl čehosi, co Suitberta z Bergtheimu pálilo, bolelo a oddělovalo od jeho krále…

Na pokyn hostitele usedl na dřevěnou lavici k hrubě sbitému stolku a poprvé od opuštění města sundal ruku z jílce své zbraně. Rozhlédl se kolem. Stany franských šlechticů zjevně nesloužily jen jako úkryt před nečasem. Na stojanech kolem dokola visela výstroj a výzbroj v takovém množství, jaké by jeho majitel na jednom tažení určitě nepotřeboval.

„Asi se divíte,“ ozval se za Leifem pobavený hlas Suitberta, v němž se dal rozeznat náznak hořkosti. „Každý rytíř nevozí všechny své zbraně s sebou. Co mi však franský král dal zbořit hrad, nemám je kde ukrýt, bývalí přátelé se bojí, a tak se s nimi musím táhnout jako kočka s koťaty.“

„V jeho službách?“ Leif se překvapeně zakuckal.

Hostitel přikývl. „Je to dlouhý příběh a nebudu vás jím unavovat. Tím méně, když večer zemřete. Chcete se přece ještě alespoň slušně najíst, ne?“ Suitbert přešel k východu, odhrnul plachtovinu a vydal příkazy k uchystání jídla.

Vešel sotva desetiletý chlapec a přinesl konvici s vínem. „Pane?“

„Postav víno na stůl a můžeš jít," Suitbert netrpělivě mávl rukou a obrátil se ke džbánkům. „Tak, pane Leife, od dnešního křtu jsme si rovni před Bohem. Nemyslím si však, že jste o tom přesvědčen také."

Viking neodpověděl. Přimhouřil oči a číhal na další slova.

„Vaše poznámka o královraždě byla nanejvýš nevhodná," vrátil se Frank k incidentu na náměstí. „Už proto, že můj bratr by ke královraždě měl důvod, a všichni to vědí. A na moje důvody by nestačily prsty obou rukou. Už jsem se zmínil, že mi zbořil hrad, to je hned první…"

„Bral jste jeho zboží?"

„Vůbec ne," zasmál se Suitbert. „Něco jiného, ale to teď není důležité. To všechno vám říkám, protože chci po vás jednu věc. I když je mi jasné, že z vaší vlčí povahy seveřana nezmizelo pod žehnající biskupskou rukou nic, přece doufám, že vás mohu o něco požádat."

„Před smrtí," usmál se Leif a usrkl z plechového džbánku červené asturijské víno.

Suitbert přikývl. „Před smrtí mou nebo vaší. Jistě jste pochopil, že za mojí situace mi nezbylo, než vás vyzvat na souboj nebo se tiše dívat, jak ostatní začínají o vašich slovech přemýšlet." Odkašlal si a hned pokračoval: „Jestliže mne dnes zabijete, a podle těch jatek v kostele je to docela možné, vemte, prosím, mého bratra s sebou. Docela určitě se pokusíte o útěk, vím. Vezměte jej s sebou, třeba jako veslaře ke svým mořským lupičům. Určitě prořídli a každá ruka u vesel přijde vhod."

Leif překvapeně vytahoval obočí během celého Suitbertova monologu. „Neříkám ne a neříkám ani ano," protáhl nakonec. „I kdyby tomu tak bylo a já chtěl zmizet z očí Jeho Milosti krále Karla, a jako že je Bůh nade mnou…"

„Mlčte," zamračil se Suitbert. „Boží jméno zní z vašich úst jako kozí zamečení!"

Viking se souhlasně zašklebil. „…I kdybych chtěl, ten chlapec by mne zdržoval, jestli by se mne nepokusil rovnou zabít. Nejdřív ten jeho přítel, a pak vy. Měl by dvojnásobný důvod mě nenávidět."

„Ještě s ním promluvím." Suitbert z Bergtheimu už nestačil

domluvit. Překvapeně vytřeštil oči, vyprskl, doušek vína se mu zřejmě dostal do plic a dusivý kašel jej srazil na kolena.

„Překvapení?“ vesele se zasmál ve vchodu do stanu známý hlas. „To snad ne?“ pokračoval král. „Jistě jste mne nečekali, ale když se stane taková náhoda, že se Suitbert s modrým lvem na hrudi zastává krále, musí být král u toho!“

Leif přeskakoval očima z jednoho na druhého. Byli na sebe jako dva vzteklí psi…

„Přišel jste se podívat na souboj, Výsosti?“ zeptal se Suitbert mrazivě bez toho, že by se v králově přítomnosti postavil na znamení úcty. „Zřejmě vás vaši donašeči špatně informovali, nezastával jsem se vás, nýbrž svého bratra.“

Král se sladce usmál a přelétl očima vnitřek stanu. „Bratra? Váš bratr, milý Suitberte, je již dvanáct let na pravdě boží, nemám pravdu?“

„Svého mladšího bratra,“ procedil Suitbert mezi zuby.

„Ach, toho bastarda,“ nezměnil král Karel laskavý tón hlasu. Zdálo se, že oba muži přestali vnímat Leifovu přítomnost. Vzduch pod stanovou plachtou zhoustl k nesnesení. Mouchy narážely do oranžové plachty v zoufalé snaze dostat se ven a po několika nárazech zemdleně usedaly na zem a desku stolu.

„Vilmar není bastard, Vaše Výsosti,“ odvětil napohled klidně Suitbert z Bergtheimu. „Jeho otec i matka složili právoplatný manželský slib!“

„Ona byla jeptiška!“

„Novicka! Váš otec se svatbou souhlasil!“

„Ale já ne! A nemíním se o tom zase dohadovat.

Dnes tě, můj milý, tenhle mladý viking probodne nebo ti možná rozpoltí lebku, oni to tak dělají… Co myslíš, že se pak stane?“

„Nic,“ promluvil Leif. „Nemám rád, když se o výsledku souboje mluví dopředu…“

„Tvůj Vilmar někde spadne z koně, Suitberte,“ nevšímal si král Leifových slov. „Nebo se možná potká s nějakou loupežnickou cháskou v lese. Je jich teď všude plno…“

Suitbert z Bergtheimu vyskočil a sevřel v prstech desku stolu tak silně, až mu zbělely klouby. „Váš děd, Vaše Výsosti, Karel Martell, se musí obracet v hrobě…“

„Nech ho spát," břitce skočil král svému dvořanu do řeči.

Suitbert zavrtěl hlavou: „Ne! Dvacet let mám zakázáno říkat Vilmarovi ‚můj synu'! Vlastní dítě oslovuji jako svého bratra! A ještě mu hrozí smrt? Vládce největší říše na tu chvíli čeká jako vrána na mršinu… Ó, jak statečné!"

Karel Franský už neodpověděl. Zametl pláštěm desku stolu, jak se otočil, a vyšel ven. „Večer přijdu," zaslechli ještě zvenčí.

*** * ***

„Zřejmě jste příbuzní," podotkl do nastalého ticha Leif. „Mluvili jste rychle a zjistil jsem, že franštinu zase neovládám tak dobře, jak jsem si myslel…" Tázavě zvedl oči ke svému hostiteli a ztišil hlas. „Suitbert z Bergtheimu otec, Vilmar, snad také z Bergtheimu, syn… Kdo je matka? Králova dcera?"

Franský šlechtic se znovu posadil a dolil si džbánek až po okraj. „Sestra. Gertruda. Už patnáct let žije v klášteře ve Wurzburgu. Vilmar je teď prvním následníkem trůnu po Karlových synech. Toho se bojí… Může se jim po jeho smrti stát všelicos…"

Leif unaveně zavrtěl hlavou: „Vy jste jeden jako druhý… A proto mám odvést Vilmara s sebou? Pak ztratí šance na trůn!"

„Ani o nich neví," mávl rukou Suitbert. „On krále zbožňuje a já se vždycky chránil mu říct, kdo je jeho matka. Viděl ji, to ano, líbá ji každý rok, když na velikonoční svátky přijíždíme stezkou pod borovicemi na Wurzburg. Jen netuší, kdo ona je."

„Vyzvat jste mne ale musel, Suitberte z Bergtheimu, to je mi teď jasné," promluvil znovu Leif. „Když zvítězíte, bude vám dobře. Vilmarovi, dokud žijete, zřejmě nebude hrozit nic. Jenom já budu hnít někde u cesty k přístavišti…" Viking zvedl ruku a zadržel Suitbertova slova. „Kdybych porazil já vás, bylo by ode mne poctivé, kdybych vzal sebou toho horkokrevného blázna, a to se mi tedy nechce…"

Hostitel dolil do džbánků a vrátil se pohledem ke svému hostu.

„Ještě je možnost, že svoji urážku odvolám. Konečně vymyslel jsem si ji…"

Suitbert z Bergtheimu sebou trhl. „To nemyslíte vážně? Ztratil byste svou čest!"

„Čest křesťanského rytíře?“ vyprskl Leif. „K čemu mi bude? Pomůže mi to, že jsem líbal kříž, až se na mne vrhne pět Norů najednou?“ Zavrtěl hlavou a upil vína. „Ani trochu, pane Suitberte… Už vím, co uděláme. Já odvolám svá slova a poprosím vás o odpuštění, tím se vyhneme souboji a vy mi potom pomůžete zmizet.“

*** * ***

Ohně franského ležení vrhaly po stromech a stanových plátnech stíny nízko visících větví a přecházejících stráží. Od moře doléhalo hučení příboje a tajuplně podmalovávalo noční zvuky lesa.

„Získal jste si pověst největšího zbabělce, Leife Olafsone,“ zasykl Suitbert v šeru na muže plížícího se jen o krok za ním. „Ještě, že král nepochopil…“

Oba se snažili našlapovat co nejtišeji. Už se dostali přes řetěz hlídek, ale les byl i tak plný vojáků vracejících se z okolních vsí a samot roztroušených v lese. Občas museli zalehnout, když zaslechli cizí hlasy, když je zmátl cupot zatoulaných ovcí…

Nohy, nezvyklé chůzi v dřepu, bolely a dřevěněly. Na chvíli se oba zastavili a skrčili v houštinách podél stezky vedoucí od městečka někam do vnitrozemí.

Dívčí výkřik pár kroků před nimi se zlomil do pláče.

„Rabují,“ řekl tiše Leif.

Suitbert přikývl a ani si neuvědomil, že jej viking nemůže ve tmě kolem vidět. Neviditelná dívka cosi drmolila ve zrychlené fríštině a vodopád slov zakončila vyjeknutím.

Ze tmy se vynořila pochodeň. Mladík v žoldnéřském koženém brnění si svítil jednou rukou na cestu a druhou svíral zmítající se balík.

„Asi ji osvobodím,“ zašeptal Leif směrem ke svému novému spojenci a vstal.

„Nemáme čas,“ škytl Suitbert už pozdě.

Žoldnéř si všiml Leifa hned, jak se před ním vynořil z houští. V první chvíli pomyslel na medvěda. Vystrčil před sebe hořící dřevo, jako by chtěl zahnat divoké zvíře, a vzápětí se zarazil, když poznal, že před ním stojí člověk.

„Co je?“ zakdákal opile.

„Jsem od rána křesťan," řekl tiše Leif, „a musím chránit ženy a sirotky. Navíc potřebuji tvůj oděv a myslím, že mi ho sám nedáš."

Žoldnéř byl kupodivu při svém stavu prvním, komu se podařilo vytasit meč. Shodil děvče na zem a zaútočil pochodní i mečem najednou proti Leifovu obličeji.

„Nemáme čas," polohlasem vykřikl Suitbert.

„Jenom chvilku," utrousil viking přes rameno, o půlkrok poodstoupil a svislým švihem zaútočil na žoldnéřův bok.

Ozval se nepříjemný zvuk, jak ostří zbraně sklouzlo po kovových plíšcích na koženém brnění. Přesto však zbraň našla svoji cestu.

Žoldnéř zkameněl v pohybu, nos podráždila sladká vůně krve a ústa se mu naplnila hořkou břečkou. Pustil meč na zem, v šoku si neustále otíral ruce o spodní rozšířený lem kazajky a zíral před sebe.

„Kde je to děvče?" zvedl Leif hlavu.

„Utekla," promluvil Suitbert. „Přece nebude čekat, až propadne vítězi?"

Žoldnéř zachrčel a svalil se do trávy.

Viking se rozhlédl a zvedl uhasínající pochodeň ze země. Sevřel konec louče v dlani a několikrát zatočil rukou v ramenním kloubu. Do tmy odlétlo pár jisker, dřevo ztratilo tmavou červeň, zesvětlalo a znovu se rozhořelo.

„Tady," obrátil se Leif na Suitberta. „Podržte tu louč, musím se převléknout." Ve chvilce ze sebe shodil oděv a svlékl i mrtvého žoldnéře. „Když budu mrtvý, tak mne nebudou hledat."

Rychle navlékl mrtvolu do svých šatů a sám si natáhl kožené brnění franského pěšáka.

„Teď už můžu jít sám," obrátil se na Suitberta z Bergtheimu. „Žoldnéřů je tady všude spousta, nebudu nápadný, a kdo by, u Thorových kozlů, hledal v téhle kožené kazajce slavného zbabělce Leifa Olafsona?" Zarazil se, když si uvědomil, že použil oblíbené Helgiho úsloví, a pak mávl rukou. Vzal ze Suitbertových rukou pochodeň a vrazil ji do mrtvé tváře franského žoldnéře. Vánek zvedl od země pach přiškvařeného masa a roznesl jej po lese.

„Snad to bude stačit," zašeptal viking.

„Opalte mu vlasy, ve tmě nelze rozeznat odstín, co když je má o mnoho světlejší," sykl ze tmy švagr franského krále. „Určitě ty jeho nemají nádech do ruda."

Leif s nakrčeným nosem přiblížil hořící konec pochodně k světlé hřívě mrtvého a počkal, dokud neucítil dráždivý pach spáleniny. Vrátil pochodeň franskému šlechtici do rukou a pohnul se, jako by chtěl už odejít.

„Král bude zuřit," zarazila jej Suitbertova slova. „Ráno se může pomstít a první, kdo mu vyvstane na mysli, že měl zájem na vaší smrti, budu já."

„To už není moje věc," odsekl viking. „Zabijte po lese ještě několik chlapů a můžete tady dát dohromady celou bitku. Mrtvý Leif Olafson a třeba pět žoldnéřů. Bude to vypadat, že se bránil a snad to ani nebyl takový zbabělec." Leif se tichounce zasmál. „Sbohem, příteli," pronesl tiše. „Kdyby se mi povedlo v tom kostele získat královskou hlavu, asi by se vám teď dýchalo lehčeji."

„Uzavřeli jsme přátelství za podivných okolností," pokývl Suitbert z Bergtheimu. „Až budu umírat, svěřím se s tím svému bratru."

„Svému synu," opravil jej viking, naznačil rukou pozdrav a rozhrnul nízké křoviny.

„Jednou mu zakážu plavit se na moři," zaslechl ještě Suitbertův hlas. „Muž jako vy, Leife Olafsone, bude silou svého jména drtit skály na pobřeží a lehce bych ho mohl ztratit…"

Ze tmy mu odpověděl smích. Tichý, a už slábl, slábl až zanikl docela.

Suitbert se na chvíli zasnil, pak vytáhl meč z pochvy a pozorně se zaposlouchal do zvuků kolem.

Smích žoldnéřů… Dva nebo tři, víc ne, pomyslel si. I tak to bude hřích. Suitbert z Bergtheimu v duchu poprosil Boha o odpuštění a zmizel ve tmě směrem, odkud se mu hlasy zdály být nejblíž.

* * *

Leif po vysilujícím běhu sotva popadal dech. Byl přesvědčen, že už dávno měl být v místech, která by mohl poznat.

Držel se na cestě podél pobřeží, která musela vést mezi domky kolem kostela svatého Bonifáce. Věřil, že to místo, kde by měl odbočit doleva do svahu, aby narazil na opuštěné vikingské ležení, nemůže minout.

Byla to nekonečná cesta.

Měsíční světlo trhalo tmu jako zčernalé kousky zuhelnatělého listí v ohništi. Plíce lapaly po dechu a tělo toužilo po odpočinku. Hnal se nocí, v polospánku, znavený dlouhým dnem. Každou chvíli se zastavoval a zaposlouchával se, kdy se za ním ozve dusot pronásledovatelů.

Nic.

Jen noc a skřípění větví ve větru.

Pod stromy nebylo vidět na krok. Půda byla naštěstí rovinatá, ale co chvíli se viking zastavil na poslední chvíli, aby nevrazil do kmene stromu znenadání se vynořivšího ze tmy. Nevnímal už nic. Počáteční nadšení ze svobody vystřídala ubíjející monotónnost běhu. Bušení krve ve spáncích, nárazy do stromů a občasná vběhnutí mezi svazující šlahouny vřesu a trnitých ostružin…

Občas zpomalil a díval se vzhůru, kde tmavá masa větví z obou stran lemovala úzkou mezeru kopírující deset sáhů nad zemí lesní stezku pod sebou. V naprosté tmě kolem byla tato mezera jediným vodítkem umožňujícím udržet se na stezce. Věřil, že místo, kde by měl odbočit, nemine. Zakopne o mršiny koní, pokud je už vesničané nestačili odnést. V nejhorším se tam budou kolem cesty válet odřezané hlavy a kopyta. Pach a štěkot lišek hodujících na nenadálé hostině by ho měl upozornit…

* * *

Slunce, ještě schované za obzorem, se zakouslo prvním nesmělým paprskem do tmavého koláče oblohy, když se Leif zastavil. V nočním vzduchu byla cítit krev. Mezi křovisky kolem cesty se ztratil dusot malých šelmiček a zanikl, jako by tím tichem chtěl přesvědčit, že se tu nic nestalo.

Leif se zastavil, opřel se zády o nejbližší kmen a snažil se zatajit dech rozbouřený dlouhým během.

Ještě tu bylo něco. Cizí, přerývané dýchání. Medvědi tu

nejsou, prolétlo bezděky Vikingovi hlavou.

Vlci?

Vlci taky ne. Frísové je určitě vybili hned poté, co se naučili chovat ovce.

Představil si samotářského skřeta, trolla, jak někde ve tmě před ním okusuje kůži z koňské čelisti…

Ale už i ten druhý ztichl. Možná předtím mlaskal tak, že ani nezaslechl Leifův dupot. Syn dánského krále položil ruku na jilec meče a zahnal strach.

„Pustíš mne dál?“ zeptal se s patrným respektem v hlase.

'Někteří trollové žerou lidi', říkávala Jorun, vzpomněl si Leif. Stará babice, která uměla léčit a uřknout, byla nejšerednější ze všech lidí, které kdy viděl, ale mívala většinou pravdu.

Viking pro jistotu vytrhl meč.

„Věřil bych, že jsi troll,“ řekl nahlas, „ale to bys už dávno zmizel nebo mi prokousl hrdlo.“

Zase se ozval ten zvuk. To nebylo mlaskání, teď to Leif poznal bezpečně. Bylo to plácání masa, jak někdo odřezával z mršin dlouhé pruhy koniny.

„Jsem Troll,“ promluvil ze tmy hlas, který Leif hned nepoznal. „U Thorových kozlů, Leife Olafsone, říkají mi Troll, ale ještě navíc Helgi!“

Tápavě vykročili k sobě. Obloha nad vrcholky stromů o další ždibec pobledla, ale mezi stromy stále nebylo vidět na krok.

Leif málem zakopl o koňský zadek, levou rukou se dotkl Helgiho ramene a potichu si ulehčeně oddechl.

„Kolik vás je?“

„Jsme dva,“ odpověděl Helgi nejtišeji, jak mohl. „Ty a já, Leife Olafsone. Ke břehu se mnou doplaval jen Gunnar Oheň, a ten měl krve víc na zemi pod sebou než v žilách. Ostatní zůstali s franskou ocelí v břiše…“

Leif přiskočil k příteli a zacpal mu ústa dlaní.

Ztichli. Odněkud zdáli přinesl závan vánku dusot kopyt. Chvátal před jezdci a tříštil se mezi stromy.

Helgi se vymanil z Leifova sevření a pokusil se prohlédnout očima tmu kolem. „Pronásledují tě?“

„Těžko, spíš až ráno.“

Dusot se blížil. Zdálo se, že se koně už už musí vynořit někde

docela blízko.

„Do lesa!“ sykl Helgi Troll. „Nebo nás smetou!“

Světlo vynořující se zpoza stromů je na okamžik oslepilo. Leif vzdechl a zavřel oči, jako by nechtěl věřit tomu, co vidí. Poslepu se vrhl do šípkových keřů lemujících stezku a nestaral se o Helgiho. Chtěl pryč…

Hnali se jako stříbrný příval mezi temnými kmeny borovic…

„Divocí koně,“ zašeptal vyprahle.

Ještě nikdy je neviděl. Slýchával o krajích na východě, kde se na stepích šikmookých válečníků prohánějí stáda černohřívých hnědáků, běloušů, kde se hříbata rodí grošovaná a teprve s věkem získávají barvu…

Připadal si, že musí být někde daleko… Že jej *thursové,* lesní běsi, sevřeli do pařátů a přenesli po duhovém mostě ze země lidí někam jinam. Přimhouřil oči a couvl pod stromy.

Pohazovali hřívami ze stříbra, jako by to měsíční hřebci sestoupili k břehům Severního moře.

„Oni tančí,“ uslyšel zmámený Helgiho hlas.

Kolem bylo světlo jako za úplňku. Nádherná, plavá zvířata se řítila v divokém úprku, v nekonečném kruhu kolem dokola koňských mršin.

„Pláčou,“ zašeptal Leif.

Koně řičeli. Jejich bledě zářící hřívy vrhaly na kmeny stromů stříbřité žíhance. Les zmlkl a ztichl, jako by v tom okamžiku vymřel veškerý život…

Leif bezděky o krok couvl, natáhl ruku a strhl za sebou i Helgiho.

Stvoření, držící se levou rukou hřívy a pravou svírající jakousi malou, zlatě lesklou zbraň, vypadalo zprvu jako dítě.

„Lesní běsi,“ zničehonic vykřikl Helgi a s heknutím se přitiskl zády k nejbližšímu kmeni.

Z mrtvých těl zvířat se mlčky a tiše zvedaly šedé, průsvitné siluety. Přízraky koní otevíraly tlamu, ukazovaly zuby, jako by v řeči, pro lidi neslyšitelné, řičely bolestí. Pokoušely se zvednout na všechny čtyři jako živá zvířata, jako hříbata, co se právě zrodila… Dítě na koňském přízraku zaťalo paty do slabin svého zvířete a na jeho tváři zahlédl Leif podivný úsměšek.

„Je smutná,“ zašeptal, jako by odněkud věděl, že je to dívka.

Přízraky se skláněly před zlatým ostřím v drobné ruce, zlatá zbraň párala kůži mršin a osvobozovala průsvitné duchy ze zajetí zvířecích těl.

„Koňská smrtka,“ zašeptal znovu Leif. Zapomínal dýchat a vzhlížel k té podivné, tajemné a půvabné postavě na hřbetě přízračného hřebce.

Zvíře se stříbřitou hřívou se vzepjalo, protočilo se na zadních a dopadlo předními běhy právě před Leifa.

Je to dívka, poznal viking teď už s určitostí.

Byla drobná s bledým obličejem. Pod bílou plachetkou zakrývající vlasy a padající hluboko do čela nebylo možné rozeznat oči.

V opalizující záři vystupující z hřívy jejího zvířete se zaleskla zlatá zbraň.

Leif byl příliš zkušeným bojovníkem, než aby nezareagoval. Meč vyletí vzhůru skoro současně s útokem koňské Smrti.

Ušlechtilé železo meče se srazilo se zlatým kovem, podlehlo a polovina čepele Leifovy zbraně opsala oblouk kamsi do vřesu.

Viking nad sebou vytušil nové rozmáchnutí, odrazil se a pokusil se vyskočit do sedla za přízračnou postavu.

Lesklá, šedě stříbřitá srst zastudila.

Leif ucítil mráz ve svých rukách a odskočil, aniž by chtěl dál zkoušet svůj nápad. Stříbřitý hřebec studil jak sníh na norských horách. Víc než voda pod ledem. Víc než…

Víc než ona.

Napolo se obrátila v sedle. Křehká a podivně krásná. Bílá a strašidelná.

Zapomněl na všechno kolem sebe. Byla jen ona a to divoké stádo stříbřitých přízraků, řítících se v kruzích kolem dokola a chňapajících svými zuby, kdykoliv se neopatrně přiblížil.

„Kdo jsi?“ zmohl se konečně na otázku.

Znovu zamávala svým zaostřeným zlatem. Spíš výhružně.

Leif pro jistotu ještě couvl mezi stromy. Musela by seskočit z koně, kdyby k němu chtěla blíž.

„Kdo jsi?“

Hřebec pod ní se opět vzepjal a zabušil kopyty do vzduchu pár palců od Leifovy hlavy.

Ještě ustoupil. Nikdy neslyšel o víle nebo lesní dívce prohánějící se na koni nočním lesem. Ani o koňské Smrti…

„Kdo jsi?“ zavolal znovu.

Už jej nemohla slyšet. Šeptal.

Přízraky mrtvých koní se konečně zvedly z prachu a na nejistých nohou jako hříbata se vmísily mezi své divoké bratry.

První paprsek probudil ptáky.

„Kdo jsi,“ zašeptal Leif plačtivě.

Zkrvavělé mršiny na zemi vypadaly mrtvě jako kusy skal.

Hřebec s koňskou Smrtí na hřbetě bolestně zařičel, jako by litoval toho, že nesmí spatřit sluneční světlo, a vyrazil pryč.

Kruh zvířat se rozmotal a první vlající hřívy zmizely v cárech tmy pod borovicemi.

Kdo jsi? Už se ani neptal nahlas. Jenom v duchu přeříkával ta dvě slůvka.

„Bohyně,“ zašeptal les kolem cizí řečí. Leif rozuměl. Jako by to dávno tušil.

„Bohyně koní…“ zašeptal vřes cinkáním fialových zvonečků.

„Kdo jsi?“ zavolal do větru zvedajícího se s ránem mezi stromy.

* * *

Jako by z nich spadl kus skály.

Helgi měl oči ještě rozšířené hrůzou. Nerozhodně přešlápl nad mršinou, ze které před chvílí, dokud byla ještě tma, odřezával kusy masa, a odplivl si.

„Nemám chuť, jako kdyby to někdo pokapal jedem. Budeme muset žebrat o chleba, příteli…“ Odhodil kus odřezaného masa zpátky do krvavé kaluže pod koňským břichem a očistil si ruce do trávy.

Leif se ještě díval k západu, kde zmizelo přízračně stádo stříbrných koní, a ani se neohlédl.

„Jdeme,“ zavelel Helgi a vykročil s vycházejícím sluncem po levici.

* * *

Helgiho vysvětlování, proč musí k jihu a proč nemá smysl bloudit po pobřeží a doufat, že náhodou některého jarla z dračích

lodí napadne zabloudit do pekla pohyblivých písků, Leifa spíše uspávalo.

Beze slova se podřídil bývalému pobočníku svého otce. Věřil mu. Za svůj život už procestoval kdejaký kout země. Bloudil jako kormidelník s drakkarem mezi ledovými krami kdesi daleko na severu, dvakrát doplul do zamlžené země, kde stříká ze skály horká voda a v tůních potoků si mohou lidé vařit maso.

Když Helgi vypil víc piva než obvykle, rozvykládal se o úplně černých ženách kdesi na jihu, které milují vášnivěji než bohyně Freyja. Dokonce by se prý nedivil, kdyby byla Freyja doopravdy černá jako ty ženy z jižní země…

Než pozdě k ránu zalehli v hlohovém houští, aby přečkali den v úkrytu, ztratil se pobřežní pás borovic už dávno kdesi za nimi. Země se roztáhla k obzoru, hladká a rovná. Voněla kvítím, teplem a tisíce kobylek uskakovalo zpod jejich kožených bot.

„Kam jdeme?“ promluvil poprvé od rána Leif a unaveně si lehl pod převislé větve největšího keře. Nad ním se ve vánku pohupovaly drobounké červené plody mezi stráží ostnů.

„Na jih,“ zavrčel Helgi vyčítavě. „Vykládám to od začátku cesty. Musíme pořád k jihu, až k řece, která se s každým jarem třese před vikingskými nájezdy.“

„Našimi?“

„Ne, norskými.“

Leif opatrně protáhl prsty mezi několik ostnů a utrhl dvě červené kuličky hlohu. Na okamžik obrátil vleže hlavu k příteli a pak se opět zadíval skrz clonu větví a ostnů k nebi. Otevřel ústa a pustil si z prstů kuličky hlohu mezi rty. Odněkud zdálky k nim dolehl křik, snad tam sedláci kosili obilí nebo se kolem prohnala skupinka rytířů pátrajících po uprchlíkovi.

„Karel Franský určitě zuří,“ vzpomněl si Leif a v duchu se zasmál.

„Pff,“ Helgi mávl rukou, uhrabal si pod sebou trávu a odhodil jeden větší kámen. Pak si lehl vedle a přimhouřil oči před sluncem. „Možná ani nepřišel na to, že ten mrtvý nejsi ty… Třeba už máš nádherný pohřeb. Slyšel jsem, že si Frankové k pohřbům najímají plačky, které jim za pár měďáků probrečí celý den.“

Leif neodpovídal. Snažil se přemýšlet. Během dvou dnů se

zcela změnil jeho život. Neslyší, jak pod přídí lodi šplouchá voda, a jeho loď dře kýlem o dno. Z posádky zbyl jen Helgi a štve je celá země…

„Jak dlouho budeme ještě na královském území?“ najednou se zeptal.

Helgi se nadechl: „Až dojdeme k té řece, musíme se pustit po proudu k místu, odkud je splavná až k ústí.“

„Jak dlouho?“

„Třicet dní?“ zeptal se kulaťoučký viking sám sebe. „I padesát. Nevím, nikdy jsem tu nebyl, jen jsem tu cestu urazil po moři. Možná jsou tam někde jiné řeky, možná obrovské hory, strže. Lesy jsou určitě plné vlků a k vesnicím se nemůžeme moc pouštět, skoro každá má svého pána s družinou… Nevím, jak dlouho půjdeme, ale vím, že nám nic jiného nezbývá.“

„Mohli jsme na východ, nabídnout se Sklavěnům jako námezdní bojovníci,“ namítl Leif a vzápětí sám mávl rukou, jako by naznačoval Helgimu, že nemá ani odpovídat. „Tam bude teď ozbrojenců jako much. Jak poznáš, že jsme došli k správné řece?“

„Zeptáme se,“ pokrčil Helgi rameny. „Je u ní vždycky spousta lidí, její voda má u pramene léčivou sílu. Ty prameny poznám, už jsem tam jednou byl.“

„Ty?“ Leifovi zaskočila červená kulička v krku. Rozkašlal se, nechtěně plod rozkousl, a i když jej hned vyplivl, přece se už nepříjemné trpkosti v ústech nezbavil.

„Já,“ s úsměvem pokývl hlavou bývalý pobočník dánského krále. „Až poznáš dívky z kraje kolem řeky Sequany, budeš si přát stejně jako já tenkrát, abys tam mohl zůstat navždycky.“

Leif pustil z hlavy všechny myšlenky na další cestu a otočil se k příteli bokem. Vyplivl do trávy slinu zarudlou hlohovými semínky a opřel si hlavu do dlaně. „Jak ses tam dostal?“

Helgi Troll zavřel oči, jako by chtěl pod víčky přivolat dávnou vzpomínku. „Při jednom nájezdu,“ řekl po chvíli. „Pronikli jsme tehdy tak daleko jako nikdy. Pod vedením tvého otce, Leife. Olaf Sigurdson mne tehdy potrestal za to, že jsem se nechtěl podělit o jednu dívku, kterou jsem zaskočil v rybářské chajdě na břehu řeky…“

„Tebe?“ podivil se Leif. „A jak tě potrestal?“

„Nechal mne tam. Zůstal jsem s ní, noci promiloval až do ranního křiku kohoutů a přes den se schovával v komoře, aby se o mně zbytek vesnice nedozvěděl.“

Leif se zavrtěl. „Jí se to líbilo?“ zeptal se.

Helgi se zasmál: „U Thorových kozlů, to víš, že ne! Jak se může chlap s postavou podobnou klubku provazu líbit takové dívence? Tvůj otec jí řekl před odplutím, že se pro mne na druhý rok vrátí, a jestli mne nenajde, že to odnese celý kraj.“

„Proč se neodstěhovala?“

Helgi si utřel rukávem kazajky pot vyrážející mu na čele, s přicházejícím polednem stále ve větším množství.

„Frankové nejsou jako my, Leife. Pohádám se s jarlem? Když se v návalu vzteku nezabijeme navzájem, můžu se odstěhovat, kam se mi zlíbí… Oni ne. Tady ses narodil, tady umři! A běda, jak zkusí obyčejný sedlák přemýšlet, co může být tamhle za tím kopcem…“

„Takže jsi u ní vydržel?“

Kulatá tvář se zašklebila v nuceném úsměvu: „Vydržel. I syna mi porodila, a když pro mne s první letní bouřkou připlul drakkar tvého otce, čekala se znovu.“

„Vzal sis ji s sebou?“

Helgi zavrtěl hlavou. „Na co? Mockrát mne to potom mrzelo, ale nikdy jsem se tam už nevrátil. Za ten rok si na mne zvykla a už mne považovala za svého muže. A mne ten rok vyléčil, tvůj otec byl znamenitý léčitel, Leife. Uzdravil jsem se z lásky jako málokdo. Celý ten rok jsem neviděl jinou lidskou tvář než tu její, a to jen v noci, když mne pouštěla z komory. Po měsíci už to nebyla víla, ale obyčejná ženská, a pak už jen ženská…“

Chvíli bylo ticho. I věčně se třepotající lístky na větvích keře znehybněly.

„Tam odtud znám prameny řeky Sequany. To jaro, kdy jsem už už čekal za ohbím řeky drakkar, jsem jednou v noci opustil svou skrýš a vydal se k pramenům. Nebyly to ani dva dny cesty. Hned na hlavní silnici jsem zmizel mezi lidmi. Jsou jich tam tisíce. Z celé země se táhnou k pramenům s lahvemi, džbány, sudy a káděmi pro posvátnou vodu… Mezi ně se pak musíme zamíchat a s nimi se dostaneme na pobřeží. Nikdo si ani

nevšimne, že vypadáme jako loupežníci ze severu. Kdo se odváží říct, že nejsme z Británie nebo z Armoriky a nebyli jsme si namazat v sequanských pramenech bolavé klouby?“

Leif už neodpovídal. Helgi se nadzdvihl na loktech a naklonil se nad přítele. „Hm,“ zamručel a znovu si lehl. Kolem uší mu zabzučela včela a odletěla teprve pod hrozbou ohánějící se ruky. Někde blízko zašustila tráva a všechny zvuky se pomalu začínaly ztrácet.

Hlohové houští utichlo. Helgi tiše chrápal stočeny na boku a odfukoval do trsů jitrocele.

I Leif vypadal, jako když spí. Zavíral oči, tiskl víčka skoro násilím k sobě. Cítil ve svalech ohromnou únavu, ale nedokázal zapomenout. Ta vzpomínka byla děsivě živá.

Smrtka koní… Nevypadala, že by měla pod plachetkou koňskou hlavu. Matně si vzpomínal, že v zákmitech světla z hřív přízračných hřebců sotva stačil jen zahlédnout její tvář. Nepamatoval si ji. Ani to, jestli v něm budila hrůzu, soucit nebo úsměv.

Pamatoval si její ruce, do běla semknuté kolem rukojeti zlaté zbraně.

„Bohyně koní,“ slyšel tam u mršin v šumění stromů.

I teď by přísahal na Odinovo oko, že se mu to nezdálo. Lidé ve vnitrozemí určitě mají mnoho bohů, ale ještě nikdy neslyšel o tom, že by skutečně žili.

Jenom ona…

Před očima se mu kmitla rouška zakrývající tvář a vlasy. Určitě je živá, blesklo mu hlavou, když se víčka konečně přilepila k očím. Divná a hrozivá. Cítil, že by z ní měl zase strach, kdyby se objevila před ním.

Hrozivá…

Kolikrát se mu bohyně lásky Freyja už zjevila v rozdychtěných tvářích světlovlasých dívek, když jej před čtyřmi lety po vyhnání Godfredem přijal ve své zemi král Upplandu?

Tisíckrát jim rouhačně šeptal do ucha Freyjino jméno, když jej objímaly v remízkách pod sídelním upplandským hradem.

Tahle byla jiná, až se tajil dech…



MUŽ SE ZLATOU ZBRANÍ

Dny byly jeden jako druhý. Horké, slunečné a jednotvárné.

Ani jeden z nich nebyl zvyklý jít pešky tak dlouho a tak daleko. Čím víc se vzdalovali od území Frísů, tím méně hrozilo, že by je dostihli pronásledovatelé, pokud byli nějací vysláni.

Ale i tak se raději skrývali. Helgi Troll měl pravdu. Franky nebyla země, kde by se na cestách potkávali lidé. Jen formanské vozy s maurským zbožím a východním kořením křižovaly zemi, seřazené do dlouhých průvodů, doprovázených najatými

ozbrojenci.

Nejteplejší měsíc pomalu končil. Na obdělaných pruzích půdy kolem usedlostí dozrávalo obilí a husy a slepice, které Leif s Helgim hladově okukovali z křovinatých remízků, vypadaly zakulaceně a chutně.

„Koupil bych si jednu," šeptl Leif. Vousy, které si vždycky snažil holit, mu za dobu bloudění po lesích notně povyrostly a dělaly teď z něj mnohem staršího.

Helgi ani neodpověděl. Chyběly jim už i zlaté plíšky, jimiž měli ještě před měsícem ozdobené opasky. Při prodírání lesem se pod ně dostaly větvičky a vytrhly je…

„Počkáme do noci," navrhl Leif. Oba měli dohromady jen nůž a dva meče, z nichž právě ten Leifův přišel o část čepele při srážce s koňskou smrtkou. To všechno bylo na obstarání kořisti v lese málo. Zvěř byla plachá. Zdálo se, že se sedláci nespokojují jen se skopovým a domácí drůbeží.

Jen jednou se jim podařilo zaskočit srnu v lehu, a než stačila vstát, ostří meče jí podřízlo krk. Během první noci nestačili všechno maso opéct na ohni a zdržovat se déle na místě nepovažovali za bezpečné, aby někdo nezahlédl v noci oheň.

Už zase měli hlad…

„Počkáme do noci," opakoval Leif, když neslyšel žádnou Helgiho odpověď.

Usedlost byla osamocená a hned za nízkým dlouhým stavením prodlouženým stodolou bez stěn, přikrytou jen střechou na kůlech, začínal les.

„Těch stromů může být jen pár," namítl kulaťoučký viking. „Několik kroků a třeba narazíš na dvorec nějakého franského zemana. Musíme být opatrní."

Den pomalu končil. Do houštin v remízku, kde se teď schovávali, zalehli až k ránu a plotu z vyschlých, pokřivených větví, tím méně domu ukrytého v šeru mezi vysokými lískami, si ani nevšimli. Když se po poledni probudili, nedovolili si ani se hnout, aby na sebe neupozornili. Neustale hlídali. Dvůr mezi domem s vepřovicovou podezdívkou a sroubenými chlévy však byl tichý a opuštěný.

Jen hejna slepic, hus a holubů, kteří slétali z budky posazené

uprostřed dvora na vysoké trojnožce.

Za celé odpoledne nebylo slyšet lidsky hlas.

„Určitě jsou pryč," ozval se Helgi, když se začínalo smrákat.

Slepice samy odběhly do pootevřených dvířek chléva a husy zmizely někde za rohem.

Lesem se rozlehl výkřik ptáka překvapeného dravcem.

„Nejsou tady," znovu promluvil bývalý pobočník dánského krále. „Možná se museli před někým ukrýt."

Leif zavrtěl hlavou. „Přece by tu nenechali slepice a dobytek? Tamhle z té kůlny jsem už dvakrát zaslechl zabučení krávy. Jsou někde v lese. Pro dřevo nebo na lovu, a vypadá to, že tam zůstanou přes noc…"

„A co lišky a vlci? Přece jim nenechají otevřený chlév?"

Napadlo je to oba najednou. Zvedli se, jako by jim bylo jasné, že se už nemusejí schovávat.

„Taky je někdo mohl pobít," navrhl Leif. „Táhlo tu vojsko nebo jsou v lese nějací psanci…"

„To by tu místo těch slepic byla hromada kostí."

Helgi už nečekal. Vstal a pomalým klusem seběhl pár desítek kroků k plotu, chvíli se rozhlížel, kudy by se dalo vejít, a nakonec vytrhl několik větví nahrazujících plot a počkal na Leifa.

Vešli do dvora s tasenými meči. Byl prázdný.

Z chléva zakdákala slepice, co se zřítila při tlačenici na hřadu dolů do slaměné podestýlky.

Sotva obešli roh stavení, zahlédli něco, co nemohli vidět shora z remízku. Dveře obytného domu byly pootevřeny a tiše povrzávaly v průvanu. Leif rýpl loktem do přítele a kývl ke dveřím. Helgi potřásl hlavou na znamení, že rozumí.

„Nejdřív chlév a stodolu," zasykl mezi zuby. „Nechci, aby nás někdo zaskočil."

Oba se přitiskli ze stran k vrátkům chléva. Leif, stojící na straně u pantů, se natáhl, otevřel dvířka dokořán a nakoukl dovnitř.

Kráva stojící u žlabu radostně zabučela. Vítala lidi. Desítky much se jí zvedly z hřbetu a poplašeně zabzučely u stropu, jako by chtěly vyhnat nevítané návštěvníky.

„Má plné vemeno," ukázal Helgi. „Jestli ji nepodojíme, může být po ní."

Rozhlédl se, sundal ze stěny díži, zavěšenou na silné kovové skobě za své jediné ucho, a vsunul ji pod dobytče.

Jemné pohladil struky a počkal, až odezní třas, který tím vyvolal. Tušil, že ji to musí v té chvíli bolet. Opatrně přejel znovu po vemeni a popotáhl za růžový výrůstek struku. Do špinavé nádoby stříklo několik prvních kapek mléka a vpilo se do prachu usazeného na dně.

Helgi konečně pořádně popotáhl a kráva ulehčeně zabučela.

„Aspoň tři čtyři dny není dojená," řekl a otočil se k Leifovi. „Už jsem jí trochu ulehčil. Podívej se po čistší nádobě, rád bych se dnes napil něčeho jiného, než je jen voda z lesních potůčků. Jen si na ni vzpomenu, mám na jazyku pachuť jehličí…"

„Mám jít do toho domu?" dostal překvapenou odpověď.

„Nikdo tam není," zavrčel Helgi. „Vůbec nikdo, to už jsi snad poznal taky. V noci ta kráva musela bučet, že by nenechala nikoho usnout… Teď už je moc unavená."

Kráva na potvrzení jeho slov otočila hlavu a pokusila se vděčně Helgiho olíznout, Leif pokrčil rameny a vrátil se na dvůr. Dveře tiše povrzávaly a v nadcházejícím šeru vypadaly tajemně. Chvíli váhal, jestli si má svůj zbytek meče schovat do pochvy, ale nakonec jej nechal v ruce a strčil pahýlem své zbraně do obdélníku dveří.

Pach, který jej udeřil do tváře, znal až moc dobře. Už mu bylo všechno jasné. Člověk, který tady žil, leží někde uvnitř a vzhledem k roční době a horkům přes den nebude na něho určitě příjemný pohled.

Zhluboka se nadechl a se zatajeným dechem rychle vběhl do krátké chodbičky. Po obou stranách byly volné průchody do místností, s přicházejícím večerem tmavých a zšeřelých.

Vrazil do té první. V posledních zákmitech světla poznal, že se trefil hned napoprvé. Na hliněné peci stál kameninový hrnec. Leif nahmatal ucha a zkusil jej pozvednout. Něco v něm bylo a ve tmě nebylo možné rozeznat co. Vyběhl i s hrncem ven, vylil vodu s kusem masa na kosti do trávy a utrhl z lísky trs listů. Vytřel nádobu a vrátil se do chléva.

„Jsou mrtví," řekl Helgimu ještě ve dvířkách.

Pak jej teprve uviděl.

Helgi mu připadal v té chvíli jako malé dítě vyděšené k smrti. Stál až úplně vzadu, jako by se chtěl schovat mezi slepicemi, na které už nezbylo místo na hradu a tísnily se teď na okraji kamenného žlabu. V očích měl strach… Zvedl ruku a pokusil se cosi naznačit, ale zmohl se sotva na neurčité mávnutí…

„Co je?“ promluvil Leif. Koutkem oka zahlédl vedle sebe jakýsi stín, pohyb… Chtěl se otočit… V následujícím okamžiku jej oslepil odlesk venkovního světla na ostří zbraně snášející se ze zálohy na jeho hlavu…

Padl k zemi, do výkalů a slámy, překulil se stranou a natáhl se rukou po bosých nohách útočníka.

Prsty se jen letmo dotkly silně zachlupacené holeně… Leifovi se podařilo jen na chvíli zarýt nehty do ztvrdlé kůže, než jej tíha a setrvačnost vlastního těla odvalily úplně stranou. Zasyčel jako rozzuřená zmije a vyskočil zpátky na nohy.

V té chvíli pochopil, že prohrál. Hrůza a panika mu spoutaly končetiny a hrdlo se samo od sebe stahovalo, jako by se čísi prsty zaryly do jeho krku a snažily se nahmátnout pod kůží krkavici.

Ztratil sebe sama a v hlavě mu vítězně vybuchla cizí vůle.

*** * ***

Napínal všechny síly, aby neumřel. Ledové drápy cizího vědomí mu drásaly hruď a draly se k srdci. Lapal po dechu a prodíral se hustou mlžnatou kaší, vnikající mu ušima a ústy do hlavy. Dusil se a svíjel se pod příbojem bolesti, pod ranami, snažícími se roztříštit zevnitř jeho lebku…

Naslouchal, jak se někde blízko prochází smrt kolem dokola a každý z těch krůčků je k němu blíž…

Mlha ještě zhoustla a ulpívala na jeho těle jako šťáva z přezrálých hrušek. Žaludek vystoupil až někam do krku a tělo se zachvívalo v dávivém kašli. Lepivý povlak mu poleptal celý obličej, přetáhl tenkou blankou oči a znemožnil Leifovi dívat se, co se kolem něj děje. Vzduch zhoustl společně s mlhou, až plíce vdechly několik hlenovitých hrudek vzduchu a začaly se vzpouzet. Srdce se rozbušilo desetkrát rychleji…

Leif ztratil poslední zbyteček sil a padl do nečisté podestýlky…

Pak přišlo světlo.

Něčí ruce Leifovi uvolňovaly kazajku u krku a sám si nebyl jist, jestli cizí nebo jeho vlastní. Vířivé kotouče mlhy se ztrácely a plíce se přestávaly bouřit.

„Vstaň," zaduněl cizí hlas. Leifem otřásla zimnice.

Hlas přikazoval a viking cítil, že není schopen neposlechnout. Zatápal rukama kolem sebe, až nahmátl starý chomout visící na zdi. Zachytil se jej a vytáhl se nahoru.

Co je to kolem? Zvíře. Má rohy a bučí, a za ním ptáci… Chlév! Je to chlév, a já jsem…

Nedokázal si vzpomenout, kdo je. Ze vzpomínek, zasutých za chuchvalci mlžnaté kaše cizího vědomí, se prodrala Helgiho neforemná postava… Helgi! Varoval ho zvednutím ruky, než došlo k útoku. Jak to dokázal, Odine? Jak přemohl mlhu? A svou pověrčivou hrůzu? Nejodvážnější mořský lupič vždycky ztrácel sebeovládání, když něco čpělo nadpřirozenem.

Leif Olafson se znovu schoulil pod novým náporem zimnice. Helgi se rozplynul a před očima se vynořila tvář, kterou zahlédl v okamžiku, kdy se musel vrhnout k zemi, aby se vyhnul zákeřné ráně. Stařec…

Byl to stařec? Nebo stařena. Zpod bílé kutny jej propaloval cizí, nelidský pohled…

Jen ty oči vnímal do nejděsivějších podrobností. Byly příšerně daleko od sebe a každé oko se dívalo jinam. Někde to už viděl, jen si nedokázal vybavit kde.

Viking se pohnul a ucítil pod zády vystouplý bronzový cvoček na chomoutu. Pomohlo mu to. Vytrhl se cizí vůli a rozhlédl se kolem sebe.

Poznával to tu. Stěny chléva z bukových kmínků, stejná páchnoucí sláma a koláče kravských lejn.

Mohl by přísahat, že slyšel hlas, který mu před chvílí poroučel vstát, ale ve chlévě s ním nikdo nebyl.

Není tu ani kráva, uvědomil si a zvedl hlavu, aby se mohl rozhlédnout pořádně. I slepice byly pryč. Špinavá díž s trochou mléka na dně už zase visela na stěně, odkud jí Helgi sundal, než začal dojit. Ani Helgiho nikde neviděl.

Pokusil se udělat krok, ale nedokázal udržet rovnováhu, nohy se mu zapletly, přeškobrtal několik krůčků stranou a rychle se

zase opřel zády o stěnu. Zapřel se nohama, ale podklouzly na promočené slámě, kůže na lopatkách se mu sedřela na hrbolaté zdi chléva a opět se svalil na zem.

Převalil se na břicho a po kolenou se doplazil ke žlabu, kde doufal, že se mu podaří vstát s menšími obtížemi. Bylo se tam čeho chytit. Opatrně a pomalu zatížil jednu nohu, pak druhou.

Teď už obhlédl celý chlév. Nezůstalo v něm skutečně nic. Ani Helgi tu nikde neležel. Na roztřesených nohou se obrátil a nahlédl do žlabu.

Nic. Jen zbytek jakési páchnoucí břečky na dně.

Soustředil se a na jeden ráz přecupital silně se potáceje na druhou stranu chléva k vrátkům vedoucím do dvora. Opřel se vedle nich o roubenou stěnu a zkusmo do nich strčil. Marně. Nepamatoval si, že by je šlo zvenčí nějak zavřít. Možná ano, konečně zvířata by jinak asi utekla. Ale teď tady byl on a zdá se, že mu nezbývá než čekat, jestli pro něj někdo přijde.

Nemusel se ani dlouho rozmýšlet, jestli se nepokusit o útěk. Venku se ozvaly čísi kroky a cizí ruka zašmátrala po venkovní straně dvířek.

Teď si teprve Leif uvědomil, že kolem něj je světlo. Když upadl do bezvědomí, když se kroutil pod čísi bezohlednou vůlí, bolestivě se mu probírající vědomím, přicházela noc. Určitě by tady, ve chlévě osvětleném jen sporými škvírami mezi kmínky boučků, neviděl vůbec nic. To znamená, že už musí být den. Který? Druhý? Nebo ležel v bezvědomí a dusil se mnohem déle?

Cizí ruce strčily do dvířek. Muž v bílém, jenž vstoupil beze strachu a bez jediného zaváhání dovnitř, nebyl ten, který večer donutil Leifa zhroutit se před silou své vůle.

Vypadal jinak. Měl oči blízko sebe jako jiní lidé. Byl starý, mnohem starší než kdokoliv, koho kdy Leif poznal.

Stařec něco zamumlal, ale viking mu nerozuměl. Ten jazyk neznal. Neměl nic společného s řečí severských národů ani jižnějších Germánů. Možná jen keltština, kterou slýchal na irských tržištích, mohla vzdáleně připomínat potůček slov valící se přes kameny podivného přízvuku.

Stařec opět něco řekl. V sobě měl cosi, co dávalo tušit, že kdyby chtěl, vpraví smysl svých slov do vikingova mozku stejně, jako se mu včera ten druhý přehraboval v paměti.

Leif proklouzl ještě na nejistých nohou kolem bíle zahalené postavy a rozhlédl se po dvoře usedlosti. Byl prázdnější než předtím. Ohlédl se po starci: „Byli jsme dva. Rozumíš mi?“ řekl pomalu a hlasitě. Bezmocně pokrčil rameny, až nakonec zvedl ruku a ukázal dva vztyčené prsty. „Dva! Byli jsme dva!“

Stařec mlčky přikývl a ukázal rukou směrem ke stavení. Na dřevěné lavici pod širokým, ale nízkým oknem ležel Helgi. V oknech místo okenních tabulek byly původně průsvitné měchýře vepřů, ale časem se odtrhaly a teď visely dolů jako kusy špinavého hadru. Jeden z nich svým cípem spočíval na Helgiho tváři.

Leif udělal dva nerozhodné kroky k ležícímu příteli a zachvěl se. V bitkách na moři vždycky nějak vycítil, když se za ním někdo chystal vrazit mu železo do zad. Teď byl ten pocit stejný. Oči se přivřely před šikmými slunečními paprsky, které právě pronikly mezi větvemi stromů a prozradily, že se den začíná ujímat své vlády.

Viking se zastavil a váhavě se obracel. Kdyby se jej někdo chtěl pokusit zezadu zákeřně probodnout, zaslechl by prudký výdech v okamžiku úderu, svist čepele. Nic. A přece se za ním něco dělo.

Konečně se obrátil úplně a prohlédl si zahalenou postavu stojící za ním. Už nevypadala jako důstojný kmet.

Leifovu mysl ovládl sžíravý, chladný plamen cizího vědomí, stejně jako když se poprvé setkal s tou podivnou tváří. Něco cizího, nelidského se mu přehrabovalo v myšlenkách, listovalo slizkými prsty ve vzpomínkách a nutilo jej odevzdat všechny zážitky z dětství, všechny touhy, nenávisti. Tajné bolestné vzlyky prvního milování a tváře nočních můr. Všechno, až po dnešek. Tisíce výkřiků a smrtelný chropot zabitých se teď slily v jedno, kolotající v jeho hlavě jako jedovatý lektvar nad ohněm.

„Proč…?“ stačil zachrčet.

Nikdo mu neodpovídal. Slunce vycházelo a šero mizelo i z nejhlubší spleti křovisek uprostřed lesa. Na dvoře usedlosti se objevily první stíny. Jako by právě toto urychlilo starcovu proměnu.

Jeho tvář se protáhla a zkostnatěla. Tenká kůže se napínala k

prasknutí přes lícní kosti protahující se dopředu. Přední zuby rostly před očima.

„Při všech démonech z Niflheimu," zaklel se Leif. Vetřelec z jeho mysli se už vypařil, jako by proměna starci nedovolila dál jej ovládat svojí vůlí…

Možná je to jediná příležitost, kdy je možné zmizet!

Střihl očima po dřevěné lavici, kde ještě před chvílí ležel Helgi. Byl pryč, jako by se propadl. Jako by se ze stěn toho prokletého stavení vysunuly čísi spáry, uchvátily Helgiho tělo a vtáhly je dovnitř.

Stařec odfrkl. Podoba, která se před chvílí zdála Leifovi povědomá, už dostala jméno. Přesně tak vypadal ten, který jej večer přemohl v chlévě svojí vůlí…

Stařec dokončil proměnu. Vypadal nyní jako žrec z dávných dob v posvátné masce. Jenže to, co skrýval pod kapuci, maska nebyla. Tvář, která se teď na Leifa dívala, nebyla lidská. Zvířecích znaků bylo v tom děsivém obličeji víc. Jen oči hleděly stále stejně pronikavě a rozumně… Promluvil. Najednou srozumitelně, jako by nebylo té cizí řeči před chvílí.

„Proklál jsem hrdlo jelena," zaduněl hlas jako válečné zvony dávných králů. „Přeřízl vazy a odsekal žebra…"

Leif poznal, že je znovu v moci toho muže. Chtěl udělat krok, ale jen se bezmocně zapotácel.

Žrec pokračoval: „Krev zmáčela srst na břiše a ostří mé zbraně proniklo do útrob… Vsunul jsem ruku do jeleních útrob a nahmatal srdce…"

Den jasněl čím dál víc.

Stařec se zimomřivě otřásl, když se první přímé paprsky přes clonu lískových větví k němu přiblížily.

„Ještě bilo," pronášel dál vznešeným a rozdychtěným hlasem. „Rozhrnul jsem kůži na břiše a vyčetl z vnitřností, co se má stát…" Napůl se otočil k opuštěné usedlosti a na znetvořené tlamě se mu objevilo cosi jako úsměv. „Z jater a ze střev jsem přijal zprávu bohů, že rodina Carbonixe, který žil v tomto domě, má být určena naší bohyni k obětování… Když však přišel průvod druidů, našel je všechny mrtvé. Zemřeli dřív, než mohla mít jejich smrt nějaký vyšší smysl. Všichni do jednoho padli pod palicí nemocné bohyně Pasqualidy…"

Starcovy oči, zírající kamsi nahoru, najednou ožily a obrátily se na Leifa. „Ten samý den nám poslali bohové dva seveřany jako náhradu za Carbonixovu rodinu. Jste to vy dva. Zanedlouho pokleknete před Eponou a zkropíte svojí krví prach u jejích nohou. Připrav se, vikingu! Druidové koní jsou těmi, kdo tě vyprovodí na cestu do podzemní říše…“

Znenadání jich tu bylo mnoho. Druidové v bílých hábitech s prodlouženými lebkami se vyrojili odevšad. Nad doškovou střechou usedlosti vyšlehly plameny a na druhém konci dvora vedli dva znetvořenci mezi sebou Helgiho.

*** * ***

Průvod třiceti druidů, vedoucích mezi sebou oba vikingy a krávu zapraženou v povozu, na nějž naskládali proutěné klece s drůbeží, zmizel pomalým krokem v lese.

Obří kmeny staletých dubů se střídaly s náletovými porosty jasanů a topolů. Těžké, vodou nasáté polštáře lišejníků se odlupovaly od kůry stromů při pouhém dotyku a několikaleté závěje listí se pohupovaly pod karavanou jako vysušená tenká kůrka na zrádném povrchu bažiny.

Vikingy přivázali za ruce k sobě a z každé strany k nim se nechal připoutat jeden z věznitelů. Nebylo to pohodlné, zvlášť na užších místech stezky, ale mělo to navíc ten účel, že zajatci mezi sebou nemohli prohodit ani slovo, aniž by je neslyšel některý z druidů. A Leif nebyl natolik hloupý, aby si dělal iluze, že ti dva galští čarodějové, se kterými byli spoutaní za ruce, nerozumí jejich dánštině.

Den už s konečnou platností zahnal noc i ranní přísvit, který opět proměnil lidské tváře druidů v podlouhlé lebky přízračných strašidel. Jejich věznitelé se zase vrátili ke své lidské podobě a vedli průvod stále hloub a hloub do lesa.

„Chtějí nás obětovat,“ zasykl Helgi. Každou chvíli úmyslně padal a strhával na zem i svého hlídače.

Leif přikývl. „Vím, už se pochlubili. Zažil jsi to někdy?“

Helgi se uchechtl, naznačil, že zase klesne k zemi, a když zahlédl, jak se jeho strážný zapírá, aby jej vikingův pád zase nestáhl do listí, udělal rychle několik krůčků a strhl druida k zemi

právě na opačnou stranu, než čekal.

„Každý boj, každá bitka na lodi je obětování bohům. Helu, který vládne mrtvým, a stejně tak bojovní bohové přijímají s každým sekem, každým úderem hold sobě, když jim mezi prsty stříká krev umírajících…“ Kulaťoučký viking se nadechl, jako by chtěl pokračovat, ale nakonec jen protáhl rty, počkal, až se jeho strážný druid zvedne ze země, a pak opět vykročil.

Leif sledoval neklidnýma očima okolí. Viděl, že zacházejí stále do lesa stále dál a dál od obydlených končin. Stezka, po které se zpočátku vydali, dávno zahnula kamsi blíž k lidským obydlím. Dlouhá řada druidů však pochodovala bez nejmenšího zaváhání. Jisti si sami sebou, postupovali galští čarodějové, snad poslední v dobách, kdy se už skoro každý dům nechával vykropit, aby nenabídl místo k útulku nejistým silám, bludištěm lesa, jenž kdysi naháněl hrůzu i římským legiím.

„Všiml sis jejich tváří, když vybledla tma?“ zeptal se Helgi opět po dlouhé době. „Co ti připomínají?“

„Nevím,“ dostal polohlasnou odpověď. „Plete se mi to v hlavě ještě s něčím, ale nevím, co to je.“

„Něco známého?“

„Určitě,“ přikýv Leif. „Něco známého.“

Na chvíli zmlkli. Ticho přerušovalo jen šustění loňského listí pod nohama a vzdálený křik sojky.

„Koně,“ napověděl Helgi Troll. „Ta tvář ti připomínala koně. Viděl jsi někdy koňskou lebku?“

Leif beze slova a užasle pohlédl na přítele.

„Nemám pravdu?“ znovu se ozval Helgi. „Vzpomeň si na přední zuby, jak těm zpotvořencům po proměně trčely z tlamy. Koňská lebka vypadá zrovna tak. A ještě něco, vzpomeň si taky na to ráno u fríského pobřeží, když nás vyděsila ta dívka se svou hordou přízraků… Všiml sis tehdy, jak vypadaly? Moc bych se nedivil, kdyby měly s tou sběří, co nás teď vede s sebou, hodně společného.“

„Helgi…“ káravě zavrčel Leif.

„Rozhodně se podobají,“ trval na svém starší viking. „Možná jsou to jedni a ti samí. Být Odinem, vsadím druhé oko proti kusu křemene, že se díky těmhle bláznivým kněžím ještě jednou setkáme s tou, která se tehdy vynořila ze tmy.“

V dobrém nebo ve zlém? Leif se už nechtěl ptát. Třeba to opravdu bude ona, bohyně koní, kvůli které mají nastavit svůj krk druidským nožům…

Les tajuplně šuměl, pach tlejícího dřeva triumfoval nad vůní hub a rozsáhlé pruhy rozryté půdy ukazovaly, kde v noci řádili divočáci.

*** * ***

Večer se karavana zastavila.

Druidové se rozložili na úzkém pruhu půdy mezi bukovým porostem a hájkem prastarých dubů, mezi nimiž se válely poražené a zčásti ohořelé modly, pamatující ještě dobu před Římany… Les ožíval nočními zvuky a přicházející soumrak obkličoval ležení temným, nočním okružím… Oba zajatce přisunuli až k ohni, aby na ně bylo vidět, i když rukama ani nohama spoutanýma širokými řemeny nemohli ani hnout.

Plameny brzy rozpalovaly oděv i kroužkovou košili na jejich tělech. Horko se stávalo nesnesitelným a oba doufali, že druidy nebude bavit dlouho ponocovat a nechají oheň brzy vyhasnout.

Chodidla brněla po nezvyklé námaze a otlaky dávaly o sobě znát trhavou bolestí. Galští čarodějové byli naopak zřejmě na dlouhé pochody zvyklí. Chodili bosi, ale zdálo se, že jim to vůbec nevadí. Leif si už během pochodu všiml, že ani v místech, kde se po zemi plazily ostnaté šlahouny zváleného ostružiní, nezaváhali a šli dál.

„Sekerou do nich," zaklel Helgi a zacukal sebou, aby se dostal co nejdál od ohně. Svázanýma nohama se odrazil od kamene vyčnívajícího z podušky listí a dvakrát se překulil, než zůstal ležet několik kroků od ohniště, kde polštář zetlelého listí ještě nevyschl na drobivou a škrábající hmotu, jak tomu bylo v místech, kde až dosud ležel.

Jeden z druidů nevzrušeně vyskočil a sehnul se, aby popotáhl Helgiho za nohy zpátky k plamenům.

Leif se zlomyslně zašklebil na přivítanou, když vedle sebe spatřil Helgiho rty, skousnuté v zuřivosti do krve. „Nevyšlo?" neodpustil si.

Vítr mezi stromy se stočil a nahnal na oba mračno jisker.

„Proč nás rovnou nenapíchnou na rožeň?“ zanadával Helgi. „U Thorových kozlů, jestli se z toho dostanu, budu mít až do smrti na kůži vypálený vzorek kroužkové košile.“

„Psst!“ Leif se píďalkovitým pohybem posunul k příteli a naklonil se k němu: „Proč nás asi drží u ohně? V té usedlosti jsem se nemohl hnout proto, že si to ten nejstarší nepřál. Jenom svou vůlí mne ovládal jako ovci. Co jim brání, aby to udělali i teď? Jak to, že najednou musíme mít na rukou a nohou pouta?“

Helgi mlčel.

„Vypadá to, jako by nás mohl ovládat myšlenkami jenom jeden z nich,“ zašeptal Leif hlasitěji, než chtěl. „A ten tu asi není, jinak by nás nemuseli svazovat a strkat k ohni…“

Kulaťoučký viking s tváří zbrocenou potem z horka opět neodpověděl, ale bylo vidět, že o tom přemýšlí.

Leif mluvil dál. „Možná se ten stařec někde zdržel cestou a ostatní poslal s námi a s kořistí napřed…“

Helgi přikývl, nenápadně převrátil hlavu ze strany na stranu, a když se ujistil, že je zrovna nikdo nepozoruje, strčil ruce blíž k rozpáleným kamenům kolem ohně.

Leif uslyšel bolestivé zasyknutí, koutkem oka, neboť se nechtěl otáčet, aby nevzbudil pozornost, uviděl, jak Helgi svázanýma nohama vykopl z řeřavého uhlí tmavě červený dýmající kousek zuhelnatělého dřeva, napůl jej přikryl svým tělem, posunul se ještě o kousek a přiložil k uhlíku ruce, omotané řemeny.

Leif Olafson zavřel oči a čekal. Může to trvat do rána, než se jeho přítel rozhodne, že se může pokusit osvobodit i jeho.

Pak budou muset bleskově zaútočit… Nebo zmizet.

Protáhl si prsty a pokusil se opatrně a neslyšně nadzvednout, aby mohl přehlédnout tábořiště. Dva z druidů měli hlídku, ale spíš se dívali do tmavých loubí lesa, kde se pod větvemi objevovaly oči zvířat, než aby obhlíželi tábor.

S ubíhajícím časem se nic neměnilo. Dokonce to vypadalo, že strážní byli určeni na celou noc. Čas jistě už pokročil hodně přes půlnoc, a ti sami obcházeli spící druhy a zarudlou, rozpadávající se hromádku popela mezi nimi.

„Helgi?“ zašeptal potichu. Ráno už nemohlo být daleko a byla by škoda promarnit možná jedinou možnost k útěku.

Něco těžkého se na něj převalilo a ucítil dlouhé Helgiho prsty, jak se potýkají s uzly jeho pout. Za chvíli poznal, že stisk řemenů povolil, a ulehčeně odfoukl, když se jeho přítel konečně odvalil stranou.

Kradmý pohled k hlídce. Strnuli a vyčkávali. Ve chviličkách, kdy si byli jisti, že je nesledují oči strážných a ani je nemohou překvapit nenadálým pohledem, se natahovali ke kotníkům a horečně třesoucími se prsty, které po dlouhé době nemožnosti pohybu ještě nezískaly ten správný cit, se potýkali se staženými řemeny.

Leifovi se to podařilo prvnímu. Zariskoval a ve chvíli, kdy se strážný už téměř díval na něj, zbavil nohy posledních smyček. Rýpl do přítele.

„Až řeknu," sykl Helgi. „První musíme zabít ty, kterým vezmeme zbraň, potom strážné a nakonec ty, co se probudí při boji. Jestli někde uvidíš toho starce, rozsekej ho na kousíčky!"

Noční ležení druidů bylo tišší než temné siluety dubů kolem. Slabounké pochrupování galských čarodějů zanikalo v houkavých výkřicích nočních ptáků, z lesa byl slyšet dupot černé zvěře a štěkot zatoulaného psa.

Konečně se zdálo, že přišla ta pravá chvíle. Hlídkujícímu druidovi klesla hlava na prsa a druhý se dokonce vsedě opřel o kmen mladého doubku a nepokrytě chrápal.

„Teď," drcl Helgi do Leifa.

S obratností lasičky se oba překulili ze zad na břicho a přitiskli se k zemi. Pod ponurou klenbou prastarých listnáčů zavládlo ticho jako před bouří.

Oba Vikingové, poslední z vlčí smečky, proklínané po všech pobřežích západu, se doplížili téměř v jeden okamžik ke svým vyhlédnutým obětem.

Galští mágové chodili beze zbraní s výjimkou těžkých a dlouhých dvoubřitých nožů, které nosili v pochvě u pasu. Někde na hromadě věcí složených v povozu musely být i meče zajatců, ale hledáním svých zbraní se teď oba Vikingové nemohli zdržovat.

Leif zatajil dech a opatrně začal prohmatávat půdu kolem druidovy hlavy a těla. Nezdálo se však, že by si odložil na noc

svoji zbraň někde blízko sebe. Mladík se na okamžik zarazil a pak téměř najisto sáhl k pasu spícího. Opatrně, ale dost rychle, aby se příliš neopozdil za Helgim, uvolnil druidovu pochvu, kterou muž neodložil ani ve spánku, bez jediného zacinknutí nebo rychlejšího pohybu vytáhl zbraň a potichu se spokojeně usmál. V rychlosti si prohlédl čepel. Byla o polovinu kratší než jejich meče. Potěžkal nůž v ruce a nerozhodně pohlédl k dřímajícím strážcům ležení. Bylo to k nim dost daleko, ale co když se okradený mág probudí? Nechtěl zabíjet ve spánku, pokud by nemusel.

Spící se pohnul.

Viking strnul jako šelma u napajedla. Přikrčil se k zemi, jako by chtěl splynout s vlhkou půdou pod sebou, a rozhodl se vyčkat. Třeba to byla jen náhoda, okamžik, kdy spícímu vlétl do nosu komár…

O kousek vedle se ozvalo tiché heknutí, jak se Helgi zbavil toho svého. Zpočátku Leif nerozeznal pod závojem tmy nic, až teprve po chvíli si všiml téměř neznatelného pohybu, jak se jeho přítel začal plížit ke klimbající hlídce.

Gal otevřel oči najednou, jako by jej Leifova přítomnost probudila sama od sebe. První myšlenkou bylo se ztratit, ale Leif si ihned uvědomil, že na to je pozdě. Druid vytřeštil oči, ruka téměř v křeči nahmátla prázdnou pochvu a galský mág si ihned uvědomil, že je prázdná a nůž musí mít viking. Místo, aby se rozkřičel, napnul svaly a pokusil se útočníka shodit. Pěstí udeřil Leifa přes pravici. Nůž Vikingovi vyletěl z ruky a ostří někde ve tmě cinklo o kámen.

Leif nezazmatkoval. Padl na druida a dlaněmi mu zacpal ústa. Naslepo hmátl do tmy, ale kůží potaženou rukojeť nože nenašel. Teď teprve mág vykřikl. Leif se mu vrhl oběma rukama po hrdle a zdusil jeho výkřik o pomoc.

První slabika volání zanikla v chroptění. Přiškrcený druid se vzepřel na nohou a zaryl nehty do Leifovy tváře.

Viking mohl jen doufat, že zdušený výkřik nikoho neprobudil. Neměl čas ani sílu se rozhlédnout po ležení. Jeho prsty konečně našly průdušnici a vší silou ji promáčkly dovnitř. Muž pod ním sebou zazmítal, nyní už bez nějaké jasné snahy zbavit se útočníka, a vzápětí zůstal ležet ve zkroucené poloze. Z

pootevřených úst vycházelo slabounké sípáni.

Leif si oddechl a rychle se zvedl.

Tmavá silueta s Helgiho proporcemi mu kynula od stromu, o jehož kmen se ještě před chvílí opíral jeden ze strážců. I ten druhý už zmizel.

Poslepu hrábl rukou, ale nůž nenahmatal ani teď. Narovnal se, několika skoky byl u povozu a přes ztvrdlou kančí kůži se snažil najít meče. Kůže byla nepoddajná, odmítala se podvolit jeho prstům, až ji nakonec odhodil stranou a potmě osahával předměty naskládané mezi klecemi s drůbeží. Dvě ze slepic poposkočily, máchly zastřiženými letkami a zase klidně strčily zobáky pod křídla.

Helgi mezitím přehlížel spící mágy. Vypadalo to, že měl Leif pravdu. Nejstarší žrec zřejmě skutečně nebyl mezi jejich věznitelí, a proto museli být při spánku i za chůze spoutaní.

Ve tmě, která už pomalu počínala ustupovat rannímu šeru, se ozvalo tiché, radostné mlasknutí, když Leif nahmatal chladivou ocel jejich mečů. Rychle vytáhl první zbraň z hromady sudlic, cepů a lopat, ukořistěných galskými čaroději ve vymřelé usedlosti, a podal ji Helgimu. „Tvoje," zašeptal. „Ještě musím přikrýt vůz, aby kohout nezačal kokrhat…"

Bývalý kormidelník Leifova drakkaru mlčky počkal, až opětně přehozená kančí kůže zažehná nebezpečí kohoutího zakokrhání a utopí vnitřek povozu zase v úplné tmě.

„Máš i svůj?" obrátil se potom na Leifa, a aniž by čekal na odpověď, pokračoval: „Musíme je zabít. Všechny do jednoho! Čím déle nebude vrchní žrec tušit, co se stalo, tím větší máme naději na to, že se dostaneme z tohoto kraje."

„Spící zabíjí jenom kuna v hnízdech," namítl Leif.

„Tak je probuď," tiše se uchechtl Helgi Troll a pokrčil rameny s ironickým úsměškem. „Ale bude to trvat déle a možná se obětnímu oltáři vůbec nevyhneme. Až se probudí, stačí, aby jen jeden z nich ovládal malý zlomek toho umění, co ten dědek…" Už nečekal na další námitky. Sehnul se k nejbližšímu spáči a jen rukou zdušené zachroptění prozradilo práci vraha.

Leif stál opřený o postranici vozu a nepřidal se. Zabíjet v boji je rozkoš, která se líbí bohům i jemu, ale takhle, jako nájemný

vrah z jižních zemí…

Šestý druid v pořadí se vytrhl Helgiho sevření, posadil se s krvavou ranou na krku, rozhodil ruce a dopadl opět na znak. Úder hřbetu ruky probudil Gala spícího vedle něj a ten stačil ještě vykřiknout, než dopadla ocel Vikingova meče.

Jako by na to byli druidové zvyklí. V mžiku byli na nohou. Pořád jich ještě bylo dvacet proti dvěma, ale na rozdíl od obou Dánů se oháněli jen dlouhými noži, které ani nedosáhly k tělu nepřítele, zatímco sami už cítili dobrou dánskou ocel v útrobách. Ve světle černajících oharků a přicházejícího rána vzplanul boj.

Druidové zpočátku neměli ani tušení, kdo je napadl, ale uměli se bránit a ani v nejmenším nepropadli panice a zmatku. Byli zvyklí. Často museli vzdorovat nenadálým nájezdům šlechtických družin, vypalujících poslední ostrůvky pohanského náboženství.

První výpady ještě rozespalých mužů jen rozháněly mračna drobounkých mušek. Až po chvilce zjistili, že útočníci jsou jenom dva, a hned se pokusili je obklíčit. Rojnice postav v bílých hábitech prošla bok po boku mezi černými sloupy stromů a napadla oba Vikingy z boku.

Boj se vyrovnal. Úder stíhal úder.

Nože v rukou mágů nedokázaly vzdorovat úderům z výšky na hlavu a prohrávaly v ponurém ohňostroji jisker, odlétnuvších od ostří, a ve zvuku oceli, vyvolávajícím na zádech husí kůži. Tři z galských kněží museli klesnout k zemi s rozpolcenou lebkou, než ostatní napadlo couvnout pod nízké větve, bránící úderům shora.

Leif odrazil pahýlem svého meče vržený nůž a přiskočil k jeho bezbrannému majiteli. Uskočil stranou, když se mu zoufalý Gal vrhl pod nohy a sekl jej přes záda dřív, než se zase stačil zvednout.

Ve stejné chvíli zaslechl varovný výkřik Helgiho a nad sebou víc vytušil, než uviděl jakýsi pohyb. Instinktivně uhnul.

Řetěz cepu zachřestil mezi větvemi nad ním a těžký dřevěný válec, pobitý měděnými plátky, se mu zhoupl těsně před obličejem. Bez sebe zlostí padl na koleno a vodorovným sekem proťal mága až k páteři. Dlaně umírajícího znetvořené křečí pustily násadu cepu a zaryly se prsty do země.

„Musíme pryč," křikl Leif s nadějí, že jej Helgi ve vřavě bitky

zaslechne. „Dřív, než je napadne vzít z vozu i vidle.“

A kosy… Bozi vědí, co všechno pobrali v prázdném Carbonixově domě.

Prořídlý houfec druidů rozehnal Helgi jediným rozmachem, zaklekl, vykrývaje útok z boku, vyrazil ostřím proti nepříteli a bleskově se stáhl.

„Zůstalo jich deset,“ vyhrkl zadýchaně. „Při Odinových havranech, teď už je musíme pobít všechny, a je to dobrá bitka. Jak se jen jeden zachrání, doběhne pro toho…“

„Už jsi to říkal,“ utrhl se nervózně Leif. „Ale myslím, že když budeme pár mil odtud, nějaká zubatá koňská lebka nám neublíží.“

„Neznáš Galy, chlapče,“ použil Helgi oslovení ještě z doby, kdy byl Leifovi učitelem v zacházení se zbraněmi a v řízení drakkaru. „A tím méně vesničany. Křesťanství? Ano, o tom už slyšeli, dokonce jeden vedle druhého mají odbytý křest, ale dál? Sotva zahřmí, na Ukřižovaného zapomenou a klaní se Taranisovi, aby jim nespadla obloha na hlavu. Stačila by jediná zpráva, koho druidové koní hledají, a nedostali bychom se ani k nejbližší pasece… Ba ne, musíme se jich zbavit a dostat se co nejdřív k Sequaně. Když nám budou bohové přát, tak tam už najdeme lodě s dračí hlavou na přídi…“

Jestli chtěl Helgi Troll něco dodat, nestačil.

Ještě jeden mág zakopl o tělo svého druha a nabodl se na připravený Leifův meč. Oči se mu potáhly blanou smrti a snad už ani nezahlédly ztuhlé rysy svého vraha.

Mýtina se rozhořela zlatým ohněm.

Z mladého bukového porostu se snášel jas v sálavých nazlátlých záblescích.

„Jsem tady,“ zahrozil dunivý stařecký hlas.

Nic není hroznějšího, než když… Helgi a Leif ztratili sílu v rukou, upustili zbraně na zem a ztuhli jako sochy, jimž chtěl kameník dát výraz nejhlubšího údivu a zklamání.

Tma zešedla prvním slunečním paprskem.

Leif jen stěží, proti bezohledně burácející cizí vůli ve svém vědomí, pootočil hlavu.

Stařec v pozadí mezi keři se mu zdál hrozně vysoký, mnohem

vyšší, než když jej viděl naposledy. Mladé bukové nálety se rozhrnuly a na paseku se prodral koňský fantom se starcem na hřbetě.

Řezavá bolest v týle vikinga donutila vrátit hlavu zpět do původní polohy a v pokoře hledět do země. Jeho mozek se kroutil jako červi v plamenech a tím ohněm, jenž jej spaloval zevnitř, byla žrecova nenávist.

Opět se ležením, plným mrtvých a znetvořených těl, přehnal nazlátlý záblesk. Starý druid něco držel v ruce…

Zlatou zbraň! Leif ji stačil zahlédnout jen krátce, než musel sklonit hlavu k zemi, a teď marně vzpomínal, jak vypadal ten zaostřený kus zlata, kterým mávala smrtka koní tam na pobřeží. Byly podobné? Asi ano.

Na zbraň, kterou by se dalo bojovat a vítězit, to bylo příliš krátké. Krátké a ohnuté. Kdysi, kdoví v které zemi už, viděl dívky, jak podobným kouskem železa vysekávají trávu z míst, kam se kosa nedostala.

Stařec se zlatou zbraní seskočil z příšerné napodobeniny koně. Pomalu kráčel mezi nehybnými těly svých druhů a plakal.

Leif, donucený zírat vytřeštěnýma očima do země, uviděl špičku jeho sandálů a špinavé prsty. Byl jako jediný z galských čarodějů obutý. A teď stál přímo před ním.

Oči, jež se nesměly bez cizího rozkazu osvěžit mrknutím víček, pálily při styku s kapičkami potu. Mág vikingy obešel a zůstal stát za nimi.

Na zádech pod lopatkou Leif ucítil dotyk chladného ostří zlaté zbraně a celý se napjal v očekávání smrtícího úderu. Věděl, že pokud se jej ostří mágova zlatého srpu jen dotýká, žádný člověk by ho nedokázal zatlačit do těla. Zbraň by musela udeřit se silou a rozmachem.

Čekal.

Připadalo mu to nekonečně dlouhé. Opět přicházely chvíle, kdy světlo ještě nevládne tmě a tma už nevládne světlu. Doba přízraků.

Skloněný Leif tušil proměnu, která se děla mimo dosah jeho pohledu. V duchu viděl stařecký obličej, jak se protahuje. Jak se starcův nos štěpí do nozder a růžoví jako okvětní plátky růží.

Brutální cizí zášť se vytratila z Vikingovy mysli, když se

starcovy oči odloučily od sebe a dívaly se nyní obě pod jiným úhlem na svět.

Chtěl promluvit, zavolat Helgiho, ale pořád to nedokázal.

Špička zlaté zbraně prořízla kůži a zbarvila se do ruda kapičkou krve.

„Bránili jste se rozhodnutí bohů," promluvil konečně druidský žrec. Křečovitý stisk v týle, tlačící je do úklony, povolil a oba se mohli narovnat.

Starcova tvář se už zase měnila do lidské podoby a na okamžik připomínala rozbité vejce připalující se na plechu nad ohněm. Rozteklé svaly ve tváři druida se opět smršťovaly a získávaly s vítěznými slunečními paprsky lidský vzhled.

„A bohové vám přáli," pokračoval stařec a zdálo se, že zcela bez hněvu. Obrátil se k nim zády, ale podivné pouto svazující jejich ruce a nohy nezmizelo.

Den přicházel rychle a ptáci se ozývali čím dál hlasitěji. Každý strom tu musel být obalen hnízdy. Větve dubů a buků na sebe útočily v zuřivé snaze získat větší prostor pro svůj život. Jen ten boj netrval vteřiny, ale roky, desetiletí…

Kostnatý přízrak zahrabal kopyty ve vzduchu a vzápětí dovolil starci vyskočit na svůj hřbet.

Dunění země, jako by se celé stádo dalo do pohybu. Ovzduší a půda pod nohama se otřásaly tepem neviditelných kopyt. Nikým neviděná síla rozmetala zbytky ohniště a zanechala v šedém popelu půlobloukové stopy.

„Poběžte," uslyšel Leif. Ani neuvažoval. Nemohl. Stejně jako Helgi vedle něho se rozběhl ve stopách neviditelného stáda. Nikdy netušil, že dokáže běžet tak rychle. Jako pták prchající před ostřížem oba kličkovali mezi stromy, vedeni jen pomalu se vzdalujícím dusotem běžících koní. Přáli si zastavit. Toužili padnout do závějí listí, do vlhké trávy kolem bahnisek rozdupaných kančími kopýtky, ale nemohli. Hnali se, utíkali dál, poslušni příkazů někoho jiného.

Nemysleli na nic. Zapomněli na své meče, zanechané na místě noční bitky v tělech padlých mágů. Nemysleli na zbylé druidy, jestli tam zůstali, nebo stejně poslušní jako oni běží nekonečným lesem stále na východ.

Listnatý les se pozvolna měnil. Krajina se stávala divočejší. Kopce, vlnící se jako líné hřbety mořských vln, se zvedly k obloze, vzduté bouří, která tu kdysi zuřila, vyvolaná silami země.

Hrabivá dlaň starce nechávala protékat mezi prsty poslední zbytečky jejich sil.

Jako ve snu s noční můrou se přiblížil vrchol toho nejvyššího pahorku. Zvířecí stezka, na dvaceti místech zavalená padlým stromem, se rozšířila. Po obou stranách se zvedl úvoz a lesní cesta, na niž vběhli z nízké smrčiny, rozrytá koly povozů, je zavedla do prudkého kopce až na temeno pahorku.

Jen letmo stačili zahlédnout bizarní kamennou bránu, jejíž sloupy byly ozdobeny těžkými náhrdelníky lidských a koňských lebek.

Před očima se jim mihly nízké kamenné stavby, snad něčí obydlí, vběhli bez dechu bok po boku do ohrady, otřásající se ržáním v dusotech koňských přízraků, a padli na zem.

První paprsky slunce se opřely do skalní stěny tvořící jednu stranu trojúhelníkové ohrady, a přišel den. Ržání se ztratilo v kokrhání kohoutů a kopyta čtyřnohých přízraků zabušila o skálu.

„Utekli před světlem," zašeptal Helgi, posadil se na zem, pokusil se rozhlédnout a usnul vsedě. Ani on, ani Leif nevnímali mužské ruce, které je zvedly a odnášely do nízkých kamenných chatrčí, vystavěných nasucho z kamenů.

Nevnímali nic, ani smutek, ani podivnou opuštěnost osady, v níž chyběl dětský výskot a pokřikování žen. Jen mužské mručení soupeřilo s hučením větru v korunách stromů.

Mezi dveřmi chýše se objevil stařec se zlatou zbraní a zůstal stát s pohledem upřeným na cizince.

„Bohové je nechtěli přijmout," šeptal si pro sebe a vrtěl nevěřícně hlavou. „Nenechali by je pobít tolik kněží… Nedovolili by zabít mé bratry…" Sám nevěděl, jestli se mu pod okem objevila slza od větru nebo ze smutného vzteku.

„Nepřijali je," bručel si pro sebe, ale jeho tvář se už pomalu jasnila. „Nepřijali je, neboť pro ně mají jiný úkol." Až někde v krku mu zabublal tichounký smích. Dožil se toho! Už nevěřil, že to ještě přijde…

„Bohyně Epona musí počít hříbátko a od posledního jejího převtělení nikdo z bratrů nezahlédl a nepoznal znamení, že se tak

už má stát. Až do dnešního dne…“ Stařec se zadumaně pousmál a přistoupil k oběma ležícím postavám.

Který z nich? Ten mladší? Vydrží hodně a Epona bude spokojena s jeho silou a vytrvalostí. Ten běh by přežil málokdo, a přece tito seveřané přežili oba… Tedy ten druhý?

Otočil se a vyšel ven.

„Jelena,“ vykřikl a zvedl ruku se zlatým srpem k nebi. „Ulovte jelena, synové koní! Z jeho střev si chci potvrdit, co jsem snad uhodl. Přineste plody belladony, kapradí a solenku… Chvátejte, dnes večer budu věštit! Vzývejte Eponu, ať se přiřítí večerním šerem se svým mlčenlivým stádem. Kdo věštbu naruší, podlehne o příštím úplňku mému srpu společně se jmelím, které budu sekat…“

* * *

Srst jelena, zcupovaná do krvavých, černorudých chomáčků, se zachvívala v závanech večerního vánku, přinášejícího rosu a chlad.

Několik desítek mužů v bílých kutnách stažených bronzovými očkovými opasky přešláplo jako na povel. Vzduch, houstnoucí šerem, se zachvěl ve výkřiku, vznášejícím se nad shromážděním druidů, stojících v kruhu a zírajících nevidomýma očima na obří měděný kotel uprostřed.

Mrtvým tělem lesního krále zacukaly poslední záchvěvy smrtelných křečí. Žrec se opřel rukama o zem, těžce se zvedl a vstal od rozpáraného zvířete.

„Cernunnos, bůh jelen, promluvil!“ zahřměl nad ztichlou návsí druidské vesnice jeho hlas.

Desítky očí se odvrátily od starce, v jehož koutku se zachvěly rty téměř neznatelným tikem, a otřely se o vikingy, spoutané v dubových křeslech, tvořících s dalšími, dosud prázdnými, magický pětiúhelník kolem kotle.

„Cernunnos nám poslal svého jelena, abychom mohli nahlédnout do věcí, jež jsou jiným skryty,“ pokračoval stařec. Také neodolal, aby nepohlédl k zajatcům. Zdálo se, že jim běh z minulé noci vzal všechny síly. Nebýt provazů, držících je v dubových stolicích jakž takž vzpřímené, určitě by se dávno

svalili do trávy…

Trhl sebou, jako by sám sebe vyrušil z myšlenek, a vzpažil ruce k tmavnoucí obloze. V záblescích zapadajícího rudého kotouče se zatřpytilo zlaté ostří mágova srpu a jeho tvář začala ztrácet svou lidskou podobu.

„Les už duní pod kopyty Eponina stáda," zachrčel najednou zcela jiným hlasem. „Divočáci se rozbíhají do stran a vlci mňoukají jako kočky ve strachu před zuby rozzuřených hřebců…"

Dav vzdychl, a jako by teprve tento tichý vzdech probudil Leifa. Zamrkal a zvedl hlavu. „Helgi?" zašeptal.

Všude dokola stáli druidové v bílých hábitech a zvedali k nebi každý svůj zlatý srp.

Země duněla jako před výronem gejzíru.

Helgi se ani nepohnul. Jen otevřel oči, a když zjistil, že bez zvednutí hlavy neuvidí z toho, co se kolem něj děje, nic, nechal zase klesnout víčka a upadl do mrákotného spánku.

Půda se chvěla čím dál znatelněji a ze skály nad vesnicí se sypaly malé laviny drobných kamínků.

Jako by odněkud ze vzduchu mágové vyčarovali zvuk. Zaútočil na uši lidí a zatetelil se ve středu kruhu zvonivým smíchem vibrujících měděných stěn kotle.

Chvění země se proměnilo v bouři.

Kotel bzučel jako hejno sršňů. Stařec cosi vykřikoval do vřavy vznášející se nad návsí a mával zlatým srpem proti obloze a proti lesu.

A najednou tu byli…

Spojené ruce čarodějného kruhu se roztrhly. Druidové uskakovali stranou a vrhali se k zemi před vyceněnými zuby hřebců, zjevivších se jako útočící démoni.

„Odiiin!" zařval Leif a snažil se ve směsici přízraků a šílených kněží najít něco, co by mu bylo nejblíž. Řev a jek dostoupil vrcholu.

„Odiiin!" Leif se snažil vykřičet všechno, co se v něm nashromáždilo za poslední dva dny. Ve vzduchu ucítil sladkou vůni krve, která jej opájela vždycky, když přeskakoval pažení nepřátelských lodí. Lomcoval svými pouty a neslyšel ani sám sebe.

Jako vzedmutá příbojová vlna se vztyčila hradba přízračných koní nad ubohými spoutanými postavami, průsvitná kopyta zabušila do vzduchu a rozehnala našedlé obláčky komárů.

„Tam je," zakřičel Leif, když ji uviděl. Zase ona! Smrtka koní. Útlé tělo, zakrývající svou nahotu jen bělostnou čabrakou, která měla uprostřed vyříznutý otvor pro hlavu.

Dnes neměla kutnu, která by jí zakrývala vlasy a tvář.

Helgi se pokusil pohnout, zaťal zuby, trhl celým tělem a svalil se na zem i se stolicí, k níž byl přivázaný. „U všech…"

„Epono," zadunělo z desítek hrdel galských mágů, důstojně a majestátně se vracejících na své místo. „Přišlas!"

Zase ten divoký úprk stříbřitých zvířecích těl v kruhu. Leif je už znal z mýtiny na fríském pobřeží. Nezastaví se, a až jejich velitelka bude chtít, zmizí stejně jako mlha nad lesem.

„Epono, přišlas!" zachrčel stařec.

Ze stáda pádícího návsí se oddělilo jediné zvíře ovládané stehny jezdkyně, vzepjalo se a udeřilo kopyty do starcovy hrudi.

Odolal, ani se nepohnul.

„Jsem pravda, jsem kouzlo, jsem rozum," zašeptal tak, aby jej smrtka koní slyšela.

Grošák pod Eponou zatančil na zadních nohou a klesl na všechny čtyři s pěnou u huby.

„Jsem pravda, jsem kouzlo, jsem rozum."

„Jsi!"

Leif poprvé zaslechl její hlas. Vlastně jej překvapilo, že mluvila.

„Jsi," opakovala dívka, odhodila si z čela pramen rusých vlasů a svezla se ze hřbetu svého přízraku na zem. „Jsi," potvrdila potřetí, jako by to bylo součástí nějakého rituálu. „Jinak bys neodolal kopytům mrtvých hřebců!" Jen si letmo prohlédla zajatce a vrátila se zrakem ke starci. „Máš sílu jako nikdo! Volal jsi mne a já přišla… Proč?"

„Přišla jsi, Epono, počít své hříbě."

„Lesní havěť se posmívá, že co myš vrhne najednou, to Epona dohání po jednom."

„Nikdy není dost hříbat," zamračil se stařec,

„Ne?" opáčila vztekle. „I ty jsi hříbě Epony," vzkřikla, až jí z

úst vystříkla slina a dopadla na bílé plátno druidovy kutny.

„Jsem," přitakal.

„Všichni tady," znovu se rozkřikla.

„A přibude další," skočil stařec bohyni koní do řeči. „Dnes počneš s jedním z těch cizinců. Jelení vnitřnosti doporučily oba dva, můžeš si tedy vybrat."

„Kdybych byla člověk…"

„Nejsi!"

„Kdybych…"

„Nejsi člověk, co jsi přijala zasvěcení a vypila z číše krev té, jež byla Eponou před tebou. Nejsi člověk už pět let, a dnes poprvé za tu dobu dali bohové znamení, že přišla doba, kdy začneš rodit mé bratry."

„Jednou vám uteču, muži se zlatými srpy…" Najednou připomínala docela obyčejnou dívku.

„Tvůj grošák by tě zadupal do země, kdyby ses jen pokusila. Víš to dobře! Stala ses bohyní a sama ses pro to rozhodla! Takový úděl neznačí jen cválat ranním šerem se svým stádem… Jdi a vyber si." Žrec najednou změnil téma rozhovoru a vrátil se na začátek. „Vyber si z těchto dvou mužů, kdo bude otcem dalšího hříběte. Druidové koní čekají svého bratra."

Jako by se vzdala dalších slov. Obešla mlčky nehybnou postavu starého žrece a klekla si, aby pohlédla oběma Vikingům do tváře.

„Jeden je mladší a druhý starší," promluvil ještě jednou stařec. „Proč váhat?"

Leif zrudl horkem a mrazem z těch očí, které vypluly ze tmy a vnikly do něj jako nůž do másla. *Jaký jsi? Kdo? Zabils už? Měl jsi pannu? Máš děti? Chceš mne zabít?*

Chceš mě? Poslední slůvka jako by tam nepatřila.

Syn dánského krále čekal, kdy se mu hlava rozskočí. Pekl se v jejích otázkách a odpovídal.

„Ano, ano, ne. Ano, ano, ne…" Olízl si kapku potu, stékající kolem kořene nosu ke rtům. „Ano…" dodal ještě jednou na konci…

*** * ***

Na horských loukách zalitých světlem měsíce se milují hřebci

se svými klisnami. Vzduch voní senem a pronikavě omamující vůní rozdupaných jahod.

Leif to nikdy neviděl, ani si to nedokázal představit. Mlčel a pozoroval ji, jak se v záblescích úplňku, roztříštěných do miliard kapiček rosy visících na čepelích listů, chvěje.

Zapomněl na otázky, ze kterých mu byla zima.

„Epono!“ Vykřikl. Až se sám lekl, jak se to podobalo zařičení hřebce, vydrážděného pachem klisny.

Pocítil dotek jejích očí a spatřil, jak se rozběhla pryč. Její štíhlé ruce rozrazily řadu druidů, vyjekla, když se otřela chodidlem o ostrou větvičku, a rozplynula se mezi chýšemi.

Nevěděl, jak jeho pouta povolila. Sám netušil, jestli je přerval v tom jediném okamžiku, kdy se mu zatočila hlava touhou. Možná někde za ním stál jeden z druidů s nožem a včas provazy přeřezal…

Pár desítek kroků před ním čabraka na Eponině těle ztmavla tmou a ztratila se.

Vyrazil. Vystřelil rychleji než šíp. Přivíral oči před téměř oslňujícím stříbrným světlem měsíce a hledal ji v bludišti *chýší* před sebou.

Tam! Nalevo zahlédl pohyb.

Tichý zpěv druidů vykvetl do dunivého chorálu beze slov a zvonění zlatých srpů zahnalo zvědavé oči lišek z křovin kolem vsi.

Srdce bilo v závratném rytmu a muselo být slyšet na míle daleko. Připomněl si rytmus veslování na franské galéře. Je to něco jiného, pomyslel si.

V šikmém pruhu paprsků, prodírajících se mezi rozložitými větvemi dubů, tvořících hranici lesa, spatřil dívčí lýtko. Jen se mihlo a zmizelo ve tmě. Po včerejší noci se zapřísahal, že už se nikdy dobrovolně nerozběhne. Ale teď zapomněl…

Minul poslední chýši, proběhl skalní branou a vtrhl do lesa.

Vedla ho. Lákala jej, jako plamínky bludiček v grindstedských bažinách. Jako světlo hvězd lodi, když kolem dokola hučí vlny oceánu. Jako…

Tma sálala teplem. Snad stokrát se Eponě přiblížil až téměř na dosah. Unikala jako dým, sotva zvedl ruku, aby se jí dotkl.

Noční námluvy ztratily tajemnost a zdály se nekonečné. Zase se mu vzdálila, když porost prořídl a přes chomáče listí ve vrcholcích téměř suchých velikánů proniklo měsíční světlo.

„Zastav," vykřikl a musel se nadechnout. Srdce mu bušilo s neztenčenou silou a Leif čekal, kdy pukne.

Zavřel oči a z temnoty se na chvíli vynořil sen o nekonečné stepi.

„Jako kůň," lekl se a tichounce zaklel. „Zastav se," zavolal znovu.

Možná jej poslechla. Ztuhla jako mramorová socha tanečnice. Jen špičkami nohou se dotýkala země, ruce vztáhla v posledním postříbřeném zákmitu měsíčního světla vzhůru a zůstala viset očima na rozervaném mraku, zářícím měsíční koronou.

Leif zpomalil, došel k nejbližšímu javoru, chvějícímu se v nočním vánku, opřel se čelem o kmen stromu a vydechl.

Nehýbala se. Na dosah od něho se vypínala k nebi, jako by příboj rozdrolil poslední kus skály a zklidňoval se nad zrozenou hlubinou.

„Žiješ?" zašeptal.

Udělal dva kroky a letmo se dotkl vlasů, které ve tmě ztratily vábivý rezavý nádech.

„Žiješ?" Ucukl.

Měla přivřené oči. Řasy se jí chvěly, zvlhlé slzami, o nichž neměla ani tušení.

„Žiješ," pousmál se a už se neptal.

Možná chtěla doběhnout právě sem.

Zvedl hlavu a podíval se kolem sebe. Široká lesní mýtina se před nimi roztáhla až k úpatí protějšího kopce. Cosi se tam zvedalo ze země, ale ani Leif, zvyklý z paluby drakkaru rozeznat při noční hlídce na obzoru obchodní bárku od zpěněného hřebenu vlny, neviděl víc než černočernou siluetu na temném pozadí.

Vytušil za sebou její pohyb ještě dřív, než se mu opřela dlaněmi o ramena.

Stála tu, jako by se právě zrodila z mechu. Čabraková přikrývka se svezla k zemi a pod jejíma nohama vysávala trávě a mechu večerní rosu.

Epona ukázala před sebe: „Tam," řekla tiše.

Sehnul se a vzal ji do náručí.

„Bohyně koní,“ neodpustil si sám pro sebe potutelné pousmání.

Svírala jej kolem krku, jako by se nemohla nasytit doteku člověka po všech těch nocích čpících koňským potem.

Nemyslel už na nic. Jen pociťoval, jak všechno mizí. Les, nebe, měsíc, druidové na druhé straně hvozdu i stádo divokých zvířecích přízraků…

Za tmavou masou mraků zhasly hvězdy a už na světě nebylo nic, jen oni… Možná před chvílí vypukl ragnarok, konec světa, bohové se vyvraždili s démony a oni jsou poslední dva lidé, kteří o ničem nevědí…

Tráva uhýbala jeho krokům, kapradiny uléhaly jako koberec a zase se narovnávaly, aby zahladily stopy.

Noc hřála teplým větrem.

Připadalo mu, jako by nenesl vůbec nic. Snad je to jen víla, lehčí než semínka pampelišek…

Z temnoty na úpatí kopce se vyloupla oblouková střecha. Byl to jen altán z bílého mramoru, rozpraskaného sluncem, větrem a mrazem. Mezi podlahou ve výšce kolen a obloukovou střechou chyběly stěny a místo nich strmělo deset sloupů se zvrásněným povrchem, jenž kdysi mohl být ozdobnými reliéfy, dnes už smazanými časem.

Leif ucítil dívčí ruce, jak rozvazují tkanice jeho kazajky a kroužkové košile.

Opatrně ji postavil před altán do vonícího koberce mateřídoušky.

„Ten kámen musí být studený,“ zašeptal a pohladil její tvář hřbetem dlaně.

„I naše láska musí být studená,“ řekla tiše. „Epona se musí milovat proto, aby dala magickému kruhu druidů každý rok jedno hříbě, jednoho malého človíčka. Syna, který mezi nimi vyroste a stane se stejným jako oni…“

Leif ucukl s rukou a jemně se odtáhl: „To jsou všechno tvoji synové?“

Zasmála se a současně rozvázala jeho poslední tkanici. „Když mne zasvětili na bohyni, měla jsem za sebou patnáct zim. Ještě jsem nedorostla a ani jsem nechtěla. Já miluju svoje stádo víc než

život.“

„A mne?“ Zdrsněnýma rukama, zvyklýma víc na meč a veslo, ji objal a přitáhl k sobě.

Klekli si a zadumaně se dotkli svými rty.

„Musíme se milovat na bílých kamenech chrámu,“ promluvila Epona. Odmlčela se a pak zavrtěla hlavou. „Já ale nechci. Jsi odjinud, cizí…“ Prohlížela si jej dychtivýma očima a jejich dlaně se ani na chvíli nezastavily, hnány dechem toho druhého.

„Kolik už vykřiklo dívek v tvém náručí? Neříkej! Četla jsem ti to v tvých vzpomínkách. I to, kolik jich křičelo nevolí při nájezdech tvých Vikingů…“

Zacpal její ústa rukou a strhl ji do koberce mámivých fialových kvítků.

Tichounce vzlykají, i když se jim to líbí… Dívky i bohyně… Houfec bílých mágů řve svoje zaklínání a nic jim to není platné. Kde jsou? Za lesem? Na konci světa?

Jak dlouho tě znám, Epono? Tisíc roků. Každá z těch dívek měla něco z tebe, ale ty máš všechno.

Jaká jsi? Nedávno jsi mne chtěla zabít, ještě si pamatuju lesk tvé zbraně v paprscích měsíce. Stejného, který teď blýská svým světlem ve tvých slzách a nemá sílu je vysušit.

Jen já a slunce, rozumíš? Jen já ti budu vysoušet slzy, kdykoli tě uvidím. Necháváš se objímat a ani se nepohneš v mých rukách. Chvíli pláč a chvíli smích…

Říkáš „miluju“ a já to šeptám taky. Co to je? Nikdy by mě nenapadlo pro dívčí úsměv chtít umírat. Ani teď, ale už bych nechtěl bez něj žít.

Noc mizí jako voda v děravém džbánu. Kolik jich bylo se stejným jménem jako ty? Kolik se jich před tebou milovalo na tom bílém mramoru, co vypadá jako skaliska obalená ptačím trusem?

„Našel jsem tě, lásko…“

Vzpínáš se a zakrýváš mi ústa. Dobře, mlčím. Kde jsou noci probděné za kormidlem dračí lodi? Měnil bych? Nevím. Tahle chvíle bude trvat věčně, kdyby jenom ve vzpomínkách…

Noc končí, už je světlo a z lesa se line zpěv a cinkot zlatých zbraní. Možná už jsou blízko. Vzpírám se na rukou a dívám se k lesu…

*** * ***

Leif se posadil.

„Jsou tady.“ Očima pohladil její břicho a dotkl se rty jejího krku. „Jsou tady,“ opakoval, „jestli chceš, tak ho zabiju.“

Čekal dlouho na odpověď a věděl, že váhá. Včera viděl její oči, když se žrecem mluvila. Nenávist v nich byla, a víc než to…

Průvod mágů v bílých kutnách už stál skoro u nich, když se vytrhla ze zasnění a přikývla.

„Zabij,“ špitla s polekaným pousmáním a tak tiše, že to jediné slůvko mohl zaslechnout právě jen Leif a stařec, který se už skláněl k oběma.

Viking prohrábl prsty půdu, jako by čekal pod zválenou mateřídouškou chlad ukryté zbraně. Věděl, že stařec zaslechl to poslední Eponino slovo, ale zariskoval. Ruce se sevřely v pěst.

Úder starcovy vůle by vyrazil Vikingovi zbraň z ruky, kdyby nějakou držel. Neměl ale nic. Byl sám, nahý, a teprve se zvedal z lože trávy a mechu.

Starcovo vědomí se proti němu vrhlo jako vichřice. Leif je čekal, a přesto se musel schoulit před přívalem nenávisti, který mu bral chuť k životu. Připadal si jako vylitý džber, bez myšlenek. Zorničky se zvrátily vzhůru a přestávaly vnímat okolí.

Kámen, uvědomil si, co vidí jeho oči.

Bílý kámen, mramor. Kousl se do jazyka a představil si před sebou kvádry bílého mramoru, naskládané jako zeď.

K jeho vlastnímu překvapení to trochu pomohlo. Než ale nashromáždil síly, kameny pod přivřenýma očima se rozlétly do stran a do jeho mozku vpadla ztupená pěst starcovy vůle.

Viking vyskočil ve stejném okamžiku. Dřív než se celý roztřásl pod novým žrecovým útokem, stačil levou rukou sevřít jeho pravé zápěstí a pokusil se vykroutit mu zlatý srp.

Kost galského mága praskla jako smrková větvička v ohni. Vír ničivé nenávisti, dotírající na Leifův mozek, polevil.

Viking vycítil, že začíná ovládat své tělo tak, jak je zvyklý. Bleskově se pustil mágovy ruky, sehnul se k zemi, aby zvedl zlatý druidský fetiš, a rychle se rozhlédl po ostatních. Ještě se ani neprobrali z překvapení.

Opovržlivě se ušklíbl, zaklekl a zespodu s rozmachem zasekl

ostří srpu do starcovy hrudi.

Žrec vyplivl krev, natáhl pokřivené prsty s dlouhými nehty k nahé kůži svého vraha a klesl na kolena. Klečeli teď proti sobě jako dva sobě zaslíbení… Stařec se pokusil sepjatýma rukama vytrhnout zlaté ostří ze svého těla, pořezal si dlaně, a na kolenou se zapotácel. V pádu se udeřil hlavou o bílý mramor altánu a zavřel oči.

„Další," vzkřikl viking a obrátil se k průvodu. Někde na konci třicetičlenného hada uviděl spoutaného Helgiho.

Pochybovačně přehlédl druidy, pomalu jej obestupující ze všech stran. Naštěstí neměli jiné zbraně než stejné zlaté srpy, symbolizující prastaré vědění a moc. Vytrhl zlaté ostří ze starce a protáhl si prsty, než pevně stiskl rukojeť srpu.

„Odiiin!" Jméno vikingského boha zahřmělo mezi dvěma stěnami lesa a vydráždilo druidy k nepříčetnosti.

Leif uskočil dozadu před výpadem téměř desítky mužů najednou a zešikma zasekl zahnuté ostří do boku nejbližšího z nich. Bylo mu jasné, že se takhle dlouho neubrání. Srp nebyl zbraní, kterou by se dalo bojovat proti přesile. Zaseknout šel dobře, ale než se mu podařilo zbraň vyprostit ze škubajícího se těla, měl obrovské štěstí, že nedopadl stejně.

Kopancem odrazil jednoho z dotírajících a rozhlédl se po Eponě. Už zmizela. Bohyně, která zradila své kněží…

Byl sám, nahý a se zbraní, které by se kdykoliv jindy vysmál. Couvl před dalším a narazil na vyvýšenou podlahu mramorového altánu. V prvním okamžiku ztratil rovnováhu, zamával rukama a posadil se na bílý kámen.

Galští čarodějové přiskočili blíž. Jeden z nich vytrhl ze země několik drnů, nabral do dlaně hlínu zpod travních kořínků a zamířil na Vikingovy oči.

Pozdě. Včerejší zajatec se odrazil od studeného kamene a odkutálel se mezi sloupy dál ke středu altánu.

Než se vyšplhali nahoru za ním, už dávno zase stál na nohou. Druidové se jej podle všeho rozhodli obklíčit. Zleva k altánu právě doběhl jeden z nich a neopatrně se přiblížil na dosah. Leif rychle přelétl pohledem ostatní a rozhodl se neriskovat. Než by se zase podařilo vyprostit srp z těla…

Spokojil se s tím, že jenom naznačil útok na hlavu nepřítele a

donutil jej rychle uskočit. Ohlédl se, aby se ujistil, že mu pořád zbývá ústupová cesta, a vzpomněl si na Helgiho. Byl tam někde vzadu.

Druidové na konci průvodu zřejmě dobře nechápali, co se v jeho čele děje. Až když poprvé zaslechli Leifův výkřik k Odinovi, nechali svého zajatce spoutaného stát uprostřed mýtiny a pustili se co nejrychlejším krokem k altánu.

Leif chvíli uvažoval a zvažoval své možnosti.

Ve chvíli, kdy se druidové rozhodli k hromadnému útoku, ustoupil, rozběhl se po drsných kvádrech zasazených do podlahy altánu, na druhé straně seskočil do trávy, a než se druidové v dlouhých komžích stačili vrátit, oběhl celý dav, dorazil k Helgimu a několika řezy už silně ztupeným srpem přeřezal jeho pouta.

„Kam?“

„Do lesa!“

Už se ani neohlédli. Kvačící ráno gumovalo zbytky tmavých skrýší pod křovisky na okraji mýtiny a zahánělo šero a stín pryč.

„Povede se to,“ zadýchaně křičel v běhu Helgi. „Teď je doba, kdy se jim proměňují lebky. Jestli se ženou za námi, tak kvůli tomu snad aspoň zpomalí…“

Nedočkal se odpovědi. Oba supěli jako po celodenním veslování a co chvíli se ohlíželi za sebe. Vzdalovali se svým pronásledovatelům jen pomalu. Do svalů na nohou vystřelovaly šípy bolestné únavy ze včerejšího běhu.

Ve chvíli, kdy zahřmělo, napadlo Leifa, že je to bouře. Vždycky se ozývala podobně, když zuřila ještě za obzorem a dávala o sobě vědět všem, kteří byli na moři.

A přece se mu toto hřmění zdálo jiné.

Zpomalil. Podíval se před sebe, jestli o něco v nejbližší chvíli nezakopne, a ohlédl se. Zvědavě. Ještě před chvílí byla přece obloha čistá…

Druidové připomínali houf slepic, když mezi ně vletí jestřáb. Denní světlo právě získávalo nadvládu nad zemí a v čase nikoho ožívaly jejich tváře zvířecí podobou.

Obloha, zamřížovaná svazky slunečních paprsků vykukujících na východní straně mýtiny zpoza vrcholků nejvyšších stromů, se

rozestupovala jako v poslední den.

Kmeny stromů zapraskaly v náhlém poryvu vichru a někde blízko poděšeně zaštěkal srnec.

Helgi se zastavil o pár kroků později.

„Nemám to rád," uslyšel Leif Helgiho chrčivý hlas. „Odin ví, že se sám postavím proti celé říši a nedovolím nikomu, aby hádal dopředu, jak boj dopadne, ale tohle nemám rád!"

Leif znal Helgiho hrůzu, kdykoliv něco čpělo nádechem nadpřirozena. Posmíval se mu, ale teď ne. Sám cítil, jak mu mráz přebíhá po celém těle, ale nedokázal se nedívat.

„Bifrost," šeptal Helgi Troll přiškrcené. „Duhový most k bohům se nám otevírá. Přichází smrt…"

Ale nevypadalo to jako duha. Okno v obloze se zaplnilo neživými přízraky, sestupujícími dolů na zem pod vedením nahé bohyně.

„To je ona," zaslechl Leif svého přítele.

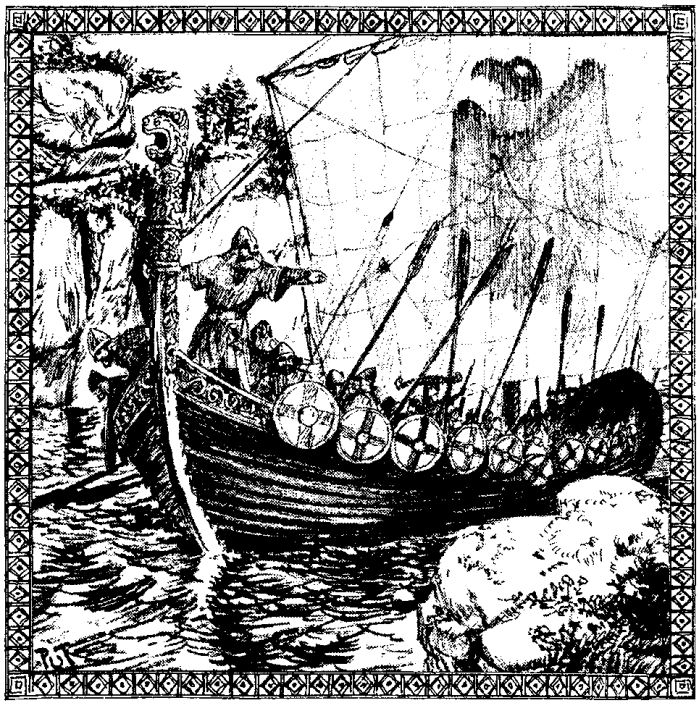
Přízraky se přehnaly povětřím a modř nebe se za nimi zaškaredila jizvou, skrytou pod vyrudlým kobercem červánků.

Přízraky, chňapající svými čelistmi po pobíhajících druidech, se před oběma vikingy rozdělily do dvou proudů a řítily se kolem jako lavina.

Leif a Helgi si připadali jako na ostrůvku uprostřed rozzuřeného živlu.

Grošák, pomalu blednoucí v paprscích přicházejícího dne, se před nimi zarazil na místě, stržený zkušenou rukou, a ztuhl na nohách třesoucích se vyčerpáním.

„Přijela jsem," zajíkla se Epona a odhrnula si překážející pramen vlasů z očí. „Nasedněte, než se rozplynou…"



MSTĚTE SE OCELÍ, UMŘELA LOĎ

Čas se zrychlil jako šíp uvedený tětivou v jediném okamžiku do pohybu. Řítil se spolu s nimi a protékal mezi prsty, když prchali před východem slunce k západu.

Leifův pohled se marně snažil proniknout stříbřitou aurou přízračných koní a zmrtvělými cáry mlžného závoje nad lesem.

Kdesi vepředu tušil Eponina grošáka, a když se přesvědčil, že je zbytečné pokoušet se ovládat zvíře pod sebou, jen je objal kolem krku, zabořil hlavu do chladivé hřívy a snažil se nevnímat

otřesy a trysk šíleného stáda. Prchali před sluncem jako jejich divocí a živí bratři na rovinách východu před stepním požárem. Hnali se jako vichřice. Jako děsivý vítr, který kácí stromy, odnáší střechy a zvedá vlny lodím nad stěžně…

Ani v nejmenším nedokázali sledovat cestu. Třikrát se stádo přehnalo nad řekou, snad stále toutéž, a možná pokaždé jinou. Už nevnímali louky vonící kvítím ani lesy, když je větvičky křovin šlehaly přes lýtka. Jen ržání a řičení divokých hřebců, jimž se hluboko v očích skrýval strach.

Jejich ruce se křečovitě držely žíní hřívy a ztrácely cit v prstech. Leif zkousl rty a ohlédl se. Na půl koňské délky za sebou spatřil Helgiho obličej zrudlý námahou. Trochu se vzpřímil na hřbetě pádícího zvířete a zahleděl se ještě dál dozadu.

Přízraky koní na chvostu stáda tály ve slunci, jako by je hřejivé paprsky spalovaly. Od tlam jim odletovala pěna a zoufalé, bolestné řičení přehlušovalo dusot a odfrkávání běžícího stáda.

Na poslední chvíli Leif pod sebou zahlédl hluboké a úzké koryto potoka… Objal zvířeti krk a přitiskl se k němu. Zprava jej doháněl Helgi, ale oba jejich hřebci z neskutečna už ztráceli dech a rychlost oproti ostatním.

Leif si všiml, že Helgi něco říká, ale odezírat se mu nepodařilo a naznačil, že nerozumí.

„Těžcí," zaslechl konečně. „Jsme těžcí!" Jejich zvířatům rychle a viditelně ubývalo sil. „Seskočíme," zakřičel znovu Helgi Troll.

Zavrtěl hlavou a ukázal prstem pod sebe. Rychlost byla závratná a nedalo se odhadnout, kam dopadnou…

Hned za nimi zařičel umírající přízrak. Teď už byli poslední…

„Zachránili nás," zakřičel znovu Helgi. „Chceš je navíc i zabít?"

Do praskání klátících se větví, šustotu trávy a dunění kopyt znenadání pronikl úplně jiný zvuk.

Leif Olafson se zachvěl, a i když byl pořád ještě nahý, nebylo to zimou. Vrátil se pohledem zase dopředu. Ten zvuk znal lépe než matčin hlas.

„Moře!" zařval Helgi.

Před nimi, sotva několik set kroků, se mezi špičáky pobřežních útesů tříštily vlny o čedičová skaliska.

„Musíme seskočit," znovu zakřičel Helgi. „Za chvíli už bude pozdě. Chceš, aby se pod námi rozplynuly až někde nad mořem?"

Leifa na okamžik překvapila možnost, že by stádo přeběhlo po mořské hladině, ale hned o tom přestal pochybovat. Grošovaný vůdce stáda se svojí jezdkyní daleko vpředu před ostatními koňskými přízraky bez zaváhání proběhl mezi dvěma skalami a vznesl se nad příboj…

Zvíře pod Helgim sebou škublo, okamžik nato je ožehl sluneční paprsek a skončilo v kotrmelcích. Zavalité tělo nejlepšího dánského šermíře se stočilo do klubíčka a dopadlo stejně.

Leif si neměl čas všímat, co se děje kolem něj. Měl co dělat sám se sebou. Pustil se stříbřité hřívy a zavěsil se oběma rukama na hřbet zvířete. „Teď," zavelel sám sobě a pustil se.

Jeho přízrak s koňskou podobou zatřepal hlavou, přidal na rychlosti, daleko nad mořem dohnal zbytek stáda a spolu s ním se rozplynul v mracích.

*** * ***

Rozhlíželi se dlouho a marně.

Ranní bríza přidala na síle a v nárazech se snažila oba muže srazit z okrouhlé skalnaté plošinky na vrcholu útesu.

Daleko na sever i na jih, kam až oči dokázaly dohlédnout, vypadalo pobřeží pustě, bez jediné známky toho, že by tady mohli lidé žít. Mlčky sešplhali po ostře rozervaných skaliskách dolů na pláž.

„Ústí Sequany by mělo byt jižně od nás," promluvil Helgi, když seskočil z posledního kamenného stupně do písku a zabořil se v něm až po kotníky.

„A jestli je severně?" rozdrkotal se Leif zimou a už chvíli nedokázal zastavit cvakání zubů. „U Thora! Copak můžeme vědět, že jsme s Eponou nepřeletěli právě tuhle řeku?"

„Tak je tam jiná řeka," zvýšil kulaťoučký viking hlas a mávl rukou. „Na jihu je spousta řek a méně franských vojáků. Navíc se Norové stahují k ústím všech toků, které jsou splavné. Musel by nás Loki uřknout, abychom na ně přinejmenším jednou

nenarazili.“

Krajina se měnila rychle. Ozubené kamenné hřebínky pobřežních skalisek a útesů, podobající se zkamenělým drakům, se postupně snižovaly, až se rozplizly do valu písečných dun oddělujících pláž od vnitrozemí.

„Tam,“ zapomněl na chvíli Leif na svoje drkotání zubů a ukázal před sebe. Za hradbou dun se zvedala stráň, nad níž s rozčileným krákáním kroužilo hejno vran.

„Je tam mrtvá ovce,“ řekl a zaclonil si oči, aby se ještě ujistil. „Liška by je od žrádla nevyhnala, to spíš ty potvory ji.“

Beze slova odbočili, přelezli písečný val, skutáleli se na druhé straně dolů a zamířili do stráně.

Mršina ovce vypadala opuštěně až do chvíle, kdy nakoukli přes hřeben a uviděli na druhé straně při úpatí galskou vesnici.

„Lidi,“ vyjelo z obou s ulehčením.

*** * ***

„Norové,“ zašeptal Helgi a skryl se zpět za rozčepýřené křovisko seschlých bodláků.

Rybářská vesnice pod nimi byla obsazena žlutovlasými obry. Její obyvatelé ji už zřejmě dávno opustili před hrozbou neustálých návštěv vikingských lodí. Pole zpustla, zarostla pýrem a fialovými pichlavými květy bodláčí.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by norští válečníci chtěli zůstávat v polorozpadlých chalupách dlouho. Možná je jen přilákalo několik kamenných zdí, jež se daly zahlédnout z řeky.

Hned pod mrtvou vsí se zeleně leskla vodní hladina a jen sporadicky probleskovala listím mohutných vrb a olší. Tiše a líně plynula k moři, jehož hukot byl při závanech větru slyšet až sem.

„Musíme se k nim přidat,“ opět promluvil Helgi. „Nic jiného nám nezbývá.“

„Chceš se těch tam dole prosit o pomoc?“ vyhrkl Leif. „Jsme oba beze zbraně, já navíc bez kusu plátna na sobě… Jak se na nás budou dívat? Jako na ubožáky, kterým je nejlíp s palcovým kusem oceli v břiše. A jestli se dozvědí, že jsme z Dánska…“

Nedostal odpověď hned. Díval se, jak jeho přítel znovu obhlíží dočasné ležení norských Vikingů a housenkovitě se stahuje zpět.

„Máš pravdu,“ připustil nakonec Helgi, když už si mohl

dřepnout bez nebezpečí, že by jej zdola někdo zahlédl. „Kdyby za námi přišli dva takoví, jako jsme teď my…“

Sílící vítr přihnal mraky a na Leifova holá záda dopadly první těžké kapky deště a po chvilce zhoustly. Na západním obzoru zahřmělo, obloha zmatověla a roztrhla se v oranžových blescích.

Oba Dánové nastavili tvář dešti a spokojeně se zašklebili. Bouřka. Odin je v nouzi nenechal.

Šňůry deště zabušily do prohřáté země silou kladiva. Všechno zanikalo v zuřících poryvech vichřice, ve vrzání stromů a šumotu padající vody ve větvích. Temná, fialově černá, nízko visící mračna budila dojem, že by stačilo jen vyskočit a dotknout se jich.

„Už se určitě všichni schovali někam pod střechu,“ drkotal zuby Leif a třel si dlaněmi paže. Studené kapky z něj odváděly poslední zbytečky tepla a košile, kterou mu Helgi půjčil, promokla a nezahřála ho ani v nejmenším.

Poslední výběžek modrého nebe kdesi v dálce na východě zmizel za šedivou clonou a letní ráno se proměnilo v mokré šero.

„Jdeme,“ zakřičel Helgi, aby jej bylo přes hřmění bouře slyšet. Sám první překročil hřeben svahu a pustil se rozměklými zarostlými brázdami dolů k vesnici. V půli svahu se zastavil a obrátil se. Leif byl pomalejší. Ukazovalo se, že se při pochodu chladným větrem podél mořského břehu bez jediného kousku oděvu přecenil a ztratil víc sil, než si myslel.

„Sestup do vesnice a ukryj se v nějaké opuštěné stáji,“ houkl mu Helgi do ucha, když sešel až k němu. „Zahrab se do slámy, jestli tam ještě nějaká je.“ Polonahý Leif přikývl na znamení, že rozumí, a mírně odbočil z původního směru.

Bývalý pobočník dánského krále a nejlepší šermíř mezi dánskými Vikingy počkal, aby se ujistil, že jeho chráněnec došel bez nesnází k rozvalené zídce chléva pod mohutným ořešákem. Pak vyrazil. Nemusel úzkostlivě dbát na ticho, jak by tomu bylo jindy. Déšť, který neustával a spíš ještě sílil, spolehlivě pohlcoval všechny zvuky, které by mohly Nory varovat.

I přes bouřku, která přišla jako na zavolanou, neměl před sebou lehký úkol. Mezi Dány a Nory nikdy nepanovalo přátelství a málokdy se stalo, aby se dánské a norské drakkary na moři

potkaly v míru, i když na obou žerdích vlál stejný havraní prapor boha Odina. Leif měl pravdu. Jakákoliv prosba o pomoc by byla jen na škodu. Musí je překvapit, přesvědčit o tom, že přijetím na palubu může jejich výprava jen získat. Norská loď zřejmě kotvila právě pod vesnicí, od jejíchž nejníže postavených chalup sbíhala stezka až dolů k řece. Víc se nedalo mezi provazci deště rozeznat a Helgi Troll se o to ani nepokoušel.

Daleko víc jej zajímalo, kam se před nečasem ukryla hlídka. Jeden muž bude pravděpodobně dole v přístavišti pod plachtou na palubě drakkaru. Druhý by měl být někde tady, pod propadlými střešními trámy opuštěných stavení.

Nepozorován se proplížil za humna nejbližšího zbořeniště, kde se mu už nohy tolik nebořily jako do bláta jalového pole. Přikrčil se do dřepu.

Odněkud zprava bylo slyšet pokřikování a hrubý smích, ztlumený deštěm. Norština byla téměř shodná s dánštinou a Helgi neměl problémy, aby rozuměl. Norští nájezdníci, schovaní před nečasem pod jednou z mála zachovalých střech ve vsi, právě začínali pitku, která bude končit nejdřív zítra…

Dán se několikrát rozhlédl, než se pustil mezi rozvaliny rybářské vesnice. Déšť zkresloval všechny zvuky nebo je úplně pohlcoval, a tak najít místo, kam se Norové stáhli, nebylo zase tak jednoduché.

S podivnými pocity proklouzl zadem kolem nejkrajnějšího stavení a okolo zbytků dřevěné stodoly, jejíž dřevěné stěny zřejmě občasní návštěvníci využívali jako topivo.

Vklouzl na dvůr a po kotníky v břečce, která se na dvorku vytvořila z napršené vody a rozplavené kupky hnoje, se přebrodil k nízké podezdívce, co tu zbyla po plaňkovém plotu.

Vozová cesta klikatící se mezi chalupami po dešti vypadala jako dvě strouhy. Helgi se pozorně zadíval do šedivých závěsů deště a na dvakrát ji přeskočil. Proběhl pod ořešákem, z něhož poryvy větru srážely větve a polozralé plody v celých krupobitích. Nahlédl do vyražených dveří ohořelého kostelíka, jehož stěny z kamenů a trámů nevydržely útok plamenů při některém nájezdu vikingských pirátů. Nezbylo z něj nic než holé, začernalé zdi.

Po pár dalších krocích uviděl vpravo před sebou záři ohně.

Určitě jej Norové nezapálili venku na dešti… Zdálo se, že stavení, v němž se ukryli před deštěm, má zřícenou jednu stěnu.

Helgi se protáhl jakousi ohradou, kde snad kdysi měli vesničané pár ovcí, a přiblížil se ke svému cíli.

Hulákání už bylo slyšet docela zřetelně. Kdovíjak se přes mokrou clonu dostala až k jeho chřípí vůně teplého piva a to jej povzbudilo. Chvatně se rozhlédl, aby se ujistil, že mu znenadání nevpadne do zad norská hlídka, a po čtyřech se pustil ještě blíž, jak nejvíc se mohl odvážit. Pak je uviděl…

Celá jedna zeď chalupy byla rozvalená, jako by čísi ruce úmyslně vyrvaly zkřížená prkna držící pohromadě kameny, slepené navzájem mazlavou hlínou. Možná to provedli zrovna tihle. Viking se ušklíbl. Znal norskou domýšlivost. Když nemohou ukázat svoji sílu a moc lidem, rozbíjejí a zapalují domy.

Na otevřenou část velké síně mu zakrývaly výhled jen tři trámy držící střechu.

Helgi si vytřel vodu z očí a přisunul se ještě o kousek blíž. Vyhledal pohledem jarla a pozorně si jej prohlédl. V prvním okamžiku se zarazil. Ta tvář mu připadala povědomá. Odněkud ji znal, a pro tuto chvíli bylo zatraceně důležité vědět odkud… Odkud… Vztekal se sám na sebe, ale marně.

Někoho mu připomínal. Jak je to dávno? Dvacet let? Ne, to se tenhle teprve učil kousat do masa. Možná to byl jeho otec… Helgi mávl rukou a o to pozorněji si prohlédl tváře ostatních, sedících kolem jarla.

Žádná tvář, která by mu připomněla některou z bitek. Spokojeně se usmál. Vůbec netoužil po tom, aby tady potkal někoho, s kým má otevřenou krevní mstu.

Ještě jednou pozorně přehlédl jeden obličej po druhém, aby měl jistotu, že se může ukázat bez nebezpečí. Pravda, ještě zbývali muži na hlídce, ale to už musel riskovat. Sundal si z kroužkové košile bronzovou sponu s vlčím symbolem Leifovy družiny a připnul si ji k oděvu z vnitřní strany. Kdyby ta norská verbež zjistila, že k nim přišli dva Dánové, určitě by si chtěla osvěžit paměť, jak se vyřezává orel do zad…

Vystoupil ze stínu do otevřeného prostoru a zaskřehotal jako

mořský orel.

Zábava ztichla.

Přešlápl, znovu přiložil ruce k ústům a zopakoval křik mořského dravce. Ze strany k němu přiskočil hromotluk s obnaženým mečem a pokusil se jej srazit k zemi.

Hlídka, uvědomil si Helgi v okamžiku. Protočil se na patě, sklouzl po vlhké zemi a odkutálel se stranou. Spokojeně se zašklebil, když si všiml, že i Nor ztratil rovnováhu a rozplácl se v napůl zatopené trávě.

Naposledy napodobil orlí hlas, provázející po všech pobřežích západu útoky norských Vikingů, popošel k těžce se zvedajícímu hromotlukovi a vykopl mu meč z ruky.

Dál si jej už nevšímal. Sehnul se, vzal do ruky ukořistěnou zbraň a v duchu pochválil sám sebe. Uvedl se dobře.

„Přicházím k vašemu jarlovi!“ zakřičel do deště, ale nebyl si úplně jist, jestli překřičel táhlé zahřmění, které jako by zalomcovalo nebem přímo nad vesnicí. Pro jistotu svůj výkřik zopakoval a poočku se ohlédl za sebe po sraženém muži. Nor stál o dva kroky za ním a svíral v dlani těžkou bradatici.

„Pěkná sekera,“ utrousil Helgi a smířlivě se usmál.

Nikdo mu neodpověděl.

„Čekám,“ zvýšil hlas a zachvěl se zimou. „Pozve mne váš jarl ke stolu?“ Pomalu a rozvážně pokročil o dva kroky, dokud nebyl z dosahu sekery. Ještě počkal, a když se opět nedočkal odpovědi, udělal další krok. Zvedl hlavu a zadíval se norskému jarlovi přímo do tváře. Ucítil horko a sám sebe proklel do nejvzdálenějšího kolena. Znal toho muže už dvacet let. Tehdy, v bitvě králů u Orvasundu, s ním zkřížil meč a zranil jej ve tváři.

Byl to on, Helgi si byl víc než jist. Tma a déšť rozmazávající skutečnost jej před chvíli zmátly. Ten obličej, který mu připadal povědomý, ale příliš mladý, byl ve skutečnosti znetvořený jakousi vyrážkou, na dálku mu dodávající mladického vzhledu. Zblízka však vypadala jeho kůže, rozměklá růžovými pryskýři, hrozně.

Král severního Norska, Lars, Šťavnatá lebka! Helgiho by nikdy nenapadlo, že ten mladík, kterého tehdy poslal na poloviční cestu do Valhally, se stane králem, o němž bude později tolik slyšet. Lars, Šťavnatá lebka… Zajatce přivazoval ke svázaným

trámům a opouštěl uprostřed moře. Vyprávělo se o něm víc, než teď bylo Helgimu milé.

„Pojď blíž," pokynul mu konečně norský vůdce a vstal. Nebyl vysoký, ale z očí mu vyzařovala nezdolná síla a chuť po životě. Nekonečná vůle vládnout. Jeho oči, utopené pod huňatým, žlutým obočím, které jako jediné nešedivělo a udržovalo si na rozdíl od vlasů a vousů pořád stejnou barvu a bohatost, utkvěly na Helgiho postavě a zmrzly jako krystalky ledu.

„Kdo jsi?" vyštěkl a vyšel Helgimu vstříc až k okraji podlahy, ještě chráněné střechou. S komickým gestem vystrčil ruku zpod střechy ven a okázale se zamračil, když mu ji příval deště skoro srazil dolů. „Kdo jsi?" promluvil znovu. „Při Lokiho dětech mluv, nebo ti vytrhnu jazyk, abys měl proč mlčet!"

„Helgi," vydechl Dán a uhnul obličejem před světlem ohně. Rychle se nadechl ke lži: „Jsem Helgi Haraldson ze Stavangeru, Nor, jarle…"

Zdálo se, že to vůdci norských vikingů pro začátek stačí.

„Pojď do sucha," vyzval hosta a obrátil se, aby se zase vtěsnal za stůl s pivem. „A vrať mému muži meč!"

Helgi přikývl, a jako by přeslechl poslední slova krále severního Norska, vešel i s mečem pod střechu. Teplo plamenů jej přitáhlo blíž a zahalilo do oblaků páry.

„Někoho mi připomínáš," ozval se znovu Lars, Šťavnatá lebka. „Už to musí být dávno, co mne podobný skřet jako ty sekl do tváře."

„Ctí Vikinga je snášet bolest," odvětil Helgi a netroufal si zvednout oči od ohně.

„Kdyby mi promíchal střeva ocelí, zatnu zuby a počkám na valkýry," zvýšil vůdce Norů hlas. „Kdyby mi usekl ruku, naučím se jíst a bojovat druhou… On mne sekl do tváře, Helgi Haraldsone! Byl ti podobný…" Král severních Norů se zarazil a opět vstal od stolu. Vyskočil na lavici, dotkl se nohou stolové desky při přeskoku a doskočil vedle svého hosta. „Ukaž se mi," vyštěkl a popadl jej za bradu.

Helgi cítil, jak mu zbělely klouby prstů svírající jílec meče, a pohlédl Larsovi do tváře.

Několik okamžiků, které Helgimu připadaly delší než umírání

s propíchnutým břichem, si navzájem hleděli do očí.

„Ne.“ Král severních Norů pustil Helgiho bradu a opřel se vedle o stůl. „Nevzpomínám si už, jak vypadal. Tvář se mi ve vzpomínkách vymazává s léty, a kdyby ten Dán tenkrát měl jen jedno oko, možná bych si na to dnes už nevzpomněl… Byl ti ale velmi podobný, Helgi Haraldsone, trochu hubenější, ale jsou to už léta a ta jej mohla klidně zakulatit. Třeba zrovna jako tebe…“

Helgi pookřál v Norově nejistotě. „Bojovník se nemstí těm, kteří se mu v bitvě postarají o jizvy. Jizvy z nich dělají muže. I ženy je milují a líbají muže na těch místech častěji než na těch ostatních…“

„Vím,“ mávl rukou norský král a netrpělivě přikývl. „Nikdy jsem se za jizvy nemstil, ani by mne to nenapadlo. Mám jich víc, než je průsmyků v horách. Ale tahle rána se dosud nezahojila…“

Trhl sebou a naklonil se až ke svému hostu: „Vidíš to?“ zavřískl a zmáčkl si dvěma prsty puchýře na obličeji. Mokvající kůže praskla a bezbarvá tekutina stekla po tváři dolů ke krku. „To mám od té doby. Od té rány! Měl v ostří zaklety démony z dánských bažin… Mluvils o jizvách, které ženy nejraději líbají. Od té doby, co mám takovouhle tvář, nevím, co je roztoužené dívčí tělo. Každou si beru jen násilím… Už bych to ani jinak neuměl.“

Helgi pocítil cosi jako lítost, ale hned ji zahnal…

„Co tu chceš?“ vyhrkl najednou Lars, Šťavnatá lebka jiným hlasem a vyhoupl se na stůl do sedu. Napolo se obrátil, vzal si z ošatky placku chleba a z železného tácu skopovou pečeni, rozsekanou na velké kusy. „No tak, Helgi Haraldsone,“ promluvil s plnými ústy. „Co tady děláš, tak daleko od Stavangeru. A sám…?“

Zakousl se do masa a se zavrčením sousto vyplivl.

„Sůl!“ zavrčel. „Vždycky říkám, že musíte potřít i útroby solí, aby se to dalo jíst, hlupáci! Plavím se se zvířaty nebo s hordou lesních skřetů?“ Hrábl prsty do mělké hliněné mističky s několika kousky bílého kamene a potřel si jím maso. Kývl na Helgiho.

„Někde tady jsme přistáli, možná víc severněji,“ začal Dán váhavě. Horečně přemýšlel a proklínal sám sebe, že si nevymyslel svůj příběh už dopředu.

„Jak to myslíš ‚někde tady‘?“ zamlaskal Lars, Šťavnatá lebka

a odhodil kost s kouskem třaslavého loje do deště. „Všechny národy o Vikinzích říkají, že jsou to mořští lupiči," pokračoval, „a takový mořský lupič musí vědět, kde vytáhl na břeh svůj drakkar!"

„Přistáli jsme den plavby jižně od Quentowicu," opravil se rychle Helgi. „Vytáhli jsme lodě na pláž…"

„Kolik vás bylo?"

„Tři lodě, jarle. Skoro sto mužů."

„To musely být lodičky na jezero a ne na moře," odplivl si jeden z Larsových družiníků a Norové vybuchli smíchem.

Lars, Šťavnatá lebka se natáhl k masu a podal kus propečené kýty Helgimu. „A dál?" vybídl jej zvědavě.

„Napadli nás Galové," zašeptal host u norského stolu. „Polovina padla po první salvě šípů. Nikdo to nečekal. Bránili jsme se, ale třicet nás zajali a jednoho po druhém obětovali svým bohům…"

Lars, Šťavnatá lebka se chrčivě zasmál a odplivl si do deště. „Nejsem hlupák, Helgi Haraldsone," zabručel rozmrzele. „Galové poslouchají Franky a vzývají Ukřižovaného, a ten nemá o oběti zájem. Zkus si vymyslet něco jiného…"

Helgi zavrtěl hlavou: „Mluvím pravdu, jarle. Ještě i dnes jsou v galských lesích utajené vesnice starobylých mágů, kteří obětují svým bohům živé lidi a stavějí z jejich lebek brány ke svým sídlům. Stejně jako Piktové na některých ostrovech Hjaltland…" Odmlčel se, aby si všiml, jestli jeho slova zapůsobila, a pak sebevědomě pokračoval. „Při každém úplňku a za každé bouřky přivlekli jednoho z nás k oltáři a prosekli mu hrdlo zlatým srpem."

Larsova očka zazářila: „Zlatým?" zeptal se s probuzeným zájmem. „Kolik jich tam bylo?"

„Žádný velký poklad," okamžitě si Helgi uvědomil svou chybu. Neměl ani tu nejmenší chuť putovat zpátky. „Jen jeden nebo dva. Nemá cenu se tam kvůli tomu vracet…"

Lars znechuceně mávl rukou a vybídl hosta k dalšímu vyprávění.

„Nakonec jsme zůstali jen dva," řekl Helgi Troll. „Mého druha Leifa už svlékli a vedli k obětišti, když vesnici galských mágů

napadli nějací válečníci ve vlčích a medvědích kožešinách. Druidové se bránili a pustili Leifa z pozornosti. Ten se vrátil pro mne, otevřel mi vězení, vlastně díru v zemi přikrytou trámy, a ve zmatku jsme utekli na koních pryč.“

Helgi poprvé zjistil, že by mohl být dobrým vypravěčem. S potěšením pozoroval Nory kolem stolu, jak naslouchají a někteří dokonce zapomínají jíst. Nadechl se a přešel k tomu nejdůležitějšímu. „Žádám tě, Larsi, králi severních Norů, abys nás přijal mezi své muže, nebo nám alespoň umožnil dostat se odtud…“

„Kde je ten druhý?“ zeptal se Lars bez nadšení.

„Promrzl při útěku. Byl nahý, když se nám podařilo uniknout druidům, a do nynějška jsme nesehnali ani kus košile.“

„Běž pro něj,“ pohodil Lars hlavou a přitáhl si konvici s pivem. „Hlídka půjde s tebou k drakkaru a dá ti nějaký kus látky z kořisti. Z mého podílu!“ vykřikl, aby zarazil protesty ostatních. „Do Norska vás nevezmu, Helgi Haraldsone. Právě jsem odtamtud vyrazil a prozatím jsem jen zjistil, že moje stará loviště žen a jídla jsou prázdná a opuštěná…“ Rozhodil rukama, jako by chtěl obejmout celou vesnici, a zasmál se. „Jdi a přiveď ho! Budete v mé posádce. Doufám, že se umíte bít a vaše zkušenosti vám navždycky vzaly chuť, abyste se příště někomu vzdali! Přijďte oba. Najezte se, napijte se a vyspěte. Když budou naše hlavy zítra čisté, vyrazíme dál. A jestli ne, počkáme ještě den.“

Helgi vyšel zpět do deště a vrátil hromotlukovi na hlídce jeho meč.

„Neslyšels?“ vyjelo z něj a otřásl se chladem, když se mu dostal déšť za krk. „Jdeme,“ dodal hned nato a vyrazil po svahu dolů k přístavišti, jako by loď s dračí hlavou u dřevěného můstku, pomalu se plnící napršenou vodou, byla právě a jen jeho, pobočníka právoplatného dánského krále…

*** * ***

Prochlazení a vyčerpání Leifa sklátilo, a když za ním Helgi přišel pod propadlou střechu přístěnku, nevěděl o sobě. Čelo mu žhnulo horečkou a jen díky tomu, že se v příštích dnech vzpamatovával ze své nemoci rychleji než Norové z pitky, byl při odplutí připravený a schopný se nalodit.

Po třech dnech drakkar Larse, Šťavnaté lebky rozčísl hladinu řeky a zamířil k ústí.

„Co je to za řeku?“ Pobledlý Leif nepřestával veslovat a obhlížel břehy. Po obou stranách širokého říčního toku se skláněly mohutné koruny olší a clonily oblohu daleko nad říční proud.

„Druhá po cestě z těch, o kterých má cenu mluvit,“ odpověděl mu jeden z Norů veslujících v řadě za ním.

Uprostřed říčního toku zvedli muži vesla k obloze, drakkar řízený kormidlem minul poslední stromy a s odlivem se nechával unášet na volné moře.

„Zaberte, orli,“ zařval král severního Norska na vyvýšené zádi a jen tak tak překřičel chechtot racků. Vesla, před chvílí vytažená z vody, aby při ústí nezavadila o valy mělčin po obou stranách řeky, opět ponořila svoje listy do vln a svaly mužů se napjaly. Dračí loď vyrazila na moře jako delfín a přes litinově šedou pláň oceánu zamířila k západu.

Helgi se zase cítil ve svém živlu. Miloval moře, jeho křik a šepot v bezvětří. Rád cenil zuby vstříc vlnám, když zuřila bouře, a zbožňoval mírnou brízu, opírající se do plachty…

Leif den ze dne sílil, jako by jej ani v nejmenším nevyčerpávalo veslování, které ostatně při dobrém větru považoval Lars, Šťavnatá lebka za zbytečné.

„Nikam nespěcháme,“ pořád říkal a tajuplně se usmíval. „Čím později doplujeme na domluvené místo, tím máme větší jistotu, že se cestou zpátky potopíme pod nákladem kořisti.“

Vysmíval se zvědavým otázkám svých mužů a byl obezřetný, když se jednou zeptal i Helgi. Nevěřil.

Helgi to chápal. Sám by na jeho místě nedůvěřoval přinejmenším dvě plavby, než by se na nováčka v posádce, sebraného takovým zvláštním způsobem, odhodlal spolehnout. Rozhodl se, že už bude mlčet.

*** * ***

Galské pobřeží Franské říše dávno zmizelo za obzorem a po dvou dnech plavby se na severu objevila plochá deska jižní Británie. „To je břeh Sussexu,“ ukázal jeden z Norů.

„Tam není žádná kořist!“ kdosi otráveně vykřikl.

Lars se uchechtával. „Výprava je domluvena už dlouho, a nejsme sami, kdo si bude po návratu moci pobít stěny domu stříbrným plechem… Ale víc vám neřeknu.“

„Ani kam plujeme?“

„Ani to.“

„Tajnůstkaříš jak panna se svým klínem,“ vyhrkl Leif. „Kam asi tak můžeme zamířit? Za pár dní budeme na dohled dlouhého poloostrova a král Rivalen z Tintangelu si dává dobrý pozor, aby nedovolil vikingským lodím přistávat u svých břehů. Kromě toho tam mimo skal a trochy cínu nic není. Tedy musíme ještě dál…“ Leif se rozčílil a přestal vnímat Helgiho upozornění, aby mlčel. „Pak už zbývá jedině kanál, nebo Irsko, či Erin, jak říkají Keltové…“

„No vidíš, jak to znáš,“ král severního Norska překvapeně povytáhl obočí a důkladně si Leifa změřil. Ještě se nesetkal s obyčejným veslařem a bojovníkem, který by byl schopen říct, kam se dopluje zítra, nebo dokonce za pár dní. „Překvapuješ mne, Leife,“ řekl mrazivě.

Až nyní si Leif uvědomil, že na sebe zbytečně upozornil.

„Pokud vím,“ pokračoval Lars, Šťavnatá lebka, „ze Stavangeru míří drakkary spíš na západní pobřeží Irska, do Connachtu nebo na sever, k pobřežním skalám Uladhu…“

„Nebo do Gejzírové země nebo na Ovčí ostrovy,“ skočil mu Leif do řeči a snažil se zamluvit svou chybu. „To všechno vím, jarle. Naše loď ale především brázdila tyhle vody, proto je znám. Žádná z těch saských kupeckých skořápek si před námi nebyla jistá.“

Larse napadlo, že se vlastně ještě ani nezeptal, k čí posádce patřili. Jarlové se znali z doslechu a ti, kteří se setkali, se často nenáviděli. Jen málokdy uzavírali spojenectví, když cílem útoku bylo příliš velké sousto pro jednoho z nich… Opřel se pohledem o Leifova prsa a nadechl se.

Helgi četl, co se děje za podmračeným čelem krále severního Norska, a bleskově uvažoval, jak se dostat z náhlého Larsova podezření.

„Kdo byl vaším jarlem?“ zazněla konečně otázka Šťavnaté lebky.

Leif zavrtěl hlavou: „To není důležité.“

„Je to důležité,“ zařval Lars. „Třeba to byl někdo z mých nepřátel! Třeba vás za mnou poslal a každou chvíli můžu čekat sekeru v páteři!“

Muži u vesel přestali jako na povel zabírat a se zájmem poslouchali.

Leif vstal a překvapil tak i Helgiho. Nepříliš rychle, aby nevyvolal zmatek, překročil několik beden, na nichž seděli ostatní veslaři, a opřel se zády o stěžeň.

„Máš pravdu, Šťavnatá lebko,“ řekl úmyslně hlasitěji, aby jej slyšeli na celé lodi. Kývl na Helgiho a počkal, až se opře o stěžeň z druhé strany a budou si tak navzájem krýt záda. „Náš jarl by se ti asi nelíbil, ale dal jsi nám zbraně, jídlo a oděv, nemáme nejmenší důvod tě zrazovat.“

„Lhali jste mi o svých jménech, co?“

„Lhali jsme, v čem jsme museli. Možná by tě něco z toho mohlo vyprovokovat k vyvolání boje a věř mi, že by ti nezůstala posádka celá, kdybychom se museli bránit.“

Lars, Šťavnatá lebka přistoupil až k oběma mužům. Úmyslně si založil ruce na prsou, aby od něj nečekali náhlý útok, a podíval se Leifovi do očí.

Neuhnul ani jeden. Vlčí zrak se zkřížil s orlím. Šelma s dravcem.

Nakonec, když už to připadalo dlouhé i mužům u vesel, sám král severních Norů sklouzl očima z Leifa a obešel stěžeň, aby si prohlédl Helgiho.

Jejich pohledy se střetly jen na okamžik. Na jarlových rtech se zavlnil téměř neznatelný úsměv. Helgi ztvrdl. Domyslel si, že jej Lars nyní poznal a pomalu přesunul dlaň na rukojeť zbraně.

Larsovy oči však mířily někam jinam. Na Helgiho hruď. Ten překvapeně sklonil hlavu. V té chvíli si uvědomil, co Larse zaujalo, a zvedl ruce, aby mu zabránil v tom, co se chystal udělat.

Král severních Norů byl však rychlejší.

Jeho ruka vystřelila jako had. Dlouhé, kostnaté prsty se zachytily Helgiho kazajky, jediným cuknutím ji natrhly a obrátily odtržený kus naruby. Ve slunci se zaleskla bronzová spona s vlčí hlavou a její lesk vzápětí pobledl v záblescích zbraní.

„Dánové!“ procedil skrz zuby Lars, Šťavnatá lebka. „Prašiví Dánové… Třeba jsi to přece ty, kdo mne tehdy u Orvasundu nadosmrti poznamenal… Helgi… Ten parchant měl tehdy taky takovou tretku!“ Bleskovým úderem vrazil Helgimu koleno do rozkroku a vypáčil mu meč z ruky. Dán se zkroutil, hekl pod úderem meče naplocho přes záda a dopadl bradou na dno lodi. Larsova velká tlapa jej popadla za rameno a obrátila zády k zemi.

„Ještě počkej,“ zasyčel král Norů jako rozzuřená zmije. Přitlačil špičku své zbraně Helgimu na krk a sklonil se nad sponou.

Oči přeskočily vlčí tlamu a utkvěly na dvou řádcích run ve spodní části šperku. Muži u vesel zahlédli na tváři svého krále spokojený úsměv a ulehčeně si oddechli. Za těch pár dní si oba cizince oblíbili a jen velmi neradi by se jim teď sápali po hrdlech. Úsměv jejich jarla je však pomýlil.

„Vlčí smečka Leifa Olafsona,“ pronesl polohlasně, ale s důrazem na každé slovo král Norů. Zvedl sponu nad hlavu a obrátil se ke kormidelníkovi: „Jsme blízko místa, kde jsem chtěl dnes zakotvit. Zarejduj k pobřeží, Bjorne, a najdi nějakou opuštěnou zátoku. Ještě dnes budeme vyřezávat orly do zad!“ Úderem pěsti srazil zvedajícího se Helgiho k zemi a dvakrát jej nakopl do žeber.

„Svažte ho,“ zavelel. „A toho druhého taky! Družiníci mladého Leifa…!“ uchechtl se.

Leif Olafson přehlédl muže, kteří se proti němu zvedli z beden, a opsal mečem polokruh před sebou. Nemohl příliš sledovat, co se děje za ním, ale doufal, že se Helgimu ještě podaří zvednout.

Šikmým sekem zneškodnil prvního soupeře, odskočil z dosahu sekery svištící mu kolem hlavy a zaútočil po své pravé ruce. Skupinka tří Norů se jen tak tak prohnula v pase, aby uhnula svištícímu ostří Leifova meče ve výši žaludku, jeden vedle druhého ztratili rovnováhu a s máváním rukama přepadli přes obrubnici do vody.

Leif přiskočil zpět ke stěžni a divoce se rozhlédl. Před očima se mu mihla jakási rozmazaná čára, podvědomě před sebe nastavil meč, ale pozdě. Lano, které mu někdo zezadu obtočil kolem krku, mu vzalo dech a sílu. Jen několik okamžiků se

pokusil vzdorovat. Přehodil si zbraň v ruce tak, aby směřovala špičkou dolů, popadl jilec oběma rukama a bodl kolem svého boku za sebe.

Smrtelný chropot – a stisk lana povolil. Jen na chvíli. Na místo umírajícího přiskočil druhý a nové přiškrcení bylo brutálnější. Před očima se Leifovi rozlila fialová mlha, napůl při vědomí zahlédl rozměklý Larsův obličej, prsty se mu roztáhly a upustil zbraň.

Lars, Šťavnatá lebka pocítil nespokojenost sám nad sebou. Bitka na lodi netrvala dlouho, ale i tak tři jeho muži už nevěděli o světě a další tři se horko těžko drápali z moře na palubu.

Zabodl zrak do spoutaných ležících postav obou Dánů a pak, jako by se vytrhl ze snění, vykřikl: „Říkal jsem ke břehu, Bjorne! Zase jednou přespíme na pevné zemi…“

Drakkar změnil kurs, veslaři na levé straně na rozkaz kormidelníka zvedli vesla a zanedlouho opět ve stejném rytmu zamířili k pobřeží.

*** * ***

Plochá země, jen místy zvrásněná reliéfem pobřežních skal, dlouho vypadala, že se vzdaluje stejnou rychlostí, jakou se k ní drakkar blíží. Nakonec ale plavci už rozeznali vrcholky pokřivených stromů na pobřežních skaliskách, loď se obratně vyhnula skalním hrotům těsně pod hladinou, na nichž se tříštily vlny a zdobily se pěnivou krajkou, a vyrazila těsně podél pobřeží k západu.

Král severních Norů pozorně sledoval klikatící se břeh a nedělal svým zrakem ostudu mořským orlům, kterými se zaklínal jeho lid. Už nejednou se plavil v těchto vodách a kdysi přenocoval spolu s celou posádkou v zátoce, kterou bylo možno objevit, až když se do ní člověk přímo podíval. Z moře ji nemohl zpozorovat nikdo, jen při takovéto plavbě těsně pod pobřežním žulovým masivem. Směrem od vnitrozemí byla uzavřená hradbou skal, a tak nebylo možné, aby je někdo z vnitrozemí překvapil.

„Tam to bude,“ zašeptal, když drakkar minul táhlý hřeben skály, vyčnívající z mořských vln jen několik stop a

připomínající spící velrybu. „Tam," opakoval a strčil rukou do Bjorna u kormidla.

„Vesla zvednout," roznesl vítr nad vodou kormidelníkův povel. „Skasat plachtu!" Šest mužů bleskově provedlo příkaz a zase se posadilo na svá místa.

Drakkar pozvolna ztrácel rychlost. Norským vikingům tuhla krev v žilách, když bort lodi míjel jen o kousek rozervané skalní zuby trčící nad hladinu.

„Teď to přijde," houkl Lars. „Až křiknu, trhni kormidelní pákou doleva!" Co nejvíc se vyklonil přes obrubnici a zahleděl se vpřed. Jeho oči zkoumaly každý výstupek v žulovém masivu pobřeží.

„Teď!" křikl na Bjorna, aniž by se ohlížel.

Loď se zachvěla, kýl někde pod hladinou zavadil s děsivým skřípěním o skálu a příď se natočila ke břehu.

V žulové stěně se objevil uzounký průliv, který jako ztracená horská soutěska vedl někam dál do vnitrozemí.

Lars se ohlédl ke zdviženým veslům, jestli všechna míří přímo k nebi a některé z nich nezavadí listem o skalní jehly po obou stranách vjezdu do průlivu… Se zatajeným dechem vpluli do mořské soutěsky. Kýl zaskřípal o podmořskou skálu a mezi Nory to zahučelo.

„Vrať se na moře, jarle!" zakřičel někdo na zádi. „Zbytečně riskujeme! Mohli jsme jim orly do zad vřezat i na palubě…"

Drakkar ztichl. Nikdo se neodvážil otočit po tom troufalci. Všichni věděli, jak málokdy dovolí Lars, Šťavnatá lebka někomu takhle mluvit.

„Stačí," promluvil král severních Norů, aniž by se ohlédl. „Nemám rád, když se hlupák plete, do čeho nemá. Neplujeme sem zbytečně, orli! Když moře vyvrhne na břeh severních ostrovů zdechlinu velryby, co udělá orel z nejbližšího hnízda? Sežere ji sám?" Lars se zachechtal a mužstvo poslušně také. „Rozdělí se," zařval vzápětí. „Protože by na to nestačil. Spojí svoje síly s ostatními dravci a společně roztrhají a sežerou to, na co by jeden neměl dosti síly…"

Na okamžik se odmlčel a přehlédl svoje muže. „Proto tu jsme," promluvil znovu a ještě sebevědoměji. „Tam před námi je ten nejlepší úkryt do doby, než se naši spojenci objeví. Gunnulf

Dlouhohnát už tady možná čeká a těší se na kořist, kterou společně získáme. A stejně tak Narfi, Ovčí sýr. Slyšeli jste o něm, před dvěma lety to byl on, kdo vypálil klášter na ostrově Lindisfarne… Setkáme se, zapijeme bratrství a pak poplujeme dál…“

Loď se prosmýkla stále se zužujícím mořským jazykem pod mohutnou kládou borovice, vzpříčenou mezi skalami, kterou vichřice kdesi nahoře vyrvala z kořenů a mrštila s ní dolů.

Vpředu se objevila skála, muži na přídi se opřeli vesly o stěnu, jež se tady lomila téměř do pravého úhlu, a drakkar zpomalil. Otočil se kolem své osy o čtvrtobrat a opět sebou trhl vpřed.

Vodní cesta mezi skalami se zdála být příliš dlouhá. Pravá strana žulových skal ztratila svou barvu a potáhla se zelení, jak v několika kapkách sladké vody, prýštící kdesi nahoře a tady skrápějící skálu, bujely řasy.

„Larsi!“ zakřičel zničehonic Helgi a počkal, až se král severních Norů obrátí k němu. „Larsi,“ ozval se znovu, když jeho první výkřik zůstal bez odezvy. „Ještě jsem neslyšel o tom, že by orli sežrali velrybu! Takové nesmysly se u nás nevyprávějí ani malým holkám, a že spolknou kdejakou báchorku.“

Král severního Norska se ani neotočil.

Těsné sevření skal se náhle uvolnilo a do očí udeřilo opět slunce. Helgi zaslechl šplouchání vlnek o břeh, zapomněl na Larse a pokusil se posadit, aby viděl.

„Jsme tady,“ zaslechl Bjornův hlas.

V první chvíli myslel, že propluli jen úzkou úžinou a dostali se zpět na moře. Malé, vnitrozemské jezero, spojené s oceánem jen úzkou vodní cestou, kterou připluli, bylo ze všech stran ohraničeno přímo z vody se zvedajícími masivy skal. Jen dál, až na zadním konci, kam nyní Helgi neviděl pro vzrušeně vstávající veslaře, byla planina, stejně tak obstoupená a chráněná přírodní hradbou.

„Už jsou tady!“ vykřikl Lars. „Gunnulf Dlouhohnát!“

Helgi s Leifem se namáhavě překulili co nejtěsněji k bortu lodi a vyklonili se ven. Planina nebyla zase tak daleko, i když lidé se na ní ještě nedali rozeznat. Modrá, poloskasaná plachta však byla zdálky dobře viditelná na žlutošedém podkladě skal a svědčila o

tom, že tu skutečně nejsou první.

Helgi se skulil na dno lodi a zatřepal rukama svázanýma za zády.

„Tu loď jsem už viděl," promluvil najednou Leif. „Není norská!"

Také mezi Nory proběhlo vzrušení.

„Odinovo oko!" zahřměl nad ostatními Larsův hlas. „Nachystejte svoje meče a sekery, orli! Kotví tu dánští vlci, a je jich víc než nás!"

„Pravá strana zabrat," křikl Bjorn od kormidelní páky a pravá řada vesel popadala do vody jako kácený les. Veslaři se dvakrát opřeli do vesel a počkali, až kormidlo z borového dřeva otočí loď ven ze skalní pasti. Helgi se znovu vyklonil z paluby a zahlédl dánský drakkar, jak rychle klouže na vodu, tažený na lanech. Norská loď se konečně obrátila přídí ven a několika záběry zamířila zpět k ústí soutěsky.

„Zpátky!" vykřikli muži na přídi a zabrali obráceně. Jedno z vesel plesklo o hladinu a zlámalo se jako tříska. Teď si teprve i ti na zádi všimli druhé dánské lodi, právě vyplouvající z ústí skalní soutěsky k nim.

Norský drakkar se roztočil jako list ve víru a Bjorn pustil kormidlo, aby si mohl rychle navléknout kroužkovou vestu.

„Boj!" zvonil Larsův hlas. „Sekery a štíty, orli! Dánská krev bude ještě dlouho krmit ryby v téhle tůni…"

Loď s modrou plachtou se mezitím už hodně přiblížila. V podlouhlém pekáči, kterému se zátoka podobala, se nedalo příliš manévrovat. Kýly lodí co chvíli zadrhávaly o dno, a dalo se tušit, že tu pořádná hloubka vlastně nebude skoro nikde.

Norové se chystali k boji.

Obě dánské lodi sevřely drakkar Larse, Šťavnaté lebky jako v kovářských kleštinách. První salva šípů popadala na norskou palubu, aniž by někomu ublížila.

„Na ně, orli, vražte své pařáty vlkům do očí!"

Dánská loď přirazila bokem k Larsovu drakkaru. Helgimu unikl nadšený výkřik, sotva zaslechl třesk seker na štítech, a ztěžka se nadzvedl, aby se podíval.

Dánové se hrnuli na palubu norského krále jako příbojová vlna.

„Hej!“

Leif si nejasně v tom hluku kolem uvědomil, že to křičí Helgi, a obrátil se k němu.

„Hej!“

Jeden z útočníků se překvapeně otočil po hlase, drtivým úderem sekery přerazil dotírajícímu Bjornovi klíční kost a oddělil mu rameno od zbytku těla. Pak se teprve sehnul nad zajatci.

„Kdo jsi?“ vyštěkl a pátravě se rozhlédl, jestli nemusí čekat odněkud zákeřnou ránu.

„Říkají mi Helgi Troll,“ rychle vysypal zajatec. „A ten vedle je z naší posádky. Rozvaž nám pouta, vlku, zbraně si už vybojujeme sami…“ Dán jediným řezem Helgiho uvolnil a vyskočil, aby se zase zapojil do bitvy.

Helgi se protáhl a sehnul se k Leifovi. „Nezmiňuj se o tom, kdo jsi,“ šeptal, zatímco holýma rukama zápasil s uzly. „Nevíme, na čí straně jarl téhle smečky je, jestli vůbec o nějakém dánském králi ví…“ Po marných pokusech s provazem vykroutil mrtvému Bjornovi meč z ruky a třemi řezy osvobodil Leifa.

Boj, který se celou dobu soustředil kolem přídě, se nyní začínal přenášet blíž k nim.

Helgi vytrhl ze závěsu nad otvorem vesla štít, který si už nestačil jeho majitel vzít, a s mečem v ruce se připojil k tlačenici Dánů, čekajících v úzkém prostoru lodi, až ten před nimi padne a oni se budou moci zapojit do potyčky. Druhá dánská loď mezitím opsala kruh a přirazila k drakkaru norského krále z druhé strany…

Leif se ještě nestačil ani zvednout a rozhlédnout po zbrani, když u něj byl Helgi znovu. „Lars, Šťavnatá lebka je král, rozumíš?“ drmolil zadýchaně, a když se nedočkal odpovědi, strčil do přítele štítem. „Rozumíš? Král severního Norska! Neříkej, že tahle hlava nebude Godfredovi stačit?“

Leif protáhl obličej a pokrčil rameny. „Zní to lákavě, ale podmínka je, že hlavu musím získat já nebo moje posádka, a ne někdo jiný, který o naší dohodě s Godfredem možná ani neví.“ Helgi se uraženě zašklebil a vrátil se zpět.

Dánů už na bojišti trochu prořídlo a bývalý pobočník dánského krále vzal zavděk možností spravit si chuť. Jako

Thorovo kladivo udeřil kulaťoučký viking na první řadu Norů. Pětice zakolísala a nejkrajnější z nich spadl do vody. Helgi couvl o půlkrok, zaútočil, meč se mu svezl po norské přilbě a dal si záležet, aby příští rána už hlavu neminula.

Za zády bránících se Norů zapraskalo dřevo a ozvaly se údery seker, když po zuby ozbrojená skupinka z druhé dánské lodi začala vysekávat díru do dna norského drakkaru.

Norové se bránili houževnatě a nebýt dánské přesily a běsnícího Helgiho, který připomínal svým tichým vztekem a divokostí dobu berserkerských družin, určitě by smetli dánské vlky z paluby.

Pod Leifem se zachvěla celá loď. V prvním popudu vyskočil na jednu z beden a ohlédl se. Bradatice v dánských rukou právě prorazily otvor do dna lodi a po palubě se rozlila voda. Trup drakkaru zanaříkal jako dítě a trhnutí srazilo Nory i Dány do kolen. Voda na palubě rychle stoupala a hrnula se mezi bednami na příď a záď.

Lars, Šťavnatá lebka v zápalu boje neslyšel, co se děje. Teď nevěřícně pohlédl k nohám, když ucítil vlhko, a okamžitě pochopil, co se stalo.

„Moje loď umírá," zašeptal pro sebe. „Mstěte se ocelí, orlové z Norska," vzkřikl hned nato vztekle. „Pod nohama vám umírá loď, která jediná vás může dopravit domů…"



FALEŠNÁ LYRA
LLYNHERNA PĚVCE

Lars, Šťavnatá lebka se nadechl a ucítil krev. Na okamžik se mu zatočila hlava. Znal ten pocit. Nebyla nikoho z těch, kteří sraženi zády k sobě rozdávali rány na všechny strany a čekali na tu svou. Věděl, že to není ani krev některého z těch rudovousých Dánů, kteří jej zaskočili v téhle pasti.

Patřila těm, kteří teprve zemřou. Někdy se mu stávalo, že cítil krev, která ještě neprýštila z hlubokých ran, stejně jako pološílené vědmy vidí děj, který se teprve stane. Větřil krev těch,

kteří zemřou, a tušil, že pach té jeho chybí…

Provedl výpad hrotitým bodcem sekery a uslyšel krchavý zvuk páraných kovových kroužků. Dán před ním se skácel dozadu, čísi ruka z dánského týlu jej strhla k zemi a do první řady se prodrala kulatá postava Helgiho.

„Jsem tady, Larsi," řekl tiše Dán zvaný Troll.

Král severního Norska nerozuměl v ryku vítězných a smrtelných výkřiků kolem jedinému slovu. Ani nemusel.

„Vlčí tesáky se zahryzly do orlova křídla, budou jednou zpívat skaldi…"

Larsova sekera a Helgiho meč zpívaly svou píseň. Píseň smrti, zatímco z úst obou bojujících stěží unikl vzdech či zasyknutí.

Boj na palubě mimo ty dva pomalu utichal. Posledních pár Norů se vzdalo a mokří teď urychleně přeskakovali z potápějícího se drakkaru na rozhoupanou loď nepřátel.

Dlouhý trup norského plavidla se stával zrádnou pastí, a jak se potápěl, spolu s ním klesala pod hladinu i změť lan držících plachtu. Svíjela se jako klubko hadů a snažila se dosáhnout po nohou těch, kteří se ještě z její paluby nestačili dostat. Dřevěné bedny, sloužící jako sedačky veslařů, plavaly na vodě, narážely do sebe a postranic, dokud se nedostaly ze zajetí potápějící se lodi. Mnohem pomaleji než ona nabíraly vodu, a pak, zatížené dosavadní kořistí Norů, klesaly na dno za ní…

Lars při rozmachu zavadil sekerou o plachtu a pokusil se uskočit před nevykrytým úderem stranou. Noha mu podklouzla a rukama plácl do hladiny… Až teď si uvědomil, že stojí až po pás ve vodě.

Helgi chtěl využít soupeřova zaváhání a zaútočil. Marně. Lars vykryl jeho ránu a odrazil jej. Helgi sám musel rychle udělat pár krůčků dozadu, aby neztratil rovnováhu. Zakopl o poloutopenou bednu a sedl si do vody. Na chviličku ve vodě zmizel až po ramena… Instinktivně mávl mečem a v tom samém okamžiku už zase stál, voda z něj crčela a cenil zuby proti Larsovi…

Z drakkaru už trčel nad hladinu jen stěžeň, ale Helgi s králem severonorských fjordů nekončili. Jeden z nich musel zvítězit a ten druhý padnout. Oba cítili, že to tak bude.

Jako nějací mořští bohové po pás ve vlnách na sebe dotírali, vkládajíce do úderů všechnu sílu a nenávist. Jak se drakkar

potápěl a mořská hladina stoupala, museli zvedat ruce pořád výš a výš.

Báli se už udělat byť jen jeden krok. Kdoví, na co by ve vodě mohli stoupnout a uklouznutím nabídnout výhodu protivníkovi…

Kýl potápějící se lodi narazil na dno. Nepevná opora pod jejich nohama se zachvěla a loď se naklonila.

Lars neudržel rovnováhu, dvakrát zamával rukama ve snaze udržet se na nohou. Jeho tělo rozstříklo vodu a Helgi ztratil svého soupeře z očí. Propásl okamžik, kdy byl Lars bezmocný, a nyní si ihned uvědomil svoji nevýhodu. Nadechl se a potopil se také.

Voda byla neprůhledná, zakalená usazeninami ze dna, zvířenými potápějící se lodí a bojem.

Ucítil, jak se mu cosi otřelo o stehno. Mohla to být ryba, ale stejně tak i Lars. Prudce zabral, hmátl si na dno, přetočil se a vystartoval k hladině, aby se nadechl.

„Kde je?“ zařval směrem k dánské lodi houpající se kousek od něj. Zajatí Norové i vítězní Dánové sledovali jeho souboj se vzrušením, jaké dokázali prožívat jen oni, a nemínili odplout ke břehu, dokud neskončí.

„Ještě se nevynořil,“ křikl Leif na odpověď.

Helgi se překulil na hladině jako tuleň a pochybovačně přehlédl zátoku. „Přece není ryba,“ zabručel si sám pro sebe. Rozrazil hladinu sepjatýma rukama a znovu se potopil. Právě pod sebou zahlédl rozmazaný tvar dračí lodě, skrývající se za zvednutými mračny kalu, a opatrně jej pod vodou obeplaval. Snažil se zjistit, jestli se jeho nepřítel někde nezamotal.

Vrak byl prázdný. Lars zmizel.

Ještě jednou obkroužil potopenou loď a zase se musel vrátit na hladinu. Prskal a protíral si oči dlaněmi. „Pláchl, u Thorových kozlů! Pláchl mi! Dívali jste se pořádně, dánští vlci? Chtěl Helgimu Trollovi vyřezat orla do zad a teď se mu bojí postavit…“

*** * ***

Oba osvobozené zajatce přijaly posádky dánských lodí za své. Nejednou se stávalo, že při mořských bitvách nebo při přepadu norské skaly našly zajaté soukmenovce. Stejně tak tomu bývalo i

obráceně.

Helgi s potěšením zjistil, že jeho jméno bylo mezi posádkami jarla Yngvara známé. Ne už tak příběh jeho vzdoru vůči králi Godfredovi. Dánský král, ať už Godfred nebo ten bývalý, byl těmhle pirátům naprosto lhostejný. Pro ně byl králem jejich jarl a Dánskem vesnice, kde žili…

Helgi i Leif bez dlouhých řečí přijali místo v drakkaru s modrou plachtou, a když vysvětlili jarlu Yngvarovi, že může na tomto místě možná už dnes čekat další lodě Norů, rozhodl se přes pokročilou dobu vyplout na volné moře.

„Všude kolem jsou pod hladinou skály," namítl Helgi.

Jarl Yngvar se zasmál a plácl Helgiho po rameni. „Moře kolem znám líp než cestu na latrínu, kam si chodím vyprazdňovat břicho, Helgi Trolle! Vesnice na pobřeží odsud až dva dny plavby na západ mi platí daň a výpalné a hodil bych se leda jako plovák ke kotvě, kdybych nevěděl, kudy loď vést! Ostatně Worthing není tak daleko a strážní věž bychom měli vidět už se svítáním…"

* * *

„Jsme tam, kde jsme chtěli být," zabručel spokojeně Helgi a ve stejném rytmu s ostatními se opřel do vesla. „Až se dáme do pořádku, zkusíme to znovu."

„U Thora, co myslíš, Helgi?" Leif už hezky dlouho naslouchal řečem svého druha a právě toho měl dost. „Co chceš zkoušet znovu? Nemáme loď a pochybuji o tom, že jestli Yngvar nějakou ukořistí, dá ji nám. Nemáme ani nikoho, kdo by nasadil krk pro cokoli jiného než pro zlato a ženské. Komu z těch pirátů tady kolem je co do dánského kralevice?" Zmlkl, jako by si chtěl srovnat myšlenky v hlavě. „…Řekl bych, že už se ani nechci vracet ke Godfredovi," řekl nakonec.

„Rozumím dobře, Leife Olafsone?" zachraptěl Helgi. „Máš v hlavě místo mozku bláto z močálu? Jestli teď tvůj otec ve Valhalle žvýkal maso, tak mu zaskočilo…" Všiml si, že se veslaři před nimi zvědavě otáčejí a pokukují po nich a ztišil hlas. „Nic jiného ho nemůže napadnout, než že se mu ze syna stal zbabělec…" Víc nepromluvil a dál už jen mlčky zabíral v rytmu ostatních.

Nad mořem se stmívalo. Racci se vrátili k útesům na pobřeží a vítr se obrátil. Na západě krvácelo slunce a červeň se zrcadlila ve vodě jako v obrovském zrcadle… Přicházela noc. Cáknutí pokaždé, když se listy vesel zanořily do vody, vytrhávalo Dány znavené bojem z podivného stavu polospánku či polobdění… Prudce zvedali hlavy a rozhlíželi se kolem, zatímco jejich ruce se stále natahovaly a zapíraly ve veslech ve stejném, neměnném rytmu.

Slovo zbabělec mezi nimi leželo jako trnité, neprostupné houští. Už hodnou chvíli.

Nad mořem panovala noc, měsíc zůstal za mraky a drakkar se podél pobřeží hnal rychle k Worthingu. Hřebínky skal, sotva vystupující ze zpěněných vln, zmizely ještě dřív, než se zešeřilo, a dno třicet, čtyřicet sáhů pod nimi bylo písčité, rovné a bezpečné.

„Špatně mě znáš, Helgi Trolle," promluvil konečně Leif, když už se po celonočním veslování objevil na východě světlounký proužek, oznamující svítání.

Helgi si místo odpovědi odchrchlal a uplivl se přes bort.

„Slyšel jsi?" obrátil se Leif popuzeně na svého druha.

„Slyšel," přikývl pobočník jeho i jeho otce. „U Thorových kozlů, ale ty neslyšíš a nevidíš, co se kolem tebe děje… Vzpomeň si na fríské pobřeží, Leife! Kdo z naší smečky tam dával svůj život kvůli zlatu nebo kvůli sobě? Žádný, chlapče! Všichni pomáhali tobě k naplnění tvého práva. A ty? Ztratil jsi náladu… Co na tom, že se muži z družiny tvého otce zalykali krví? Že ti, kteří si nestačili strhat zbroj a klesli u fríského pobřeží ke dnu mezi škeble, a dokud stačili se vzduchem, zírali k hladině a věřili, že se neutopí pro nic za nic! I ta tvoje rudovláska…"

„Co chceš říct?"

„Snažila se ti pomoci…"

„Kvůli tomu, abych se dostal zpátky do Hedeby a na stolec svého otce, určitě ne," namítl Leif vztekle. „Ani o tom nevěděla."

Helgi se pohrdavě uchechtl a zmlkl.

„Řekl jsi jí něco?" zeptal se znovu Leif o pár temp později.

„Nic," zavrtěl Helgi hlavou. „Myslíš, že o tom neměla zdání?

Četla ti v myšlenkách, a tohle že by nenašla? Bohyně, která nic neví?“

„Není doopravdy bohyně…“

„Tomu věříš?“ Helgi změnil tón hlasu, jako kdyby mluvil k malému dítěti. „Obyčejná dívka se neprohání na koních, kteří na světle umírají…“

„Worthing!“ uslyšeli jarla Yngvara a vzhlédli.

*** * ***

Už se docela rozednilo a bylo vidět dál než k listům vesel.

Na plochém výběžku pobřeží, který právě míjeli, stála nevysoká kamenná věž, ohlodaná časem, která snad kdysi sloužila jako maják, ale teď vypadala opuštěně. Teprve když ji už nechali za sebou, zakmitala na jejím ochozu pochodeň.

„Naše strážní věž,“ zastavil se jarl Yngvar vedle Helgiho a ukázal k černému obrysu majáku, jehož stříška se už blýskala vstávajícím sluncem. Zbytek čtverhranné věže ještě tonul v šeru… „Tamhle za tím výběžkem přirazíme ke břehu!“

Helgi přikývl, ale neodpověděl. Ještě dvakrát cákly lancetové listy vesel do vody. Vikingové zvedli vesla k nebi a s ranním rozbřeskem přirazila dračí loď k primitivnímu můstku, vybíhajícímu od kamenité pláže do moře.

„Běžte ke svým ženským a k pivu, a komu padají oči únavou, ať se jde vyspat a stydí se za to!“ ozval se ze zádi Yngvarův hlas. „Ti dva noví se mnou. Ukážu vám chalupu, kde budete bydlet. Rozděluji to sám, aby se mi chlapi neporvali.“ Odplivl si do moře a kolébavým krokem přešel přes celou loď až na příď. Odtud přeskočil na můstek. „Jdeme,“ zabručel. „Hodně ženských ve včerejší bitce ztratilo chlapa, který by je v noci hřál. Budete si moct vybírat,“ vyloudil zvuk, který mohl být něčím mezi skřípěním zubů a smíchem, došel na konec můstku a sestoupil na stezku mezi kameny ohlazenými přílivem.

„Tam,“ ukázal na chalupu, trochu stranou od ostatních, postavenou v pozvolném svahu nad vsí, probouzející se zároveň s příjezdem Dánů. „Sasové a Britové z vesnice odešli sami ještě ten večer, když jsme sem poprvé připluli my. Nechali nám tu uzené, ovce a ženské,“ pokoušel se vysvětlovat Yngvar. Svýma mohutnýma rukama přitom mával na všechny strany. „Maso jsme

už snědli a ženské si zvykly… Takže v té chalupě vám budou vařit, prát vaše hadry, a když budete mít chuť, tak i to ostatní. Bydlí tam stará bába a má dvě dcery. Kdyby dělaly potíže, přetáhni je potěhem, Helgi," kamarádsky praštil svého nového přítele po rameni a vydal se opačným směrem.

Kolem obou vikingů přešla noční hlídka a zmizela na svahu mezi chalupami.

„Půjdeme," pokrčil Helgi rameny. „Pěknou holku jsem nehřál ani nepamatuju."

Vykročili pomalým krokem do kopce a zamířili k chalupě zářící jediným uzounkým oknem.

„Čekají někoho jiného," řekl Leif tiše.

Helgi si odplivl a udiveně zakroutil hlavou. „Jim je přece jedno, který viking přijde do jejich domu! Žádný z nás není v téhle zemi vítaný, Leife Olafsone," řekl a drcl do dveří. „Ti, na které skutečně čekají, jsou dávno pár stop pod zemí, jestli jejich kosti neroznesly lišky po lese. Viking bude pro ně vždycky jenom dobyvatel a někdy i otec dětí, které milují a zároveň nenávidí pro jejich zrzavé vlasy a o tolik bělejší pleť, než mají samy…"

Leif Helgiho odstrčil a bez odpovědi vešel do místnosti. Ucítil vůni vajec, uzeného a kouře z dubového dřeva a sedl si ke stolu. „Mám hlad," prohlásil a zašilhal po stařeně, pobíhající kolem ohniště v rohu světnice, zabírající celý půdorys chalupy.

„Neumíte říct, co tu děláte?" zaskřehotala stařena žabím hlasem a obrátila k nim svoji vyschlou tvář.

„Poslal nás sem Yngvar, ženo," promluvil Helgi. „Ti, co tu bydleli, se už nevrátí. Teď tu budeme my. Dones nám jídlo a pití. Chceme spát, a tak svoje dcery ani nevolej, prohlédneme si je až se vzbudíme." Helgi zívl a usnul s hlavou položenou na desce stolu.

*** * ***

Spánek na slamnících jako by jim vzal poslední zbytky sil.

Probudili se pozdě, hodně po poledni, slunce už stálo vysoko a oba pociťovali únavu a malátnost.

„Nevstanu až do večera," protahoval se Helgi a pozoroval

vyschlou Gilianu, jak pobíhá kolem chlebové pece a v pokleku štípá dřevěné špalky na třísky.

Leif se se zamračením posadil, když jej údery sekery probudily, a zamžoural do sluníčka, pronikajícího dovnitř otvorem, tvářícím se jako okno. Teď přes den z něj sundala Giliana síťku, bránící v noci komárům a můrám, aby se dostali dovnitř, a jedinou větší místnost chalupy profukoval průvan, kdykoli vyběhla ven pro další dřevo.

„Proč to děláš sama, bábo," zabručel Helgi z kožešin. „Někde tu máš přece dcery. Proč nechají matku dřít?"

Leif se zamračil a otočil se na druhou stranu. „Nech ji," zavrčel. „Má o ně strach."

„Copak bych ti je zabil?" Starší Viking vykulil svoje tělo z kožešin, kterými se k ránu přikryl. Zívl a vstal. Postavil se vedle stařeny a chytil ji kolem ramen. „Určitě ti vadí, když se tady, ve tvém domě, střídají cizáci, ale nemyslíš, že je proti sobě jen zbytečně štveš? Kdybych nebyl takový dobrák, jak by to asi s tebou dopadlo? Zavolej je, ať ti nasekají třísky, necháme je na pokoji, slibuju. Ostatně, kolik jsi už tady měla hostů? Nemyslím, že bych je ještě něčím překvapil."

Stařena se vykroutila z jeho rukou a postavila se proti němu s rukama v bok. „Myslíš si, Dáne, že mi jde o to, abych je chránila před vikingskýma rukama? Pfff! To bylo pozdě už ve chvíli, kdy se objevily dračí tlamy těch vašich lodí před přístavem poprvé. Jsou to dva roky! Byly to tehdy ještě děti. Aspoň pro mne," dodala střízlivě a sehnula se pro další poleno.

„No a?" pokusil se Helgi smířlivě usmát. „Byl jsem snad tehdy s nimi? Byl jsem to já, kdo jim předvedl, co je to dánský pirát?"

„Nebyl," zaskřehotala bába. „Ale kdyby přece, dopadly by stejně, neříkej, že ne."

„To netvrdím," zasmál se. „O tom by mne nenapadlo hádat se. Jenom se snažím, abys pochopila, že schovávat ty dívky teď je už dost pozdě, nemyslíš?"

Stařena posmrkla a najednou se zadívala na Vikinga zaslzenýma očima. I ruce jí sklouzly z beder a sepjaly se: „Ale já je přece neschovávám… Sotva jste usnuli, vzal si je Thori z Yngvarovy družiny. Vrátil je dřív, než jste se probudili. Jsou obě

zbité a potrvá nejmíň celý den, než se zase postaví na nohy.“

„Jak to, zbité?“ skočil jí do řeči Leif, posadil se a znovu zamžoural do světla. „Proč zbité?“

Stařena vzdorně pohodila hlavou a nakrčila jedno rameno. Na zádech jí vyskočil hrb a zase zmizel jako mořská vlna na hladině. „Prostě zbité, zmlácené! Každá má na zádech rozbitou kůži od řemenů. Prý jsou ty řemeny z tuleně, stejně jako královské opasky. Mají si toho vážit…“

„Proč to udělal?“

„Má to tak rád,“ zasténala stařena a utřela si nos rukávem kdysi bílé košile. „Líbí se mu, když ženská pod ním vzlyká a křičí bolestí. Včera si vybral moje holčičky…“ Stařena mávla rukou a obrátila se zase k štípání dřeva.

„U Thora! Mně se to ale nelíbí…“ Leif vstal a natáhl si kalhoty. Zastrčil cípy haleny pod opasek, přetáhl si kroužkovou košili a na ni kazajku, kterou včera stáhl jednomu mrtvému Norovi. „Yngvar řekl, že tahle chalupa je naše, a tak se podle toho budeme chovat!“

*** * ***

Vyšli z domu a rozhlédli se po okolí. Moře pod nimi se srpovitě zakusovalo do pevniny jako obloha do vykousnutého měsíce. Od pobřeží se táhle zvedaly nevysoké pahorky, spíš jen kopečky, na nichž byla rozházena stavení, sloužící v posledních letech za Yngvarovo doupě a zimoviště.

„Kde ho najdeme?“ štěkl Helgi zpátky do místnosti.

Stařena vycupitala ven a zdráhavě ukázala na nejmenší domek kousek po svahu.

„Jestli vás zabije, tak se přijde pomstít,“ kuňkla ještě, než odešli.

„Nás nezabije,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Nás ne. Odin a Thor jsou při nás, a při něm,“ přátelsky šťouchl Leifa pod žebro, „při něm ještě navíc jedna bohyně.“

Opatrně, aby jim noha nepodklouzla na vlhké, slehlé trávě, scházeli po svahu ke stavení, které jim stařena ukázala. Vypadalo jako dávno opuštěné. Došková střecha byla na dvou místech mírně propadlá a ve vchodu visela obyčejná jutovina na dřevěné

kostře a v závanech větru povlávala sem a tam.

„Tam najdeme leda pár myší," zabručel Helgi a zastavil se.

Leif jej obešel a ani se neotočil: „Vyspává. Vzal si je, sotva jsme připluli, a už je vrátil… Mezitím určitě vůbec nespal."

Došli až ke vchodu a zadupali na prahu. Nic se neozvalo. Leif odsunul levou rukou houpající se jutovinu a s pravou položenou na jilci meče vešel dovnitř. Hromada kožešin v rohu svědčila o tom, že tady přece jen někdo přebývá.

„Krev," řekl tiše Helgi a sklonil se, aby si prohlédl krvavou stopu na zemi. Už byla zaschlá a rozdrobila se mu pod nehtem…

Thori tu nebyl a nic nenasvědčovalo tomu, že by jej sem něco lákalo i přes den.

„Někde ho najdeme," řekl Leif. Oba věděli, že teď to závisí jen na nich, jaké budou mít postavení ve vikingském táboře jarla Yngvara. O Thoriho drzosti už jistě všichni věděli a nejspíš čekali, co se bude dít.

Bez zbytečných slov vyšli ven a pustili se dolů po úzké pěšince. Největší nahuštění starých chalup a o poznání novějších vikingských srubů bylo dole pod svahem. Schovávaly se o kus dál, za úbočím, takže je nebylo od obydlí staré Giliany vidět.

Seběhli dolů, prošli kolem ohrady s ovcemi a kozou a připadali si, jako by byli v jiném světě. Tohle nebyl Sussex, ale daleko spíš kousek Dánska, vytržený z Grindstedu a přenesený, na pobřeží Británie. Jarl Yngvar se zřejmě rozhodl, že sem už přesídlí napořád.

Mezi domky pobíhaly nejen černovlasé Keltky a pár saských dívek, jejichž otcové ještě před dvěma lety vládli ve Worthingu stejně jako dnes Vikingové, ale i dánské dívky a ženy, které připluly minulé jaro s Yngvarem, aby se odtud už nevrátily. Z oken vikingských srubů byl slyšet křik a výskot malých dětí…

Okrouhlé prostranství uprostřed vsi sloužilo stejně jako ve všech vikingských osadách za místo thingu, kde probíhaly soudy a porady. Jedna pravděpodobně zrovna skončila. Dobře osmdesát mužů posedávalo v malých skupinkách a při výbuších smíchu tlouklo pochvami do placatých kamenů sloužících jako sedačky. Mezi nimi procházely dívky a roznášely konvice a rohy s pivem.

Helgi s Leifem nevšímavě prošli až k okraji prostranství a tam se zastavili. „Chci mluvit!" zaduněl hlas kulaťoučkého Vikinga

dostatečně silně, aby jej bylo slyšet po celém okolí. Muži stojící nejblíž udiveně vzhlédli. „Jsem Helgi Troll a vedle mne stojí můj přítel Leif," pokračoval bývalý pobočník dánského krále. „Z vůle jarla Yngvara jsme dostali chalupu, jídlo a ženy…" Okolí se jakž takž utišilo a Helgi pokračoval o něco tišeji. „Ve chvíli, kdy jsme spali, však přišel jeden z vás, vzal si naše ženy a zbil je do bezvědomí! Žádám spravedlnost, Yngvare jarle!"

Hloučky mužů se rozestoupily a umožnily oběma projít až na opačnou stranu prostranství, kde se bavil jarl se svými nejbližšími družiníky.

„Žádám spravedlnost, Yngvare jarle," zopakoval Helgi vůdci osady do tváře.

„Jakou?" odvětil s úsměškem na tváři dánský náčelník. „Za zbití Keltky bych já neurčil jako odškodné ani měďák!"

„Nejde o zbití," mávl Helgi rukou. Byl ze všech shromážděných asi nejmenší, ale souboj s Larsem mu dodal vážností i u těch, kteří o něm do nynějška ještě ani neslyšeli. „Ty sám, jarle, jsi nám je dal. Jeden z tvých mužů si je odvedl… Jedná se o krádež a krádež se trestá useknutím ruky! Jsi jarl, pán tohoto pobřeží a soudce. Znáš zákony stejně jako já!"

„O žádnou krádež nejde…"

Leif mrkl stranou po muži, který vypustil poslední slova. Nebyl to obr, výškově se asi tak vyrovnal jemu, ale jeho sytě žluté vlasy napovídaly, že má v sobě zuřivost vzteklých psů po jutských předcích. „Ty jsi Thori?" obrátil se na něj Leif s otázkou.

„Jsem," přikývl muž. „A trvám na tom, že o žádnou krádež se nejedná! Vrátil jsem vám je…"

Helgi se ironicky zašklebil k davu okolo. „Proto taky žádáme jen useknutí ruky, štěně! Jinak by ti šlo o život."

Thori zešedl v obličeji. Chtěl něco říct, ale zarazil se pod vztyčenou Yngvarovou rukou.

„Nebyla to krádež," zdůraznil ještě jednou jarl Yngvar svůj názor. „Thori je mým pobočníkem a Helgiho si vážím jako druha v boji. Krátce sice, ale o to víc! Ani jeden z vás teď nemůže ustoupit, aby jej ostatní nepovažovali za zbabělce… Navrhuji souboj."

„Hólmgangu," ujistil se jedním slovem Helgi, že rozuměl dobře, a přikývl. „Souhlasím," dodal, „ať si vybere zbraň."

Thori vykročil z davu, teatrálně se otočil a s gestem marnosti rozhodil rukama. „Máš, cos chtěl, skřete," ušklíbl se pohrdavě nad svým soupeřem. „Vybírám sekery a štíty a konec hólmgangy ať určí on," ukázal prstem na Helgiho. „Já jinak než na život a na smrt nebojuji…"

Helgi vzbuzoval dojem ztělesněného klidu. Za svůj život se setkal s takovou spoustou narážek na svoji postavu, že jej jedna navíc nemohla rozrušit. Naopak. Byl příliš zkušeným válečníkem, než aby nevěděl, co dokáže podceňování protivníka.

„Nebojuješ jinak než na život a na smrt," nasadil Helgi soucitný pohled, až nejbližší z okounějících vyprskli smíchy. „Tentokrát budeš muset. Už jsem říkal, že tvůj život nechci, Thori, statečný bijce dívek. Kradl jsi…" Jeho tvář ztuhla a ztratila soucitný úsměv, „…tak přijdeš o ruku!"

Shromáždění ztichlo. Původně všichni čekali, že se budou oba cizinci vykrucovat už z toho důvodu, že Thori patřil k nejbližším přátelům jarla, a zatím…

„Můžeme začít," chraptivě vyrazil Thori a během řeči si odepínal opasek s pochvou. Meč v ní chyběl. Na všech vikingských shromážděních bylo zakázáno nosit zbraň.

Jarl Yngvar poodešel stranou k nevelké ohradě, přilepené z boku k jedné z chalup. Nechal si přinést sekeru, zadní stranou vyklepl závoru na vrátkách a pokynem hlavy poslal dva muže, aby vyhnali ovce ven.

„Tady," prohlásil a ukázal na ohradu. „Tohle vám nahradí kruh hólmgangy. Bojuje se sekerami a štíty, boj skončí, až Helgi usekne Thorimu ruku, nebo Thori Helgiho zabije." Počkal, až oba protivníci vstoupí do ohrady, a zase závoru zasadil na své místo. „Zvedněte zbraně, vlci! Ať Odin ukáže, kdo má pravdu!"

Oba muži se mlčky na protilehlých stranách opřeli o kulatiny tvořící horní žerď ohrady a nechali si přivázat sekery s dlouhým bradatým ostřím k zápěstí.

Yngvarův pobočník oproti Helgimu neměl na kroužkové košili kazajku a zdálo se, že by to mohlo být nevýhodou. Vždyť kolikrát se už stalo, že se zbraň sesmekla po látce promaštěné tukem a místo v těle protivníka zůstala zaseknutá v zemi a držela

i svého majitele za přivázanou ruku!

Dánští piráti se shlukli kolem ohrady a začínali mručivě povzbuzovat. Helgi se rozhlédl po zástupu a uličnicky zahrozil prstem: „Neslyším, že by mi někdo z vás přál vítězství! To z něho máte takový strach?“ Zašklebil se a směšně poskočil na svých krátkých nohách. Dav vybuchl smíchy.

„Je chytrý,“ uslyšel Leif vedle sebe hluboký a čistý hlas. Přesto se mu zdál něčím zvláštní, jako by v těch dvou slovech zazněl cizí přízvuk.

Otočil se po hlase a jeho pohled sklouzl po jasně modrém oděvu cizince, který se protlačil až k němu. Modrý plášť byl na první pohled z kvalitního sukna, pevného a drahého a navíc se zdál příliš udržovaný, než aby se v něm jeho majitel vrhal do bitevní vřavy.

Leif si muže přeměřil od hlavy až k patě, všiml si jeho černých očí a nezvykle tmavých vlasů, a vrátil se pohledem k bojujícím.

Helgi kroužil okolo svého soupeře. Zase směšně poskočil, pak jako kdyby uklouzl na páchnoucí hromádce po ovcích, rozhodil ruce a upadl na zem.

Ohrada zapraskala pod náporem řehtajících se diváků.

„Moc chytrý, anebo moc hloupý,“ ozval se znovu chlapík vedle Leifa. Nyní už jeho cizí přízvuk nebylo možno přeslechnout.

„Je to můj přítel,“ sykl varovně Leif. „Pokud snad chceš začít urážet, můžeme pokračovat, až ti dva skončí.“

„Ne, ne,“ rychle zavrtěl hlavou cizinec a bezelstně se usmál. „Jenom obdivuju tvého přítele. Thori má úžasnou sílu a ani štít by mu nezabránil v rozseknutí lebky. Když uvážím, že je tvůj přítel o hodně menší, pak přišel na ten nejlepší způsob, jak uspat bdělost toho prasete…“ Chlapík si odkašlal. „Nerad bych, kdyby sis má slova vykládal špatně. Nejsou míněna urážlivě. Ani bych se ti nedokázal pořádně postavit, kdybychom měli stát se zbraněmi proti sobě.“ Černovlasý muž se omluvně usmál. „K mému životu nepatří otevírání útrob druhým,“ zavrtěl se, aby v tlačenici udělal kolem sebe trochu místa, a pozvedl před Leifovy oči svoji lyru. „Já lidem otevírám jejich duše. Jsem skald, jak vy říkáte… Sice nejsem Dán ani Nor, pocházím z Cambrianských

hor na severozápad odtud, ale jarl Yngvar si oblíbil můj verš a nechce mě už nikam jinam pustit…“

Leif poslouchal jen napůl ucha a nespouštěl z bojujících oči. Teď se ale nezdržel úsměvu: „Skaldi přece zpívají o zrazené lásce krále Artuše ke Guineveře, o marné touze víly Blodeuwedd, která pro lásku k jinému zahubila svého muže, a stejně jí to k ničemu nebylo… Alespoň skaldi z britských zemí. Jedině ti od nás si libují v krvavé pěně a odseknutých hlavách! A ty jsi přece odtud, skládáš verše tedy o propletených rukou a o vůni, po které jsou cítit rty krásné panny! Nedovedu si představit, co se zrovna Yngvarovi na tvých baladách líbí…“

Sekery křísly o sebe a oba protivníci se svalili na zem.

„Kdybych Yngvarovi zpíval o lásce, dal by mi vyříznout jazyk,“ sklopil skald oči. „Miluje písně o sobě a vždycky říká, že právě jen Llynhern pěvec dokáže lidem říct, jaký je, že je největším z Dánů…“

Leif se výsměšně ušklíbl a zase pohlédl k ohradě. Neměl o Helgiho strach. Konečně, kdyby ten Thori jen chvilku uvažoval a vzpomněl si na Helgiho bitku s Larsem, Šťavnatou lebkou určitě by tolik o hólmgangu nestál.

Jako by právě chtěl Helgi potvrdit Leifovy myšlenky. Příštím úderem se ostří jeho bradatice dostalo pod Thoriho zbraň, skouzlo po toporu, oplátkovaném ze všech stran tenkým bronzovým plíškem, a zaseklo se do koženého chrániče zápěstí.

Thoriho výkřik zazněl jen jednou. Pobočník jarla Yngvara klesl na kolena a levou rukou si stiskl tepnu nad ranou.

„Zavažte mi to,“ zašeptal tak potichu, že sotva slyšel sám sebe.

„Souboj neskončil,“ zavrčel Helgi varovně a ohnal se sekerou po těch, kteří už přelézali ohradu. Kopl Thoriho do prsou. Žlutovlasý viking se s heknutím skácel dozadu a padl na záda do trávy a ovčích výkalů.

Helgi beze spěchu přikročil, přidržel si vzpouzejícího a rychle blednoucího soupeře nohou u země a jedinou ranou mu oddělil dlaň od zápěstí pravé v tom místě, kde se už rozevírala hluboká rána.

Krev vsákla do trávy a přes ohradu přeskočili dva z mužů, kteří hned balili Thoriho pahýl do koudele a několika vrstev

plátna.

„Odneste ho," štekl Helgi. „Zloděj dostal, co si zasloužil, a jestli o tom někdo pochybuje, mohu mu dokázat, že tohle nebyla náhoda!"

„Ne," Yngvarův hlas zarazil několik rozcuchaných Dánů, kteří, jak se zdálo, nemínili ctít nedotknutelnost vítěze Odinova soudu. Yngvar počkal, až se dav zklidnil, a ticho rušilo jen sténání raněného. Pak pokračoval: „Helgi Troll byl přijat do mé družiny, když nám pomohl i se svým přítelem pobít norské orly ve Skalním zálivu! Komu z vás se konec souboje líbí? Nikomu, ani mně ne. Oč by bylo lepší, kdyby se při příští výpravě mohli postavit vedle sebe. Sami jste viděli, že se tu pobili naši dva nejlepší bojovníci, když nepočítám sebe…" Zrak se mu stočil k Thorimu a rychle se odvrátil. „Helgi Troll zmrzačil mého pobočníka Thoriho. Bez ruky už bude dobrý jenom k udržování ohně doma ve skále, až vyplujeme na mořskou výpravu. Jsem bez pobočníka a ty, Helgi Trolle, snad nepohrdneš mou nabídkou?"

Vítěz souboje zvedl hlavu a zadíval se jarlovi Yngvarovi do očí: „Vážím si tvých slov, vlku! Už proto, že jsi strašákem všech osad na pobřeží Sussexu i Wessexu. Můj meč se dá koupit, a proto jej kup, jarle Yngvare! Jenom svůj mozek ti nedám. Jsem vázán slibem svému mrtvému příteli, že pomohu jeho synu k jeho právům. Ten syn, Leif, je tady se mnou. I on ti dá za jídlo, nocleh a podíl na kořisti svůj meč a svoji paži. Ale až přijde doba, kdy nás zavolá náš osud, řekneme jen pozdrav a půjdeme svou cestou."

„Mám rád, když vím, na čem jsem," zavrčel Yngvar a pročísl si mezi prsty svoji rudou kozlí bradku. „Přesto tě zvu večer do svého domu! Nepřecpi si břicho jáhlovou kaší, co ti navaří ta stará čarodějnice Giliana! Šetři si žaludek. Ve vedlejší vsi včera ulovili tři kance, a abych se tam neobjevil pro výpalné, poslali mi je jako dárek. Dnes večer poteče pivo proudem, a až ztratí Llynhern pěvec hlas a oči mu nabobtnají vypitým pivem, povíš nám ty o svých cestách. Ty, i syn tvého přítele… Prý jste oba zažili spoustu divokých dnů? Llynhern pěvec mi řekl, že už o vás něco slyšel…

Já ne, přiznám se! Llynhern se toulá po celém pobřeží a potká cestou spoustu pirátů, Sasů, Anglů. Dokonce se prý nedávno ve vnitrozemí, v Eddingtonu, setkal s norským skaldem Sighvetem a bojovali spolu o titul nejlepšího veršotepce. Nesmysly! Cha…“ odmlčel se, jak najednou nemohl popadnout dech. „Nikdy jsem mu nevěřil ty jeho pohádky o hrdinských činech druhých. Ať zpívá o mně, a sám můžu zkontrolovat, nakolik má pravdu…“ Yngvar mávl rukou, poodstoupil o krok a dotkl se pohledem bledého Thoriho, zkrouceného v bezvědomí na zemi. Mlčky se obrátil a bez dalšího slova pomalým krokem odcházel ke svému domu. Ještě hodnou chvíli byl slyšet mlaskot jeho sandálů na mokré hlíně.

„Nechceš jít za svým pánem?“ obrátil se Leif na černovlasého skalda a snažil se, aby v těch slovech zazněl výsměšný tón. Vzápětí se zarazil a přeměřil si jej od hlavy až k patě: „Co jsi o nás vyprávěl?“

„Nemusíš se bát, Leife Kozlovrahu,“ uchechtl se s nevinným výrazem Llynhern pěvec a odskočil z dosahu. „Nemám důvod tě prozrazovat, konečně nástupnictví na dánském trůnu Yngvara nezajímá, leda… Leda by tě chtěl Godfredovi prodat.“

„S námi dvěma se špatně obchoduje, pokud netoužíš po oceli v břiše! Co chceš?“ přerušil Helgi, jak se mu zdálo, zbytečný rozhovor.

„Nic,“ zasmál se skald Llynhern. „Který bláznivec by se pletl do věcí vikingů? Já se jenom tak toulám po pobřeží a poslouchám zkazky o družině Leifa Olafsona a o Helgim Trollovi, ze kterých má starý Godfred v Hedeby stále větší strach. Jen se potuluji a poslouchám, slyšel jsi Yngvara…“

„Slyšel,“ přisvědčil Leif. Hlavou mu prolétla vzpomínka na cosi, co nestačil v mysli zachytit. „I o tobě jsem slyšel,“ dodal jen tak, aby něco řekl. Vzpomínka se vrátila a nabyla jasné podoby.

„O mně?“ s úsměvem se zarazil skald. „Co byste o mně mohli slyšet? Snad nějakou mou píseň, která se zalíbila a nesla se mezi lidmi dál?“

„O tvé statečnosti se mluví i na dvoře franského krále,“ přerušil jej Leif, aniž by zvýšil hlas nebo gestem naznačil, že říká něco jiného než tisíckrát omílané žvásty o ženských. I tak všichni tři už vzbudili pozornost mužů odnášejících Thoriho tělo.

„O mé statečnosti?“ zeptal se polohlasně Llynhern, když ranhojiči zmizeli za rohem chalupy.

„Nevšímej si mých slov,“ poplácal Leif Llynherna po zádech. „Král Ethelred prý obchází dánská ležení převlečený za skalda a vyzvídá jejich úmysly a plány.“ Leif podvědomě napodobil hlas franského rytíře, který mu těsně před svou smrtí tuhle zprávičku vyzradil.

Kelt nehnul ani svalem ve tváři: „Já a král Ethelred? Ten přece vládne v Mercii a ta sousedí s Cambrianskými horami. Obrovský kus cesty odtamtud až sem.“

„Přes Eddington, ne?“ zaútočil Leif a zasmál se do překvapené Llynhernovy tváře.

Oba Dánové se otočili a zamířili mezi chalupy k úpatí svahu, kde začínala stezka k obydlí staré Giliany.

*** * ***

Helgi se rozvaloval u stolu a nechával se obsluhovat dvěma černovláskami, které sotva před rokem odložily dětské sukénky.

„Ty jsi Malvína a ty jsi Ulrika,“ hádal už po osmé a chechtal se, když zase neuhodl.

Dívky se chichotaly, požďuchovaly se a pobíhaly okolo svého hosta jako včely kolem lípy.

„Ještě pivo, pane?“

„Neříkej mi, pane, Ulriko! Jsem Helgi. Helgi Troll. Trollové jsou moc hezcí a hodní skřítci v dánských bažinách…“

„Já slyšela, že to jsou skřeti, kteří zabíjejí a mučí lidi,“ vyplázla jazyk druhá z dvojčat a uskočila před Helgiho plácnutím.

„Ti zlí trollové jsou z norských hor,“ zablekotal Helgi. „U nás v Dánsku jsou hodní a žijí v bažinách. Obskakují je tam rusalky… Takové, jako jste vy dvě…“ Sám si uvědomoval, že mu jazyk z přemíry piva plete páté přes deváté.

Malvína tentokrát uskočila jen tak, aby Helgi dosáhl, a přehnaně vykulila oči, když ji jeho ruka plácla přes zadeček schovaný pod krátkou sukní.

Stará Giliana nerudně zamručela a vyšla ze světnice.

„Kam šla?“ zeptal se unaveným jazykem Helgi a pokusil se

vstát, jako by se chtěl za ní podívat.

„Sehnat slepice," mávla rukou Malvína a Helgimu se poprvé zdálo, že je začíná rozeznávat. Malvína je ta s tím náramkem na ruce. Znenadání vyrazil a chytil ji za zápěstí.

„Kdo ti ho dal?" zeptal se, dovrávoral zpátky ke stoličce a přitáhl si ji na klín.

„Jeden, který byl ke mně moc hodný," protáhla dívka rty k polibku a přivřela oči. Dotkl se rukou jejího kolena a sklouzl po stehně dál.

Vyskočila a oběhla stůl.

„Chceš si hrát?" ztratil viking dobrou náladu. „Nebo ti musím taky dát takový náramek?"

„Taky," přikývla dívka a sledovala Helgiho, který mezitím vstal, jestli se za ní pustí kolem stolu.

„Myslím, že tě pošlu Thorimu," zachechtal se. „Asi ti to bylo málo, co? Kdypak se ti stane, že se kvůli tobě pobijí chlapi?"

„Každou chvíli!" odsekla Malvína a vyběhla ze dveří za matkou. Helgi se mrzutě otočil. Teď si teprve všiml té druhé. Ulrika jako by Malvíně z oka vypadla. Stejně černohnědé vlasy, svázané na krku tenkým řemínkem, ozdobeným červenými korálky. V hnědých očích by kdykoliv jindy uviděl něco, co už dávno neznal, teď byl ale přiopilý, jak mu stále dolévaly. Opřel se dlaní o desku stolu a zamžoural v šeru, které se plížilo z tmavých koutů.

„Mně nemusíš dávat náramek, pane," řekla ta dívka. „Nikdy jsem za to nic nechtěla a nikdy jsem to sama nedávala. Nikdy mi taky nikdo nic takového nenabídl… Jako ty…"

„Já?" Helgi se rozhlédl, zabořil se očima do džberu s vodou, stojícího vedle cihlové pece, beze slova převrávoral světnici až k němu, klekl si a strčil hlavu dovnitř. Hned se zvedal, jako by bleskově získal nad sebou vládu. Cítil, jak pivní pěna mizí z jeho mozku a zase začíná slyšet, vidět a přemýšlet.

„Já?" opakoval a zahleděl se na dívku. „Co jsem ti to nabídl, děvče?"

Na rtech jí zahrál opatrný úsměv. „Přece život, pane! Riskoval jsi jenom proto, že nás ten pacholek sešvihal bičem. Ty jsi mi nabídl život, a já…"

Helgi se v duchu usmál a přistoupil až k ní. „Řekni to ještě

jednou.“

„Ty jsi mi nabídl život…“ Tiše vzlykla, ani nevěděla proč.

„A co mi nabídneš ty?“ zeptal se licoměrně a odhrnul jí černohnědé vlasy z čela.

„Co si budeš přát,“ vydechla a ucítila, jak se jí v náhlém záchvatu sebelítosti zachvěla brada. Pokusila se něco říct, nepovedlo se jí to, a tak se jen kousla do rtů. Chvíli mlčela, přivřela oči a polkla. „I tak to bude mnohem míň, než bych chtěla…“ řekla nakonec. „Nejsou tu pár dní a já se neměla kam schovat.“

„Nemluv,“ zašeptal.

Kde jsi byla celé ty roky? Helgi cítil, co ještě nikdy. Vůně dívčích těl se mu vždy prolínala s pachem krve jejich otců. Která Dánka by se sama prošla po rynku Hedeby s chlapíkem, jemuž se za zády posmívají?

„Jako by se narodil s koněm mezi nohama,“ říkali o něm od malička ostatní. Možná jen proto z něj nakonec vyrostl takový rváč…

Žádná. Nikdy nebyla žádná. I ta, která kdysi čekávala, až se s králem Olafem vrátí z letních výprav, jen poslechla svého otce, jemuž dělalo dobře, že se tak dostal na výsluní přízně nejbližšího králova přítele… Chvěl se chladem z jejích očí, když k ní v noci přiléhal a odhrnoval pokrývku, kterou svírala do poslední chvíle ve ztuhlých prstech.

Proč ty jsi jiná, Ulriko?

Nemáš vlasy barvy rezu a o sluneční žluti si mohou jenom zdát… Tak proč se mi zdají ty tvoje hezčí? Hezčí než všechno na světě!

Ulriko! Kloužeš mi v rukou jako úhoř. Toužím tě chytit, sevřít v dlaních a vylíbat tvůj smutek.

Ano, smutek… Helgi se až zachvěl.

Tvůj smutek, jsi ho plná jako hladina tůně pod peřejemi… Líbilo se ti to někdy s těmi hromotluky?

Možná už stokrát ti ruce dánských pirátů rozervaly jupku v místě, kde já rozvazuji tkanice svými rty… Přísahej!

Přísahej třeba na toho vašeho křesťanského boha, že to není vděčnost… Přísahej na všechno. Na všechno, co znáš!

Vyklouzla svými dlaněmi z pout jeho prstů a objala jej kolem krku. „Přísahám," usmála se. „Přísahám ti, že to nebyla vděčnost…"

Čte myšlenky… Helgi sebou trhl a zadíval se jí zkoumavě do tváře.

„Zůstaneš tu dlouho?" zeptala se, jako by si jeho upřeného pohledu ani nevšimla.

Neodpověděl. Chvíli mlčeli oba. Jen zvenčí se ozýval klinkot kravských zvonců, jak malí kluci hnali stádo z pastvy.

„Chci, abys tu zůstal navždy."

„Nezůstanu." Měl chuť zabít sám sebe za to, jak rychle vystřízlivěl. „Nemůžu," dodal pokorným hlasem. „Musíme s Leifem bojovat, táhnout dál, dokud nezískáme jednu věc. Pak se stane králem a já se vrátím pro tebe…"

„To už budu stará," zamračila se.

„Cha," vyprskl Helgi sarkasticky a naklonil se na lokti nad dívkou ležící v kožešinách. „Až ty budeš stará, tak já už bez pomoci sám nevlezu do drakkaru."

Tichounce vzdychla, když opět ucítila jeho ruce, a schoulila se do klubíčka.

„Jsi krásná… A bílá jako mramor. Vidělas někdy mramor?"

„Viděla," přikývla. „Den cesty odtud jsou zříceniny dvou římských měst. Tam je mramoru víc než někde v lomu…" Poslední slovo už ani nedopověděla. Najednou zmlkla a Helgimu se zdálo, jako by se jí koutek oka zatřpytil slzou. „Odejdeš a už nikdy nepřijdeš," hlesla rozechvěle. „Chtěla bych mít s tebou syna…"

Zase! Opravdu čte myšlenky. Keltská čarodějka… Možná má tisíc let… Jak uhodla, u Thorových kozlů, na co myslím? Na ženu u pramenů Sequany, u níž jsem musel strávit celou zimu uprostřed galské vesnice. Tam někde mám syna, možná i dceru. Jestli jsou po matce, tak se neumějí smát…

„Ulriko…"

„Budu na tebe čekat, můžu?" špitla smutně.

„Nevím, kolik dní tady ještě budeme a na jak dlouho potom odplujeme, ale určitě se vrátím!"

Určitě, i kdybych měl přemluvit tu Leifovu bohyni a přiletět na hřbetě koňských přízraků…

* * *

Oblékla se stejně rychle jako vyplašená labuť vzlétne nad jezero. „Neslyšels? Kroky…“

„Bojíš se duchů? Se soumrakem ještě nepřicházejí.“

Dveře příbytku se s vrznutím otevřely a Helgi stačil zahlédnout úsměv na Leifově tváři.

„Je čas. Musíme k jarlovi, jestli ho nechceme urazit.“

„Jdi sám.“

„Pozval především tebe, Helgi! A každá dívčí náruč počká. Oblékni se…“ Spiklenecky mrkl na Ulriku, horečně provlékající šňůrku poutky na košili, a vyšel ven.

Z chléva slyšel Gilianu, jak si povídá s kozou, a udělal několik kroků po stezce směrem dolů ze svahu.

Dole pod nimi se z chalup už hrnuli piráti notně posílení pivem a trousili se k největšímu stavení ve vsi, které odtud nebylo vidět. Leif si je pamatoval už z odpoledne. Yngvarův příbytek se lišil od ostatních. Nebyla to čtvercová ani obdélníková stavba z kamenů skládaných nasucho jako jiná stavení ve vesnici, a krom římských zřícenin skoro v celé Británii.

Byla to *skala*, jaká má být. Stejná, jaké stály v dánských rovinách, na skaliskách severních ostrovů a na březích fjordů, zavrtávajících se do norského pobřeží jako červ do jablka, na úzkém pruhu půdy mezi mořem a horami… Palisádová hradba, prodlužující obě boční stěny stavení, vytvářela jakýsi dvorec, v němž byla i ohrada pro ovce i stáje.

Leif zavřel oči a vzpomněl si na dobu, kdy *skale*, které mohl říkat domov, říkali jiní královský dům. Před oči se mu vrátil obraz kádí piva, otrokyň, které klečely před jeho otcem na zemi a myly mu nohy, celých pečených volů a dívek rozcuchaných opilými muži…

Jak je to dlouho, co poprvé sám rozepínal chvějící se rukou bronzové háčky na haleně dívky s věčně červenými tvářemi od ohně?

Uslyšel za sebou kroky a otevřel oči.

Vesnice pod ním začínala splývat s temnotou a tam dál, na moři, jež s přicházejícím večerem ztmavlo, jako by je někdo

potáhl černým povlakem, se objevovaly a zase mizely ohníčky, připomínající dohasínající pohřební loď.

Další světlo se rozhořelo mnohem blíž, a když přimhouřil oči, poznal, že to něčí ruka zasadila do držáků na opuštěném majáku smolné pochodně.

„Připlouvají," ozval se za ním hlas, který rozhodně nepatřil Helgimu.

Leif se otočil s rukou na jílci meče.

„Llynhern pěvec," uslyšel ještě dřív, než ho poznal. „Můžeš svou zbraň zase pustit, nemám důvod tě jakkoli ohrožovat, Leife Kozlovrahu…"

„Těším se na ten zvuk, až do tebe někdo zaboří pár pídí oceli," zabručel Leif a obrátil se zase k moři. Ohníčky na moři se dál rozsvěcovaly a zhasínaly, jak se před nimi převalovaly vlny. Opravdu to vypadalo, že někdo bloudil kolem pobřeží, dokud nezahlédl ohnivé znamení z worthingského majáku.

„Pět lodí," znovu promluvil skald. „Každá naditá hrdlořezy, kteří se už těší, až bude bublat krev v otevřených ranách na lidských tělech. Proč jsou Dáni takoví?" Nezdálo se, že by myslel svoje slova jako otázku. Spíš jen jako konstatování nad tím, co je.

„Jsou, jací jsou," přece odpověděl Leif. „Norové se rodí jinačí? Ne! Jsou snad Britové nebo vůbec všichni Keltové jiní? Nebo Sasové? Mercie je přece saské království… Tak co, jsou jiní? Méně krvelační? Jestli řekneš, že ano, zabiju tě jako lháře!"

Llynhern pěvec však mlčel.

„Dřív bych možná řekl, že ano," pokračoval Leif, „ale potom, co mě zajali druidové, říkám ne. Jste vy, lidé tady z té země, jiní? Nevěř tomu, básníku! Říkám ti básníku, i když si myslím, že jsi víc králem ve své zemi než já v té svojí…" Leif se na okamžik zamyslel, ohnal se po netopýrovi a obrátil se zpátky na skalda: „Představ si, Ethelrede, že zvítězíš ve všech bitkách, že vyženeš divoké nájezdníky ze severu, že odrazíš Pikty z orkadských ostrovů, že ubráníš svou zemi před skotskými klany ze severních holých vrchovišť. Začneš vítězit… Tvoji lidé se promění úplně stejně. Ne, Vikingové nejsou zlí, to je opíjí moc, a až se jednou Odinovi znelíbí zrzavé brady Dánů a oblíbí si jiné, ať už to bude kdokoliv, tehdy budou pro změnu zase oni ti zlí…"

„Zdravím tě, Llynherne pěvče," zavrčel Helgi, celý rozmrzelý

nad tím, že jej Leif vyrušil. „Jestli sis přišel pro odměnu za svůj zpěv, co máš v Yngvarově skále předvést, pak máš smůlu, já tvoje verše ještě neslyšel.“ Okázale si jej přestal všímat a otočil se k Leifovi. „A nemám rád, když mi někdo ruší ty nejkrásnější chvilky v životě,“ chraptivě se zasmál, jako by cítil rozpaky nad milováním s keltskou dívenkou.

„On nechce odměnu za svůj zpěv, Helgi,“ promluvil Leif. „Ještě neřekl nic, ale myslím, že chce odměnu za mlčení.“

Hlídka na ruině majáku několikrát zamávala sem a tam pochodní vstříc připlouvajícím švédům cizích lodí.

„Náš přítel zřejmě netuší, kolika takovým černovlasým hlupákům jsem už rozlouskl lebku…“ Helgi zmlkl a snažil se dosáhnout si rukama na záda, aby si upravil kazajku, která se mu při spěšném oblékání zachytila na nepravidelných švech kroužkové košile.

„Půjdeme už za Yngvarem, ne?“ přátelsky prohodil Leif a vzal skalda kolem ramen. „Můžeme si popovídat cestou.“

Zprvu smířlivé gesto se proměnilo ve rdousící svěrák. Pod veršotepcem se podlomila kolena. Ruka pustila lyru a v sevření prstů se zázračně objevila lancetová čepel nože. Leif ucítil na břiše ostrý tlak, když se skaldovi podařilo otočit špičku zbraně proti němu. Pustil jeho krk a poodstoupil o krok. „Nelíbíš se mi,“ řekl zadýchaně.

„Ty mně už vůbec, Kozlovrahu,“ zamračil se skald a poprvé ukázal svoji pravou tvář. Pryč zmizelo uctivé zabarvení jeho hlasu. Oči zešedly a přimhouřily se do úzkých štěrbinek, z nichž šlehal pohled, toužící nejen vidět, ale i zabíjet. Protáhl si ramena zakroužením paží a sehnul se pro svůj hudební nástroj.

„Nemám důvod nabízet Yngvarovi svoje znalosti,“ řekl polohlasem a ohlédl se k chlévu, odkud sem přinášel vánek broukavý nápěv staré Giliany. „Nakonec by vás opravdu prodal Godfredovi…“

„Jsi Ethelred, král Mercie, přiznej,“ skočil mu do řeči Leif.

Skald se usmál. „Představte si, že bych toho vašeho Ethelreda znal a on by věděl o vás. A představte si, že by vám nabídl to, co potřebujete, hlavu velkého krále. Výměnou by mu stačilo, že příští vládce Dánska nedovolí svým bojovníkům další výpravy

proti našim břehům…“

Leif skočil ještě dřív, než Llynhern pěvec dokončil větu. Skaldovo tělo se nestačilo vzepřít náhlému útoku a zhroutilo se pod Leifovou tíhou k zemi. Viking bleskově zkroutil protivníkovi ruce a obrátil jej na břicho. „Nenabízej,“ zapitvořil se poraženému soupeři do ucha. „Už mám hlavu velkého krále. Ethelreda, krále Mercie, jediného, koho se Dánové na tomto ostrovním světě bojí!“ Vstal i se svým zajatcem a hodil ochromené tělo Helgimu do náruče.

„Svaž ho a někam jej strč,“ poručil. „Až skončí oslava u Yngvara jarla, ukradneme loď a odrazíme. Yngvar se nesmí dozvědět, kdo to je, jinak nám ho vezme.“

Obrátil se k zajatci a opřel se dlaní o kamennou stěnu Giliainina stavení: „Vezmu tě k nám živého, Ethelrede. Až získám trůn po otci, možná ani nebude nutné tě zabíjet. Tato země je vaše a nakonec stejně vyhrajete vy a vyženete Dány i Nory z ostrovů, ať už to bude za našeho života nebo o sto let později. Nechci, aby jednou přinesli britští Sasové na svých lodích pomstu k našim břehům…“

*** * ***

Helgi se ještě jednou vrátil přesvědčit se, jestli se nemůže falešný skald osvobodit z pout a hned dohnal Leifa na stezce příkře klesající ze svahu. Sešli až dolů, propletli se mezi chalupami a zamířili k Yngvarově skále.

Obytná část byla vlastně obyčejným dlouhým srubem s jedinou místností, jakousi dlouhou síní. Na jednom konci byla plná čmoudu z otevřeného podlouhlého ohniště, na němž se otáčely rožně se dvěma jehňaty a kusy divočáka. Sádlo stékající po pečínce praskalo v ohni a pomáhalo plamenům dosáhnout co nejvýš.

Kousek od ohniště stála velká káď s pivem. Neseděla úplně pevně, zdálo se, že než ji postavili na zem a naplnili tmavým nápojem, zapomněli pod ní několik polínek zatoulaných od ohniště. Kvůli nim teď pokaždé, když do ní někdo narazil, šplíchalo pivo ven, stékalo po stěně, a než stačilo vsáknout do suché podlahy, olizovali ho psi, pletoucí se ženám, nosícím na stůl maso a chlebové placky, pod nohy.

Při obou delších stěnách se jako malá, nevysoká pódia táhly longpallary s podlahou z desek, pokryté tlustou vrstvou kožešin a kůží. Tady se spalo.

V Yngvarově obydlí byly longpallary zakryty ještě jakýmsi závěsem, pozůstatkem ukořistěného hedvábí z iberské obchodní galéry. Na noc je závěs odděloval od hlavní síně, přes den pak visel smotán a zmuchlán až u stěny a longpallary sloužily místo lavic u stolů, naskládaných ve dvou řadách až k ohništi.

„Aby vám Loki něco našeptal! No konečně," ozval se Yngvarův už notně rozparáděný hlas. „Už jsem myslel, že nemáte chuť pojíst a popít se svým jarlem!" Poslední slova spíše zařval, ale neznělo to výhružně.

Hodovní síň už byla téměř zaplněná. Pár hezkých dívek, u nichž se spojovala plavá linka vlasů s tmavší kůží keltských žen, pobíhalo mezi stoly a s rozpustilým smíchem odstrkovalo ruce mužů. Z longpallarů, z míst, kam splývaly hedvábné závěsy, byl slyšet zrychlený dech dívek, které se nechaly ulovit a stáhnout do kožešin. Helgimu se zdálo, že v oranžové spleti látky, rukou a nohou zahlédl i Malvíninu tvář…

Zamračil se. Byla tolik podobná té, od níž musel před chvílí odejít. Neudržel se, aby si nenašel místo u stolu právě v blízkosti oranžových závěsů.

„Sedni si tady," houkl na Leifa, udělal mu místo a popostrčil dál vikinga ve vestě ze sešitých vlčích kůží. Na okamžik se na sebe zamračili, až vlčí vesta uhnul. Leif podlezl stůl a sedl si vedle Helgiho.

Nikdo si jich nevšímal. Jarl Yngvar po uvítacích slovech už věnoval svůj pohled jenom džbánům a rohům s pivem a mezi hlubokými doušky zkoumal palcem ostří Thoriho bojové sekery.

„Líbí se mi, Thori, líbí," slyšel Leif mezi hulákáním ostatních. „Už ji nebudeš potřebovat a mně se líbí…" Yngvarovo opilé zařehtání na okamžik přehlušilo veškerý hluk. Muži začali řvát hlasitěji a dívky vypískly vždycky o trochu výš.

„Kde je skald?" překřičel Yngvar síň. „Povídám, kde je…!" Rozhlížel se, jako by sám nevěřil, že by si ten kvákal dovolil nepřijít. „Jestli se opil nebo se válí s některou z těch tmavovlasých divoženek na seně, vyříznu mu jazyk!"

Několik mužů se bezděčně podívalo pod stůl a zase se narovnalo s pokrčením ramen.

Leif se zvedl: „Mám vyprávět?“

„Cha! O čem, ty mládě?“ vysmál se mu Yngvar. „Já chci Llynherna, rozumíš?“ Postrachu sussexského pobřeží se začínal plést jazyk, ale nezapomínal na to, co řekl. „Vypadněte,“ rozkřikl se konečně, když pochopil, že skald nikde není. „Jděte ho hledat! Jestli je u nějaké děvky, přiveďte je oba. Jestli ale někde usnul, pak mi zazpívá svoje poslední verše a začne se učit mluvit rukama!“

Skala ztichla a ticho narušilo jen zaskučení psa u kádě s pivem, kterému nějaká žena přišlápla ocas.

V závěsech za Helgim čísi ruka zdusila dívčí výkřik a látka, visící na měděných skobách, trčících ze stropu, se pomalu přestávala hýbat.

„Vypadněte!“ opakoval Yngvar, rozmáchl se Thoriho sekerou, kterou si před chvílí přivlastnil, a závanem větru rozcuchal vlasy nejblíž k němu sedícím družiníkům. „Prohledejte vesnici a najděte ho! Zanedlouho přistane u mola návštěva, hlídka mi hlásila, že zahlédla pět lodí. Určitě přistanou, kam by se ve tmě trmáceli dál? Chci tu mít Llynherna, aby těm, kdo připlují, pověděl, jaký je jejich hostitel!“

Dánové se s hlukem a posouváním stolů zvedali a trousili se ze dveří do srpnové noci.

„A vy sebou taky hněte,“ rozkřikl se jarl na ženské u ohně. „Porazte ještě dvě ovce a podřežte stovku kuřat…“

Dveře se s vrznutím zavřely a Leif s Helgim vyšli do noci hledat Llynherna pěvce, který se ztratil. Falešného Llynherna pěvce. Na to by Leif přísahal, i kdyby měl vsadit vlastní oči…

* * *

Trvalo to už příliš dlouho.

Dánové jako mravenci prolézali všechny brlohy a seníky v okolí a plní vzteku, že museli pryč od stolů, hledali skalda.

„Dávno utekl,“ bylo slyšet, když se jedna skupinka hledačů drápala kousek od Leifa do svahu. „Nedokázal vymyslet novou píseň, a tak radši zmizel za kopcem.“

Leif počkal, až všichni zmizí ve tmě, a pak se sehnul a

nahmatal za sebou v bezovém houští svázaný balík lidského těla. Rukou zašmátral po obličeji a ujistil se, jestli drží roubík na svém místě.

„Kdy vyrazíme?“ zasykl Helgi. Podupával a vždy, když se přiblížil někdo z hledačů, hlasitě klel, že ani v tomhle houští nic není…

„Až půjdou spát.“

„U Thorových kozlů, Leife! Nenech se vysmát,“ zachrchlal Helgi, odplivl si a obrátil se čelem k moři, které pod nimi hučelo s neměnnou pravidelností, téměř neviditelné v noční temnotě. „Oni přece půjdou spát, až v té kádi nezbude ani kapka a z vola zůstanou jen kosti!“

Na majáku už zářilo loučí několik a lákalo pět ztracených plamínků, míhajících se na moři jako světlušky.

„Podívej se na ně,“ pokračoval a ukázal ve tmě rukou před sebe. „Yngvar ještě ani neví, kdo vlastně připlouvá, ale už dal nabodnout na rožně další maso. Bude pitka až do rána. Každou chvíli se vymotá ze dveří nějaká dvojice, která bude hledat, kam se může schovat… Dřív nebo později někdo Llynherna objeví.“

„Pak to musíme zkusit ještě teď. Co nejdřív. Stůj co stůj,“ šeptl Leif.

Začínalo jim být chladno. Od okamžiku, kdy se vikingští piráti vyrojili ze skaly a začali s prohledáváním, oba přešlapovali kolem křoviska a odháněli přílišné horlivce.

Pomalu se přehoupla půlnoc. Noc byla tmavá, temnější než jindy. Vodní páry se srážely do mlhovin a vítr je sháněl a rozfoukával mezi chalupy. Převalovaly se nad svahem a nenadále, jako duchové, se vynořovaly ze tmy… Připadali si jako na konci světa. Nikdo by nevěřil, že někdy existoval měsíc, a hvězdy se pro tuto noc zdály být výplodem chorobných snů… Jižní pobřeží Sussexu se topilo v té nejtemnější černi.

„Vracejí se,“ řekl Leif.

Čadící pochodně utrmácených „hledačů“ se stahovaly ze svahu a z chalup dolů k Yngvarově skále. Zdálo se, že toho už mají všichni dost. Noční chlad, přicházející od moře, se snadno dostával až na kůži a zaháněl vikingy zpátky k ohni a k masu s červenohnědou kůrkou, posypanou kořením.

Helgi se mračil. Vlastně se mu nechtělo z téhle vesničky, která se táhla z kopců k pobřeží jako med vytékající z prasklého džbánu. Kdyby nebyl Leif a království kdesi za severním mořem… Zavřel oči. Ulriko! Jaký by byl náš syn? Maličký viking v náručí Keltky? Představil si ji s břichem a zasmál se.

Nechci odtud, Leife, jenom nevím, jak ti to mám říct…

„Půjdeme taky," přerušil Leif Helgiho myšlenky. „Yngvar bude nějakou dobu zuřit, a pak si asi vzpomene, abys něco vyprávěl, Helgi. Teprve pak se můžeme ztratit."

Beze slova počali sestupovat přímo dolů od bezového keře po kluzké, slehlé trávě, než narazili na stezičku, příčně křižující jejich směr.

Leif se zastavil a ohlédl, aby se ujistil, že jsou skutečně poslední, kdo se vrací, a spokojeně přidal do kroku. Před skalou se protáhli mezi vikingy, kteří neměli dosti odvahy vrátit se s prázdnou k Yngvarovi a postávali před vchodem.

Leif se ještě jednou ohlédl a ucítil, jak pod rouškou tmy bledne. „Jsem hlupák," zašeptal.

Helgi popadl přítele za ruku, strhl jej stranou od ostatních a vyhrkl: „Co je?"

„Ten skald!" Víc ani nemusel říkat.

Helgi bezděky pohlédl nahoru do svahu, kde se rýsovalo bezové houští jen jako tmavá silueta nějakého skaliska na pozadí o něco světlejší oblohy. „Co je s ním? Sám se nerozváže a roubík taky nevyplivne."

„Nepřivázali jsme ho ke keři." Měl pocit, jako by musel pít nejkyselejší víno na světě. Celou dobu, než začal Yngvar skalda postrádat, ležel Llynhern v bezvědomí. Než od něj ale odešli, už se probral a nyní by mohl jejich opomenutí využít. „Vrátím se k němu," zasykl Leif a pohlédl nahoru.

Přísahal by, že se u křoviska něco pohnulo. Nemohl to vidět a hlasitý hovor okolo znemožňoval, aby zaslechl šelest trávy a praskot rozhrnovaných větví. Přesto o tom byl přesvědčen.

Trvalo jen chviličku, než nabyl jistoty.

Lidské tělo se svázanýma rukama na zádech se kutálelo dolů a ztěžka nadskakovalo na drnech. Náraz na vyšlapanou stezku v půli svahu musel vyrazit spoutanému muži dech. Nezvyklý hluk valícího se těla donutil skupinku před skalou zmlknout a

zvednout zraky… Spoutaný skald narazil do sloupku z otesaného mladého stromku a při nárazu otřásl celou ohradou.

Leif proklel minutu, kdy Llynherna poznal.

Vikingové před skalou a ovce v ohradě vyskočili jako na povel. Jen Leif s Helgim zůstali stát a mlčky naslouchali udiveným výkřikům a hlubokým vzdechům Llynherna pěvce, když mu vyndali roubík z úst.

Bude mluvit? Leif doufal, že ne. Věřil tomu, že ne, protože pro Yngvara určitě nebude těžké zjistit, zda jejich tvrzení, že se pod maskou veršotepce skrývá obávaný válečník a král, je nebo není pravdou… I v Llynhernově zájmu bylo mlčet.

Kývl bradou směrem ke dveřím Yngvarovy skaly a pravou rukou se do nich opřel.

Mumraj uvnitř už zase nabýval dřívějšího veselí. Ti, kteří se z pátrání vrátili už dřív a sebrali odvahu přijít Yngvarovi na oči, si teď přihýbali o závod a keltskou dívenku se zasněnýma očima, kterou pro zábavu hodili do kádě s pivem, píchali pohrabáči od ohniště. Děvče se plácalo v pěně, co chvíli uklouzlo na kalu u dna a za salvy smíchu zmizelo pod hladinou tmavohnědé tekutiny. Yngvar se spokojeně zabýval svojí novou bojovou sekerou a Thorimu, který vedle něj, zabalený v kožešinách na longpallaru, upadal chvilkami do bezvědomí, s neustávajícím tokem slov předváděl, jak se má v boji správně rozmachovat bradaticí, jako je tahle.

„Máme skalda, jarle," ozval se ode dveří Helgi, sebevědomě přešel kolem stolů a zastavil se před Yngvarem. „Někdo jej svázal, dal mu roubík a strčil jej do křoví. Když se probral z bezvědomí, skutálel se ze svahu dolů, rovnou nám do náručí. Tví muži jej venku zbavují provazů…"

„Přiveďte ho!"

Síň ztichla. Přetlačující se ruce klesly na desku stolu. Rozbouřená hladina v kádi se uklidnila a dívka využila chvilky klidu, aby se překulila přes okovaný okraj nádoby. Mokrá a páchnoucí pivem proběhla kolem Yngvara a protáhla se ven právě před přicházejícím Llynhernem.

Poslední dva z vlčí smečky Leifa Olafsona couvli stranou, aby nepřekáželi jarlu Yngvarovi ve výhledu, a opřeli se zády o jeden

ze sloupů držících stropní trámoví.

„Slyšel jsem," mávl vůdce Worthingu rukou, když uviděl, jak se Llynhern pěvec nadechuje. „Vím už, že to nebyla tvoje vina, a tak nevytáhnu nůž, abych ti vyřízl jazyk. Aspoň prozatím…"

Ztichl a pohledem se dotkl všech, kdo byli v místnosti. Očima zůstal viset na Llynhernovi: „Kdo to byl, skalde? Přísahám na Odinovo oko, že jestli dnes Keltovi, Sasovi, či co jsi vlastně, ublížil viking, nenechám tento jindy bohůmlibý čin bez trestu. Kdo to byl?"

Leif si byl jistý Llynhernovým mlčením, ale ze zvyku se ohlédl, jestli se nemusí bát nenadálé rány zezadu. Založil si ruce na prsou a zkušeným pohledem přeměřil únikovou cestu ke dveřím.

„Ptám se!" štěkl znovu Yngvar.

Vzduch zhoustl. Jedna z žen cosi zadrmolila, přiskočila k ohni a rychle pootočila rožněm. Z naběračky polila pečeni polotuhým tukem a uskočila před prskajícími plameny.

Leif ucítil skaldův pohled a vyzývavě mu ho vrátil.

„Nevím," promluvil konečně Llynhern pěvec. „Dostal jsem zezadu ránu do hlavy, když jsem vymýšlel verše pro dnešní večer. Nevím, proč se to stalo, pane. Svázali mne. Zápěstí mne ještě brní… Ty víš, jarle, můj pane, že nejsem muž zvyklý utrpení. Jak jsem tam ležel na mokré zemi, vzpomněl jsem si na tvoje vyprávění o ledovém moři…"

„Na to jsem se tě neptal," zuřivě zahřměl Yngvar. „Chci vědět, kdo to byl! Toto tvoje pohanění je i moje potupa! Nemusíš se bát pomsty, protože zítra už budou tělo viníka žrát ryby!"

Skald zavrtěl hlavou s náznakem úsměvu: „Nemlčím proto, že bych se bál pomsty, pane. I kdybych ale věděl, kdo mi to udělal, a ty bys jej spravedlivě potrestal… Sám víš, že každý z tvých mužů tady má bratra, otce, syna nebo alespoň bratra své matky. Nikdo z vás tu není sám. Jak dlouho bych přežil den, ve který bych prozradil toto jméno tvému spravedlivému vzteku napospas?"

Yngvar se na okamžik zarazil a pak se rozchechtal. „Chytrák," plácl skalda po rameni. „Jestli jste všichni takoví, tak tvůj národ tu bude ještě v době, kdy po tom mém neštěkne ani vzteklá liška."

Napětí povolilo. Někdo zmateně vykřikl a hmátl pod hladinu pivní kádě, ve snaze najít děvče, jež už však mezitím stačilo zmizet.

Leif si sedl na stůl, přetočil nohy na druhou stranu a vklouzl mezi dvě míšenky se severanskou krví v žilách.

„Pojď blíž," ukázal Yngvar na skalda a posadil se do svého křesla z březových polen a vlčích kůží. Llynhern pěvec se pohnul a za ním se vevalili do síně ti, kteří dosud postávali venku.

„Ještě blíž," vykřikl Yngvar ještě jednou, když byl pěvec na půli cesty k němu. Llynhern popošel trochu rychleji a hned nato se zastavil, když mu do cesty vstoupil Helgi a podával mu džbánek s pivem.

„Zdá se, že tvůj život bude pokračovat," zasykl kulaťoučký Dán mezi zuby a skoro bezelstně se na skalda usmál.

Ten se stejným úsměvem přijal pití a vyhnul se mu bez odpovědi.

„Cos to říkal o nových verších?" plácl Yngvar Llynherna po zádech, když došel až k němu. „Doufám, že jsou o mně a mých činech?"

Skald se neznatelně uklonil: „Jako vždycky, pane. Jenom lyru jsem ztratil, když mne přepadli."

„Učil jsi přece brnkat mou dceru! Půjčí ti svou!" Od ohniště se zvedla vysoká dívka se světlounce žlutými vlasy sčesanými dozadu a odběhla. „O čem je ta píseň?" Yngvar se opět rozvalil ve svém křesle z vypelichané vlčiny.

„Už je to dávno, co jsi mi vyprávěl, jak ses se svým drakkarem pustil na nejsevernější moře. O ledových horách plujících na hladině…"

„Cha! Málem jsme tenkrát pochcípali jako myši!" jarl Yngvar si hlasitě říhl a napil se. „O tom chceš zpívat? Co na tom bylo hrdinského, blázne? Moře a zima. Nic víc. Chtělo to tehdy jenom trochu silnou vůli…"

„Člověk má sám proti sobě míň naděje, než když stojí proti dvěma válečníkům," namítl tiše skald. S úsměvem přijal od Yngvarovy dcery její lyru, posadil se na stůl vedle svého chlebodárce a dotkl se strun.

Helgi zpozorněl, odstrčil dívku, usilovně zápasící se sponami

jeho kazajky, a nahnul se, aby lépe rozuměl. Od té doby, co musel odejít z Hedeby, neslyšel opravdového skalda. Jen pár písní o moři, které si prozpěvovala na palubě jeho smečka, když loď hnal místo vesel vítr.

„Ticho!“ zařval Yngvar.

„*Hrímgerda sípala zimničným dechem…*“ Llynhern zasípal sám, a natáhl se pro džbánek piva. Dlouze se napil a začal znovu:

„Hrímgerda sípala zimničným dechem,
severák roztrhal na lodi plachtu,
když muži u vesel zmírali v mrazu.
Toužili po smrti, volali Odina.
Kormidlo popadl jak křehkou vázu
svou pevnou rukou náš Yngvar hrdina!“

„Cha,“ Yngvar se potěšeně zachechtal. „Hloupá bouře na moři a co z toho básník dokáže udělat. Pokračuj, Llynherne! Když se mi to bude líbit, můžeš si vybrat tamhle u ohniště ženskou pro dnešní noc.“

Skald neodpověděl, jen kývl. Několika akordy navázal na začátek a spustil znovu:

„Hrun, vládce mořských ker, dal spoutat moře,
vesla nám uvízla v ledové tříšti,
drakkar se rozlomil, jak tříska v peřeji.
Kdo svázal dřeva a natáhl plachtoví?
Kdo vytáh ze živlu těla bez naděje?
Jen Yngvar hrdina, takto vám odpovím!“

„Ta těla byla dvě,“ neodpustil si jarl a poposedl. „Pokračuj…“

Llynhern pěvec nepřestával hrát a zvýšil hlas.

„Hrímgerda sípala zimničným dechem,
muži jen leželi, neschopni činu,
neschopni pohybu, slabí a hladoví.
Jediný kormidlo svíral ve vichřici!
Kdo to byl? Hrdina! Takto vám odpovím.
Dán Yngvar z Lakolku, nemohu neříci!“

Posledních pár tónů se odrazilo od trámoví stropu a zaniklo v pochvalném plácání dlaní do stolu.

„To se mi líbí na skaldech! Přehánějí, ale ne moc.“ Yngvar skoro až zavýskl a nadšeným pohledem se rozhlédl kolem sebe. „Byl jsem tehdy nemehlo a natočil jsem kormidlo příčně proti

větru. To by se loď rozpadla, ani by nemusela být bouře, stačil by silný vítr. A hele! Z mé chyby je čin, o kterém se zpívá. Nezapomeň ta slova, Llynherne! Každou chvíli by už měli přistát ti hlupáci, co tu za tmy bloudí kolem pobřeží. Zazpíváš jim to. Ať hned vědí, jaký je jejich hostitel.“

Jarl Yngvar si přestal Llynherna všímat a udělal několik kroků ke dveřím, jako by chtěl vyjít ven.

V tom okamžiku přilétla oknem jakási rozžhavená věc, prosvištěla těsně kolem něj a narazila do skupinky mužů sedících na zemi a hrajících mlýnek.

Leif si uvědomil dřív než ostatní, co se stalo.

Hliněná nádoba plná hořící smůly při nárazu pukla a plameny se rozstříkly po stěnách, po podlaze a po tělech lidí. Ječení popálených se smísilo s výkřiky úleku.

Jako kdyby chtěl útočník za oknem opravit svoji chybu a konečně zasáhnout Yngvara. Těžké kopí proklálo mohutný hrudník jarlova těla, přibodlo jej ke stěně a ratiště zabzučelo jako rozzuřený čmelák.

Plameny přeskočily na závěsy nad longpallarem a rychlostí myšlenky se po nich vyšplhaly vzhůru ke stropu. Oknem ještě přilétlo několik šípů a pak vchodové dveře vpadly dovnitř, vyvrácené a vytržené davem útočníků.

„To ty lodě!“ stačil vykřiknout Leif.

Na čele uzlu rukou, mečů, seker a štítů, který se hrnul dovnitř, zahlédl zčervenalou, nemocnou tvář.

„Je tu Lars!“ vykřikl a obrátil se na Helgiho. „Lars, Šťavnatá lebka!“

Helgi ucítil náraz a srazil rukou šíp, který se mu dostal špičkou do očka v kovové tkanině kroužkové košile. Přiskočil k místu, kde si před chvílí pohazoval Yngvar Thoriho bradaticí, a popadl ji za toporo.

„Podej mi štít,“ houkl na děvče, které se právě vymotalo z hořících závěsů a chvatně si polévalo spálené vlasy pivem z poloprázdných konvic.

Prvního Nora Leif odrazil těžkým kusem masa sebraným ze stolu. Teprve pak stačil vytáhnout meč z pochvy. Pudově sekl za sebe, kde vycítil šestým smyslem pohyb čísi zbraně, uskočil

stranou a sehnul se k mrtvému, aby mu sňal z paže štít.

„Odiiiin!“

Jek a ryk bitky vzbudil lidi v chalupách a ti se probouzeli pod noži nepříčetných Norů, kteří se už stačili rozlézt po celé vesnici.

Leif se prosekal až k Helgimu a přitiskl se k němu zády. S chráněným týlem se nyní oba začali probíjet k oknu.

Moment překvapení rozhodl boj ještě dřív, než začal. A vždy tam, kde byla největší vřava, bylo možno zahlédnout zuřivou, červeně naběhlou tvář krále severních Norů.

„Říkal, že se má ještě s někým spojit,“ vzpomněl si Leif mezi dvěma výpady.

„Pak to udělal v nevhodnou dobu,“ zaslechl vedle sebe odpověď.

Aniž by ztratil svého soupeře z očí, podíval se po hlase a sjel očima po pěvci Llynhernovi, který vzdor svým tvrzením, že je muž slova a ne zbraní, nyní kosil jednoho útočníka po druhém.

S přibývajícím časem se bojiště stávalo přehlednějším. Dánové, překvapení útokem při myšlenkách na pivo, maso a noční milování, se dlouho nedokázali vzpamatovat. Bránili se už jen v malých skupinkách, opření zády o stěnu. V rozích už jen jeden nebo dva odolávali norským zbraním. Útočníci se rozestupovali a mezerami mezi nimi posílali norští lučištníci svoje střely do bezmocných nepřátel.

Nože Norů zrudly krví na hrdlech dánských žen a nechaly bez povšimnutí tmavovlasé saské a keltské dívky.

Leifův meč se srazil se sekerou jednoho z útočníků. Zakolísal a zachvěl se. Úder protivníkovy zbraně jej přitlačil k zemi… Leif podklesl na levé koleno. Norova sekera sjela po dánské oceli stranou a kratičký okamžik, než získal Nor opět vládu nad svou zbraní, využil Leif k tomu, aby se svým ostřím dostal zespodu pod kroužkovou košili útočníka.

Napravo zaznamenal koutkem oka čepel. Rychle vytrhl zbraň z mrtvého a zpola se obrátil. Byl to Llynhern.

Tvář měl zkropenou krví a potem. Jeho oči svítily jako černé diamanty podzemních skřetů. Nebojoval, čaroval. Leif viděl, že není rozdíl mezi ním a nejlepšími šermíři, které kdy potkal. „Ethelred,“ zašeptal s jistou nevraživou úctou a chvíli se díval, když se bitka přenesla stranou. „Určitě je to on.“

Helgi Troll, Leif Olafson, Llynhern pěvec. Všichni tři, jako voda, když se dere rozervaným trupem do lodi, se probíjeli k oknu.

Helgi se vyklonil ven, přimhouřil oči a pokusil se pohledem proniknout tmou venku. Nezdálo se, že by tam ještě někdo byl. Zase vtáhl hlavu do síně. „Běž, Leife," vyhrkl a zamračil se, když si všiml pohledu, kterým na něm utkvěl král severních Norů. „Běž," zopakoval spěšně. „Já ho zadržím."

Leif zaváhal, opatrně vykoukl ven, jako by nevěřil, že Norové zcela zapomněli na tuhle možnost útěku oknem. Opřel se rukou o rám, protáhl se ven a doskočil do měkké hlíny.

Naštěstí se tak dostal k zadní stěně skaly a neocitl se uprostřed opevněného dvorce, kam vedla ostatní okna a který by byl smrtelnou pastí. Zadní stěna obytného stavení už nebyla chráněna palisádou a s okny se zřejmě počítalo pro případ obrany jako se střílnami.

Leif se zabořil prsty do půdy a pokusil se rozhlédnout. Oči, navyklé světlu zevnitř, nebyly pro první chvíli s to něco rozpoznat. Na svahu jako na zavolanou někdo mrštil pochodní na střechu jedné z chalup a svazky staré slámy ihned vzplanuly obrovským plamenem.

„Štěstí," zabručel, rozhlédl se kolem a ujistil se, že v příštím okamžiku nemusí očekávat útok. Otočil se a nahlédl oknem do síně. Helgi se opíral o okenní rám a bránil se přívalu úderů norského krále.

„Poznal jsem tě," syčel Lars, Šťavnatá lebka. „Sám Odin ví, že jsem tě poznal! Už ve chvíli, kdy se mi ve skalní zátoce zamotaly nohy do provazů a měl jsem co dělat, abych se neutopil…"

Helgi těžce supěl pod údery o hlavu většího protivníka, ale nebyl pozadu. „Nemluv přitom tolik," zasupěl. „Mám dojem, že válčím se ženskou…"

Llynhern kroužil okolo obou bojujících a snažil se dostat Helgimu za záda, aby mohl oknem proklouznout ven. Teď byl natlačený dvěma Nory ke stěně a docela lehce odrážel jejich útoky.

Až čísi hlasy vytrhly Leifa od podívané. Ozývaly se někde blízko. Odtrhl se od okna. Nechtěl se nechat zaskočit u stěny

domu, zvlášť když došková střecha převisle visela dolů a spodním okrajem se dotýkala jeho vlasů. Tady by nemohl zvednout ani zbraň k obraně.

Odlepil se od stěny. Pár kroků za domem se už zvedal svah. Leif vyběhl kousek nahoru a zalehl k zemi. Právě včas. Za rohem se vynořila dvojice Norů a s kopími v rukou se blížila k oknu.

Helgi se bránil, ale zdálo se, že síla a zkušenost je přes rozdílnou výšku na obou stranách vzácně vyrovnaná. Oba soupeři se už po počáteční bouři soustředili na vyčkávání a na chybu druhého.

Llynhern se ale své snahy nevzdával. Sunul se bokem podle stěny stále blíž k Helgimu a snažil se vikinga odstrčit stranou. Viděl, že by bylo zbytečné pokoušet se prorazit ke dveřím, zvlášť když neměl tušení, kolik Norů se může tísnit venku.

Obrátil se k Helgimu, odrazil bradatici šedovlasého Nora a zasykl: „Pusť mne k oknu!“

Viking neodpověděl. Zbraně křesaly jiskry a odpor Dánů v celé síni Yngvarovy skaly pomalu dohasínal. Kdesi od pivní kádě se ozvalo zaječení a Llynhern zahlédl Yngvarovu dceru, jak se zmítá pod tělem jednoho z Norů. Prudce vyrazil do útoku, svislým úderem rozpoltil přilbu šedovlasého Nora, který na něj stále dotíral, rozdrtil mu rameno a vytrhl meč spolu s gejzírem krve.

Muž zachroptěl, rozhodil rukama, hřbetem dlaně udeřil Larse do obličeje a na okamžik jej omráčil.

Lars, Šťavnatá lebka stačil jen couvnout o krok, zlomil se v kolenou a na pár okamžiků ztratil vládu nad svým tělem.

Helgi byl ještě překvapenější než on, ale příliš zkušený, než aby nevyužil nabídnuté příležitosti k útěku.

Lars, Šťavnatá lebka se ještě ani nedotkl rukama podlahy, když už se jeho soupeř stačil otočit, zapřít se rukama v okenním rámu a jen tak tak na poslední chvíli uhnout kopí, které se najednou vynořilo zvenčí.

Na svahu nad Yngvarovou skalou planula chalupa jako mohutná hranice, jaké se od nepaměti v den slunovratu zapalují na sobích stezkách v severním Upplandu, aby z tundry nepřišli do země ledoví skřeti… Celý Worthing až k ruině majáku byl osvětlený zuřivými plameny. Stejně tak cizí tvář, kterou Helgi

zahlédl venku.

Koutkem oka mrkl po Larsovi, ztěžka se zvedajícím ze země, popadl rukou kopí těsně za tulejí a vytrhl je Norovi z rukou. Muž venku vztekle zaklel a zachroptěl. Kopí v Helgiho ruce ztěžklo, když umírající s Leifovým mečem v zádech nepustil v křeči ratiště své zbraně. Dalším trhnutím konečně kopí vytrhl Norovi z rukou a v rudém šeru venku uviděl ještě jednu postavu.

„Pozor!“ varoval Helgi, ale už bylo pozdě. Nor se rozehnal sekerou po Leifově hlavě. Oslněný světlem požáru si však nevšiml a neuvědomil, že těsně nad Leifem trčí okraj střechy… Bradaté ostří uvízlo v otepích slámy tvořících spodní okraj střechy.

Nor, znenadání beze zbraně, se pokusil couvnout, i když musel tušit, že se mu to nepodaří. Těžký Leifův meč mu vodorovným sekem roztříštil žebra, rozerval plíce a zůstal vězet v prsní kosti.

Helgi se už dávno nedíval. Mrštil ukořistěným kopím bez míření do míst, kde se sbíral ze země král severního Norska. Štíhlý, železný list ostří sklouzl po plíškovém chrániči zápěstí a dopadl neškodně na podlahu…

Kulaťoučký viking proskočil oknem ven, a ještě než dopadl do měkké hlíny, zaslechl za sebou zvuk pronásledovatele. Už při dopadu se chránil mečem, poloobrácený k oknu. Zbraně se zkřížily jen na okamžik.

„Llynhern pěvec prchá po smrti svého chlebodárce?“ zasmál se Helgi a spustil ruku se zbraní.

„Llynhern pěvec prchá, protože je tu zbytečný,“ břitce odpověděl skald.

Ze síně už byl slyšet jen pláč, uplakaný křik dívek a sténání raněných.

„Pryč,“ řekl Leif tiše. „Dřív, než se Lars vzpamatuje.“

Všichni tři se rozběhli podél úpatí svahu co nejdál od Yngvarovy skaly. Noc, žíhaná plameny, zmizela někde vzadu. Norové věděli, že střecha nad hlavou je lepší než spáleniště, a tak víc ohňů už nezakládali.

Uprchlíci přebíhali od jednoho chléva k druhému, od křoví ke zdi dalšího stavení. Nezdálo se, že by se jim útěk neměl povést. Už se dostali z červenavého světla požárů…

Z kopce se skutálelo bezvládné tělo a o pár kroků dál zakopli o další… Vyhnuli se poslední chalupě, na jejímž dvoře už mořští nájezdníci rozdělali oheň a čtvrtili ovci. Tady museli uprchlíci zalehnout a proplížit se mezi vyděšeným stádem pobíhajícím v ohradě. Pach krve a ohně. Zvířata jančila hrůzou a s ustrašeným bekotem přebíhala z jednoho rohu do druhého…

Za stavením se všichni tři zvedli, proběhli ještě asi sto kroků pod úpatím stále strmějšího svahu, který se na konci proměnil na holou zvětralou skálu.

„O kus dál se dostaneme nahoru," zasupěl zadýchaně falešný skald a předběhl Leifa. „Jsou tam cesmínové hájky a táhnou se až k lesům. Tam se ztratíme…"

Neodpověděli. Ve Worthingu začínaly orgie vítězů. V chalupách vzaly dánské dívky do rukou meče svých padlých otců a mužů, aby o ně vzápětí přišly, a pak se na kůžích a kožešinách trpně oddaly vítězům. Přijímaly potvrzení vítězství bez jediného zasténání, aby nakonec s nožem u krku proklely norské plemeno do posledního nemluvněte.

Teprve potom přicházely chvíle černovlasých saských a keltských dívek…

Jídlo a pití. Přinést ho co nejvíc, aby zkrvavení dobyvatelé zapomněli na zabíjení. Jídlo, pití a samy sebe nabízely, aby mohly přežít tuto noc. Která se dožije rána, má šanci dočkat se zimy…

Llynhern se zastavil a ukázal nahoru: „Tady vyšplháme."

„A kam potom?"

Pokrčil rameny. Najednou byla pryč jeho tvář plná úsměvů a jemností. Před Helgim a Leifem stál úplně někdo jiný. Muž, kterému z očí plá nenávist k těm, které nechal ve Worthingu za sebou.

„Kam potom?" zatřásl s ním Leif. „Přežili jsme společně, ale kdo nám zaručí, že nás nevedeš do pasti?"

„Nejsem jako ty, Leife Kozlovrahu," vytrhl se mu skald. „Byl jsem to já, kdo tě spoutal a strčil do křoví? Nebo tomu bylo obráceně?"

Llynhern zahlédl Leifův úšklebek, zrudl a cítil, jak odněkud z jeho nitra vyrůstá vztek. „Ty, dánský kralevic, jsi mne svázal, když jsem za tebou přišel, že ti pomohu k trůnu. Co je to?

Podlost! Podlost, ty vikingský hlupáku! A přece jsem to zase já, kdo ti nabízí záchranu! A ty zase nevěříš…“ Llynhern vydechl a utřel si ústa hřbetem ruky. „Co mi bránilo vydat tě Yngvarovi?“ pokračoval. „Nic, a přece jsem to neudělal. Co mi bránilo zadržet před chvílí Helgiho a dát dáreček tomu norskému lupiči? Zase nic! Neudělal jsem to. Prostě proto, že ti chci pomoct, Leife Kozlovrahu…“

Jako by Llynhern vytušil, jak dokáže Leifa jeho přízvisko rozzuřit. Převaloval to slovo na jazyku a s ledovým úsměvem je neopomněl použít, kdykoliv to šlo…

Propátral očima směr k vesnici, jestli je někdo nepronásleduje, a zarazil Leifa dřív, než stačil sám promluvit. „Myslíte si, že to dělám proto, že vás miluju? Stejně jako tu norskou sebranku! Ale potřebuji vás…“ Odmlčel se a jeho tvář se přestala krčit nenávistí. „Ty jsi to uhodl, Leife Kozlovrahu. Jsem Ethelred, král Mercie, který se v přestrojení vkrádá do táborů nájezdníků a vyzvídá, jaké mají plány. Říkal jsi, že se o tom povídá i na franském dvoře, musím s tím tedy přestat, je už jen otázkou času, kdy se to doví i Dánové… Nemusíte se bát, nevlákám vás do pasti, i kdybych desetkrát mohl. Potřebuje vás můj lid, moje země. Už večer jsem ti, Leife, nabízel pomoc při získání královské hlavy. Moje nabídka trvá. Výměnou za mír pro moji zemi, až budeš na trůnu.

Vím, že málokterý z jarlů loupících na anglickém pobřeží poslechne krále Dánska, ale kdyby jim nepřicházely posily právě odsud, z tvé země, Leife…“ Snad proto, že nabízel smír, vypustil posměšné přízvisko. „Takový je můj návrh a ty se rozhodni! A nepokoušej se mě zabít. Jsem lepší šermíř než pěvec, a to jsem viděl, že se ti moje verše líbily…“

Bez dalšího slova se otočil a začal šplhat po všech čtyřech do svahu, ze kterého vystupovala skála jako hřeben draka zakletého v zemi.



STÍN MERLINA

Ohnivé svítání pomalu uhasínalo.

Nepozorováni se proplížili skupinkami řídce rostoucích cesmín a koberci mateřídoušky, i přes noc vydávající těžkou a únavnou bolehlavovou vůni. Zadýchaní, zpocení a zuřiví…

Stáli na plochém vršku vyvýšeniny a několik set metrů za nimi už jen žhnulo spáleniště. Nové ohně mezi chalupami napovídaly, že Norové přestali žíznit po krvi a začínají myslet na jídlo.

„Musím zpátky," řekl Helgi.

„Proč?" Král Mercie sebou trhl a netrpělivě přešlápl. „Nechal sis něco u Giliany? Cokoli cenného je už stejně v bednách těch lupičů. Jejich lodě se jednou pod svým nákladem potopí…"

Helgi beze slova zavrtěl hlavou a dál nespouštěl oči z táhlého svahu, spadajícího až k moři.

„Jdeme," znovu promluvil Ethelred.

Leif mrkl po Helgim a napůl se obrátil k mercijskému králi. „Nemůžeme, příteli." Při posledním slově se zašklebil, jako by rozdrtil mezi zuby listy šťovíku. „Helgi se rozhodl, že jednu z těch dívek vezme s sebou…"

„Už je pozdě," řekl tiše, ale důrazně Ethelred. „Všechny Dánky podřezali. Dánové by nebyli jiní, kdyby napadli norskou vesnici."

Odpověděl mu jen vítr v korunách cesmín.

Helgi znenadání a bez jediného slova vykročil po hřebeni mezi cesmínami zpátky nad Worthing.

„Nerozuměl?" Ethelred položil ruku Leifovi na rameno. „Co je? Chová se jako…"

„Jde o Ulriku, příteli," promluvil zase Leif s kyselým nádechem ve tváři. „Jednu z dvojčat, určitě jsi je znal."

Ethelred přikývl. „Docela jistě přežila. Zdejší dívky oni nezabíjejí. Kdo by jim vařil a kdo by pod nimi prohýbal hřbet?"

Helgi je už ani neslyšel. Měl ji před očima. Při útěku skoro zapomněl, ale pak, když uslyšel ten křik a pláč… Co když to byla ona?

Přísahala, že to nebyla vděčnost. Zítra možná bude obcházet mrtvoly a hledat tu jeho… Otřásl se. Až ho nenajde mezi mrtvými, prokleje ho, že přežil. Přežil a utekl…

Přestal vnímat ty dva, zrychloval a už ani nevěděl, jak daleko zůstali za ním. Někde zblízka zaslechl chvatné kroky, padl do trávy a přitiskl se k zemi. Opatrně zvedl hlavu. Nikde nikdo.

Za sebou? Nestačil se otočit. Jako by vyrostl ze země, vztyčil se nad ním Ethelred…

Odlesky večerních ohňů se zableskly na čepeli meče, jehož ostří se zarylo Helgimu pod lopatku.

„Teď už ji nezachráníš," uslyšel Helgi hlas falešného skalda, tlačícího jej přibroušenou ocelí k zemi. „Jestli přežila, přijdeš si pro ni později, Dáne. Stejně jsi jí říkal, že nejdřív musíš odejít a teprve potom se pro ni vrátíš, ne?"

Poslouchal! Celou tu dobu musel stát pod oknem a

poslouchat…

„Zabiju tě a můžeš být králem třeba…“

„Nezabiješ,“ umlčel ho Ethelred a dřepl si, aby jej nebylo vidět z dálky.

Helgi zuřil, tlumeně volal Leifa, ale pokaždé, když se pohnul trochu víc, ostří kousek od páteře jej přimělo k rozumu. Nezbývalo mu než ležet na břiše a dívat se do vesnice na potácející se Nory, opilé z piva a dánské krve, naslouchat řevu zajatců, kteří, s orlem vřezaným do zad, proklínají svůj nápad vzdát se… Vracel se pohledem na svah, za nímž jen trochu vykukoval hřebínek střechy Gilianiny chalupy…

Někde blízko odfrkl kůň, ale nezdálo se, že by to Ethelreda nějak překvapilo. „Tady jsme,“ zavolal tiše přes rameno.

Helgi se pomalu obrátil a uviděl Leifa, jak vyvádí ze tmy pod větvemi cesmín koně.

„V nejbližší vesnici dostanu zvířata i pro vás,“ pospíšil si král Mercie s ujištěním a vyhoupl se do sedla. „Jedeme,“ štěkl a ukázal taseným mečem před sebe. „Máme před sebou dlouhou cestu. Ellandur, Eddington i Worcester musíme nechat za koňskými zadky, než se objeví hradby Wroxeteru… Tam nás čeká vojsko. A pak potáhneme do Walesu! Země potřebuje klid na západní hranici, vy královskou hlavu a mí vojáci zlato! Dá-li Bůh, a třeba i váš Odin, získáme všichni, co jsme chtěli.“ Falešný Llynhern trhl uzdou, kopl koně do slabin a vzápětí, po několika skocích, strhl koně zase ke kroku.

Helgi přešlápl: „Chci se vrátit, Leife.“

„Ne,“ zavrtěl jeho přítel hlavou a ukázal stejným směrem jako před chvílí Ethelred. „Půjdeme za ním! Myslíš, že nevím, jak ti je? Myslíš, že se nekoušu do rtů, když na obloze zahlédnu mrak měnící se ve vichru do podoby koní? Vím snad, co je s ní? A přece jdu! Jen proto, aby smrt mého otce nebyla zbytečná! A *ty* jsi mu dal slovo, že budeš stát vedle mne! Musíme oba, Helgi! Potom se vrátím a budu ji hledat, i kdybych měl uprosit tu druidskou havěť… Pojď, Helgi. Máš můj slib, že až bude po všem, první pojedeme sem. Přísahám! A Ethelred ti dá vojáky, aby pomohli vyhnat Nory…“

*** * ***

Letní bouře rozmáčely i ty nejsušší cesty.

Užovky prchaly ze stezek a ptáci umlkali, sotva se přiblížilo dunění kopyt.

Ve dne spali a v noci putovali dál. Alespoň zpočátku, dokud byli ještě blízko k pobřeží. V trysku pod dorůstajícím měsícem prolétli habrovými lesy kolem Ellanduru a vyhnuli se dánským hlídkám na silnici k východnímu pobřeží. Wessex byl zcela v područí vikingů. Světec, umírající pod tlapou draka…

Z eddingtonských hradeb, kde před několika týdny Ethelred soutěžil ve veršovaném umění s nejlepším vikingským skaldem, zahlédli jen vrcholky věží, když zmateni na křižovatce lesních cest vyšplhali do korun stromů a hledali směr na žlutošedé štíty Cambrianských hor…

Čím dál na sever lesy houstly a stávaly se neprostupnějšími.

Pláty servané kůry, často i hodně čerstvé, varovaly před medvědy, značkujícími si tak svá loviště, a nízko rozložené koruny habrů, dubů a bukových houštin co chvíli nutily jezdce sesednout a pokračovat vpřed pěšky…

Po šesti dnech uviděli mezi stromy před sebou světlinku. Připadala jim jako zázrak v moři zeleně. Listnatý prales končil. Dál k severovýchodu se ještě táhl dlouhým jazykem, aby se o mnoho mil severněji spojil s northumbrianskými lesy. Přímo před nimi se však půda svažovala do mělké, široké strže, jež se v dálce rozbíhala do stran, až postupně přecházela v otevřenou krajinu jižní Mercie.

„Jsem doma," řekl Ethelred.

Mercianské vřesoviště se před nimi roztáhlo jako hladina moře. Odněkud zdálky přinášel vítr hlas zvonů, soupeřící s šuměním větví, a cuchal vřes a traviny jako hřívu neposlušných vlasů.

Dál na západ se mercianská vřesoviště vzdouvala do vyšších a vyšších vln jako rozbouřená vichřicí, až se konečně daleko na obzoru proměnila v divoké vlnobití Cambrianských hor.

* * *

Cimburí wroxeterského hradu pamatovalo doby, kdy v Evropě ještě Keltové válčili s Germány o paseky zčervenalé zralými

jahodami. Tehdy, když se hercynským lesem nesla zvonivá ozvěna střetnutí bronzových zbraní, vládl Wroxeter západní Británii. Dávno před Kelty, dávno před králem Artušem, dávno před Římany.

Od pobřeží se k jeho hradbám vinuly stovky let zarostlé stezky, po nichž kdysi přijížděly káry s řeckým a fénickým zbožím, aby se vracely naložené cínem a mědí. V těch dobách i pyšní Karthaginci, sotva překonali hřeben nad přístavem a spatřili kamennou hráz wroxeterských hradeb, umlkali ohromením a klopili oči před oslepujícím leskem zástavy, vyklepané ze zlatého plechu…

Ethelred, král Mercie, se naklonil z hradeb a mlčky se zadíval na řeku.

„Čekám," ozval se za ním hlas. Dánština zazněla uprostřed mercijských hradeb jako svatokrádež. „Zavolal jsi nás, čekám, co řekneš," opakoval Leif. „Už to trvá tři týdny. Jíme, pijeme, a ty dvě děvky, co jsi nám poslal, by se nechaly sedřít z kůže, kdyby se nám to líbilo…"

Ethelred v černomodrém, stříbřitě vyšívaném kabátci se zprudka otočil: „Stěžuješ si?"

„Stěžuju," přikývl Leif. „Pořád nevíme, kam půjdeme a proč nás potřebuješ. Nesnaž se mi namluvit, že nás bereš s sebou jen proto, abych já na oplátku nepodporoval loupeživé jarly…"

„Je to tak," přikývl vážně Ethelred. Několika kroky přešel kamennou plošinku na vrcholku hlásky a usedl do křesla, stojícího kousek stranou od stolu a dalších dřevěných sedaček. Pokynul královskému číšníkovi a počkal, až chlapec dolije do pohárů víno.

„Nechal jsem vynést křesla a stůl sem, je hřích přebývat mezi zdmi, když je venku tak krásně. Za pár dní máme zimu, proč se ještě nenabažit tepla?"

„Čekám," překonal ještě jednou svoji netrpělivost Leif a s kamennou tváří se posadil vedle mercijského krále.

„Už jsem vám řekl," rozhodil rukama Ethelred. „Chci zabezpečit západní hranici proti Walesu, jenomže… Můj předchůdce na trůnu, strýc Offa, dal vykopat na hranicích s tou prokletou zemí příkop a nechal jej opevnit, že je tam jako jizva, která se nikdy nezhojí. Rány na lidském těle zarůstají. I ten

příkop se plní, ale padlými. Jejich i našimi. Chci sjednotit tuhle zemi," najednou změnil Ethelred tón hlasu a v očích se mu mihly jiskry vzrušení. „Všech sedm království do jednoho! Mercii, Northumbrii, Východní Anglii, Kent, Wessex, Essex a Sussex… Jenomže nemohu vytáhnout s vojskem ani proti Dánům, když Walesané čekají a číhají na můj odchod jako vlci v zimě u studny."

„Walesané jsou Kelti?" přerušil jej Helgi.

Ethelred přikývl: „Poslední čistá keltská krev. Já také vypadám jako oni, ale můj děd byl potomkem jarla Anglů, kteří se kdysi vylodili u britského pobřeží, a princezny…"

„To mě nezajímá!" Leif netrpělivě mávl rukou po Helgim, aby zarazil další otázky, a obrátil se zpět na hostitele: „K čemu potřebuješ nás?"

Ethelred se ošil. „Existuje věštba…"

Helgi zachrochtal smíchy a usrkl z číše. Nesnášel víno, ale horko a nemožnost sehnat v mercijském královském městě pivo podle svého gusta jej občas k upíjení té kyselé vody přinutily.

Ethelred se nenechal vyrušit: „Za příkopem se ještě před padesáti lety rozkládalo Gwyneddské království rytířů, území Deheuberthu a Powys, jemuž vládli druidové… Uprostřed těch zemí leží údolí s pobořeným hradem. Nikdy nikomu nepatřilo a na paměť dávného, Bohem zatraceného království neslo jméno Logres… Prokletý rod, který živořil v ruinách hradu, však vydržel a přetrval a dnes už zase ovládá většinu Walesu. Z Gwyneddu zůstalo jen pár měst na pobřeží a po ostatních zemích už zbyla jen vzpomínka kronikářů… Dnes už král Walesu, či země Logres, jak říkají oni, ohrožuje i mou zemi…" Napil se a mávnutím ruky zadržel Leifovu otázku. „Existuje věštba," pokračoval, „podle níž může vojsko Walesu padnout na kolena jen po smrti svého krále. V celé Britanii, v Albě či Skotsku, jak se dneska říká, ani v Erinu však podle věštby nežije člověk, který by to dokázal. Ten může přijít jenom odjinud."

„Nejsem nájemný vrah," skočil mu Leif do řeči.

„Ten někdo nesmí být z ostrovů a musí mít v žilách královskou krev."

„Žvásty!" sykl výsměšně Leif. „U nás ti zrovna tak bude

každá věštkyně tvrdit, že Godfred bude vládnout ještě dlouho. A když jí dám o zlatou minci víc než on, zítra obrátí a bude se zaklínat a tvrdit opak.“

„Tak to není.“ Ethelredův pohled byl víc prosebnější než vzteklý. „Hádejte, kolika vrahům jsem zaplatil, aby tomu bělovlasému smrťákovi vrazili dýku do srdce? Víc jak stovce. Hádejte, kolika se to podařilo…“

Leif s Helgim mlčeli a se šklíbením upíjeli po kapkách víno.

„Deseti,“ vykřikl král Mercie a opřel se dlaněmi o desku stolu. „Vždycky se vyléčil,“ pokračoval po chvíli. „Nemám proto důvod nevěřit proroctví, Leife Olafsone… Zabij Mordreda a jeho hlava bude patřit tobě. Sám složím píseň o tvém vítězství. Takovou, že mořské vlny ustoupí od dánského pobřeží ve strachu před novým králem!“

„Počkej,“ vyskočil Leif z křesla, až je porazil. „Řekl jsi Mordred? To jméno jsem už slyšel… Musel by mít… Sto let?“

Ethelred přikývl. „Řekl jsem Mordred. Mordred, syn Mordreda a vnuk Mordreda. Třetí toho jména na trůnu království Logres… Před nimi vládl nejslavnější z králů Artuš a před ním se tehdy sklánělo celé území mé Mercie, rozumíš? Musíme zabít vnuka nejproklatějšího z proklatých. Dodnes nad ním bdí jeho prababa Morgiana. Musíš zabít vnuka toho, který byl počat mezi bratrem a sestrou… Jenom ty, Leife Olafsone, to můžeš dokázat, a ty to uděláš! Zítra dojdou poslední posily a vojsko vyrazí na západ. Tisíc nás padne a možná mnohem víc…“

Ethelred vypil svůj kalich a dolil si dřív, než mohl chlapec přispěchat. „Nad Llandrmdonským jezerem, v údolí, o němž jsem mluvil, stojí zříceniny Artušova hradu. Mordred ale nežije v lidských obydlích. Toulá se po lesích a ke Camelotu se vždycky vrací jen se zlatem. Ve sklepích má nahromaděny tisíce liber žlutého kovu a ty mi zaplatí výdaje. Vytáhneme v době žní, abychom měli jistotu, že nás nečeká. Určitě jej ani nenapadne, že zrovna přecházíme Offův příkop, když nám zkušenost velí sklízet… Budeme sice potom muset přes zimu nakupovat, ale s Mordredovým zlatem to nebude těžké. Zítra vyrazíme.“ Ethelred skončil, vydechl a vstal. Přece se však ještě obrátil. „Až zabiješ Mordreda, Leife Olafsone, můžeš se vzdálit z bitvy. To ostatní vykonají moji muži.“

* * *

Slunce vstalo teprve před chvílí a kamenitá půda duněla pod vojskem jako bubny Piktů kdesi daleko nad severními ostrovy…

* * *

Vojsko se hnulo jako lavina z kovu.

Rytíři, zakutí v brnění s prsními pancíři cizelovanými zlatem. Ze zdobených přilbic řvali lvi a do výše trčela ptačí pera, dráždící dravce vysoko v povětří.

Za nimi nerovnými cestami, vyježděnými do hlubokých kolejí ztvrdlé hlíny a bahna, drkotaly vozy naložené zásobami. Místy se musely vyhýbat pahýlům větví a prken, které po deštích nastrkali pod kola uvízlých povozů zoufalí formani a po projetí je už nechali zlámané a trčící z bahna. Ty teď zraňovaly nohy krav a volů zapražených v povozech a táhnoucích svůj náklad přes mercijské vřesoviště.

Jako poslední se hnula obrovská masa pěšáků. Po oddílech, v nichž byla znát kázeň a výcvik, dochované ještě z dob římského místodržícího Licina Aemilia.

Muži Mercie se dali do pohybu. Netáhli však sami. Plaví potomci toulavých Jutů přitáhli z oblastí Northumbrie. S nimi ti, kteří unikli z dánského područí v Essexu, Wessexu i z kentských a sussexských nížin. Rytíři ze Země Pěti hradů a z východní Anglie, vyhnaní a vyhoštění ze svých držav. A další, kterým se také podařilo prchnout před dračími loděmi nájezdníků, se řadili bok po boku k mercijské pancéřové jízdě. A tisíce svobodníků v kožených brněních pobitých měděnými cvočky…

To všechno se hnulo, když Ethelred zvedl praporec svého strýce. Plížící se lev pod nápisem *„Rex Anglorum“* se zazmítal v nárazovém větru a kůň, ověšený plíškovým pancířem stejně jako jeho jezdec, ucítil Ethelredovy ostruhy ve slabinách. Odfrkl a vyrazil.

Začaly nudné dny cesty. Vojsko se v srpnovém slunci unaveně vleklo mezi vzdutými pahorky porostlými vřesem, jezdci usínali v sedlech a v nestřežených chvílích se ztráceli a projížděli kraj. Příliš dopředu se však neodvažovali. Ethelred zakázal svým rytířům vyjíždět daleko dopředu, aby nebyli spatřeni

Mordredovými hlídkami za příkopem dřív, než dorazí pěšáci a zásobovací vozy.

Blížili se ke konci světa. Bylo to cítit ve vzduchu. Leif dosud znal Wales jen z paluby drakkaru. Pobřeží mu vždy připadalo jako nejpustší místo na zemi a nikdy se nezbavil správného tušení, že vnitrozemí nebude o nic veselejší…

Čtvrtého dne pochodu vojsko překročilo Offův příkop a po jediném padacím mostě vstoupilo do předhůří Cambrianských hor.

Leif, cválající spolu s Ethelredem, Helgim a ještě dvěma rytíři na čele, se narovnal v sedle a zpozorněl. Už před odjezdem z Wroxeteru odmítl těžkou železnou přilbu a dal přednost vikingské, z níž měl lepší výhled. Možná proto jej nyní zarazilo cosi, čeho si ostatní nevšimli.

Sám nevěděl co… Podíval se úkradkem po Helgim a s uspokojením si všiml, že i jemu se z tváře ztratila ta unuděnost. Oba byli vzrušení na nejvyšší míru. Leif strhl uzdu a odvedl koně na okraj cesty.

Hloučky rytířů kolem něj projížděly dál, pokud možno bez zbytečného hluku, a čtyři skupiny pěšáků pročesávaly křoviska za příkopem, než vjede na Mordredovo území kolona zásobovacích vozů.

Zase! Leif ucítil zašimrání v týlu. Někdo je pozoruje, vsadil by obě ruce, že se nemýlí! Znal příliš dobře ten pocit, který se dostavoval těsně předtím, než se na čáře obzoru objevila cizí loď. Přitom ale neměl nejmenší tušení, kdo to může být. Jestli obyčejný vesničan nebo Mordredův ozbrojenec…

Sundal si přilbu a rukávem kazajky natažené přes kroužkovou košili si otřel pot z čela.

„Je mi, jako bych lezl do pasti," zahučel Helgi, sesedl vedle Leifa a vzhlédl k horským štítům tyčícím se před nimi.

Předhůří Cambrianských hor je vítalo mlhou. Tekla jako jáhlová kaše z pahorků, motala pokřivené borovice do svých vlhkých obvazů a zavalovala vojsko jako smrtící lavina…

Leif se starostlivě obrátil dozadu k padacímu mostu, kde se už každou chvíli měly objevit první vozy. „Zezadu nebudou vidět, co se děje vpředu, a obráceně," zahučel.

„…Ani slyšet," dodal Helgi. „V mlze je vždycky slyšet

špatně.“

Cesta, kdysi spojující bohaté kraje na západě s jádrem Artušovy říše, se s roky proměnila v neprostupnou houštinu náletových dřevin. Kopyta koní drtila mladé stromky pod sebou, čas od času bylo nutné seskočit a porazit několik mladých doubků či jasanů, aby vůbec mohlo vojsko pokračovat v cestě.

Divoká spleť větví vpředu a po obou stranách vyvolávala myšlenky na to, jakou dobu může trvat Mordredovi, než se dozví o jejich přítomnosti. Kdyby se mu podařilo zaskočit je v těchto úsecích cesty s lučištníky, nikdy by se odtud nedostali. Vozy by se nedokázaly v tomto rostlinném kaňonu obrátit a rytíři by popadali se šípem v hrudi dřív, než by se stačili protáhnout kolem uvízlých zásobovacích vozů a uprchnout směrem k hranici.

Kraj přitom vypadal jako několik let po morové ráně. Těch pár chalup, které objevili na okraji rozlehlé mýtiny, bylo tak olepených závojem pavučin a vlaštovčími hnízdy, že se ani nepokoušeli podívat dovnitř…

Ještě půlden cesty dál narazili na paseku s opuštěnými, doutnajícími milíři.

„Uhlíři,“ řekl Ethelred, když zastavil koně vedle Helgiho. „Utekli před vojskem.“

„Ale kam?“ otočil se viking na krále Mercie. „Do lesa nebo k Mordredovi?“

Zpod nánosu vysychající hlíny na milíři vyrazil pramínek kouře a začal šplhat k obloze. Milíře byly o něco vyšší než dospělý muž a jejich počet ukazoval, že tu nepracuje jen jeden, ale celá skupinka lidí. Jedna, možná dvě rodiny.

Helgi vytáhl z vědra, které tu zůstalo po uhlířích, ten největší vodou nasáklý drn a připlácl jej na kouřící místo.

„Nechám se přivázat krávě k ocasu, jestli do dvou dnů nezaútočí,“ zvedl oči k Ethelredovi. „Od chvíle, kdy jsme překročili příkop, je cítím kolem sebe, a tenhle pocit mne nikdy nezklamal.“

Ethelred se beze slova zamračil. Sám usínal minulou noc s představou, že už se ráno neprobudí.

„Musíme je co nejdřív najít a udeřit,“ pokračoval kulaťoučký viking. Zkoumavým zrakem přehlédl mohylu milíře a vrátil se

pohledem ke králi: „Jak daleko je Mordredův hrad?“

„Artušův,“ opravil jej Ethelred. „Mordred má hrad všude kolem sebe. Spí v hadích hnízdech a dělí se s vlky o žrádlo.“

Helgi se zachechtal: „Tomu sám nevěříš! Určitě o nás ví a čeká. Doufám jenom, že někde na otevřené planině. Kdyby nebyl hlupák, mohl nás dnes pobít mezi stromy a potřeboval by jen dvě tři stovky lučištníků.“

„Třeba je zatím ještě neměl,“ vmísil se do řeči šedovlasý rytíř z Northumbrie. „Čeká na ně a my nemůžeme vědět, jestli mu už dnes v noci nedorazí ani jestli zítřejší cesta nebude stejnou pastí jako ta dnešní.“

„Zítra už možná dorazíme ke Camelotu,“ promluvil Ethelred. „Nevím přesně, nikdy jsem tu nebyl a ti, které jsem sem poslal, se vrátili bez rukou nebo očí. Jen jeden se vrátil celý. Už je to pár let, kdy můj nejlepší člověk dorazil z Mordredovy země se zčernalými údy a smrtí na jazyku. Jako by mu tehdy Mordred ten mor přičaroval. Umíral a už jen blouznil, když mluvil o obrovských pokladech ve sklepeních Camelotu. Zemřel u brány města dřív, než došel k mému hradu. Půl roku potom řádila černá smrt…“

„Utáboříme se tady,“ umlčel jej viking. „Je tu dost volného místa a za uhlířskou chatrčí studánka. Svolej své muže sem, falešný skalde,“ usmál se a dodal: „Stejně se už blíží noc…“

*** * ***

Tábor usínal neklidně. Hlídky se ani neodvažovaly ze světla ohňů a horlivě přikládaly další a další větve přes rozkaz, že mají udržovat jen nízké plameny. V temném šeru se mladou bučinou přikrádal strach. Les dýchal jako obrovský netvor chystající se pohltit vetřelce…

Měsíc se topil v mracích a mezi stany vojska se svíjely cáry studené mlhy. V dálce se rozštěkala vlčí smečka a hustá spleť pralesa překovala štěkot a vytí do děsivého tlumeného řevu.

„Drak!“ Muži na hlídce se pokřižovali a vyděšeně třeštili očima do tmy.

Zbytečně! Neviděli nic, jako by je čaromory, sídlící pod skalními převisy v srdci Cambrianských hor, oslepily. Jako kdyby místo piva dostali k večeři odvar z makovic… Z hustých

větví habrů pár kroků od paseky sešplhaly téměř nahé postavy natřené tukem a s noži v zubech. Plíživí vrazi splynuli s okolím a obezřetně, rozmýšlejíce si každý krok, zamířili k vojenskému táboru. Ruce nehlučně rozhrnovaly tenké kmínky mladých boučků a zraku pomáhal měsíc, jehož světlo se odráželo od stanových pláten.

Na okraji uhlířské paseky se ve spleti napolo slehlých a uschlých travin zaleskly oči. Jedny, druhé. Tmavé stíny se překulily trávou zdupanou lidmi a koňmi a zmizely mezi zásobovacími povozy.

Jen několik zrychlených kroků stačilo vetřelcům k tomu, aby se dostali až na protější stranu tábořiště. Jeden za druhým se stíny odlepily od postranic povozů a jejich siluety se rozplynuly v trávě…

U ohně kousek před nimi dřepěla trojice mužů, jeden vedle druhého víc vyděšený, než by si to sami připustili. Co je strašilo? Les? Kdo z nich nikdy nestrávil noc v lese? Houkání sovy a vytí vlků? Kdo z nich ještě nezabil vlka?

A přece bylo tu noc ve vzduchu něco, co neznali.

Útok polonahých postav byl dílem okamžiku. Stejně rychle jako šelma na lovu, jako útočící had, se útočníci zvedli ze země… Ještě v letu ztvrdly jejich palce, o něž se opíraly rukojeti nožů.

Dopad a rána. Tichá, že by neprobudila zvíře. Mercijští se zazmítali v rukách svých vrahů a za chvíli ztratili sílu a život. Hlava se jim zvrátila dozadu, prsty se marně pokusily zarýt do kůže svých vrahů a nakonec jen zůstaly bezvládně viset.

Nejstarší z útočníků, jemuž už černými vlasy prokvétaly stříbřité nitky, se zadíval tam, kde plály další dva hlídkové ohně, a zavrtěl hlavou.

Mlčky ukázal na nejbližší stan. Jako noční můra, přicházející v nejtemnějších hodinách noci, pronikli lidé či lesní démoni pod stanovou plachtu. Jako ve zlém snu, horším než sny matek před bitvou, když vidí samy sebe, jak hledají na bitevním poli tělo svého syna, se vynořily bledé obličeje nad spícími.

Levá ruka zacpe ústa a pravá ocelovým ostřím políbí hrdlo… Další a další. Kdo vás zval do našich hor?

Přidušené chroptění pod rukama ztmavlýma krvavou pěnou.

Bosé nohy co nejtišeji našlapují, palcem a prsty ohmatávají podlahu, aby nezakoply o něco, co může způsobit hluk.

Někdy je slyšet, jak kov trhá kůži. Nenávist naplnila celý stan a vytryskla jako horká voda ze zajetí žuly.

Přichází rozednění. Tři mrtví v dohasínajícím ohništi a plný stan těch, kteří už nemohou jít dál.

Kdo zabíjel? Lesní skřeti anebo Mordredovi lidé?

* * *

„A proč ne?“ odsekl Leif jednomu z mercijských rytířů. „Proč byste je nepohřbili? Co vám brání? Stejně už o nás ví. Kdyby nebyl připravený, tak se to nestalo…“

„Leif má pravdu,“ přiklonil se Ethelred na vikingovu stranu. „Překvapíme je a získáme čas. Postavíme hranici a zapálíme ji. Zatímco bude hořet, vyrazíme dál. Určitě budou předpokládat, že když už jsme s tím jednou začali, taky počkáme, až hranice dohoří…“

Táborem létaly úsečné rozkazy. Nebyl čas na jídlo, na nic. Jen po pěticích uléhali u studánky na břicha a pili hltavě jako psi.

Vpřed, vpřed… Koho by napadlo myslet na pomstu? Jen na sebe, aby jej totéž nepotkalo příští noc.

Vrátit se nemohou. Není nic snazšího pro nepřítele než mířit do zad prchajícího. Vpřed ke Camelotu a tam vypálit Mordredovo hnízdo až do základů!

„Hněte sebou!“ řval Ethelred a štval vozky zapřahající dobytek do postrojů.

Helgi objížděl okraj lesa, cedil kletby skrz zuby a snažil se prohlédnout clonou žloutnoucího listí.

* * *

Střely z luků a šipkostřílů bzučely jako rozzuřené včely. Přilétaly z korun stromů a srážely jízdní a pěšáky do trávy, slehlé procházejícím vojskem.

Ethelredovi lučištníci opláceli, ale jejich střelba naslepo neměla výsledek. Jen výjimečně se stalo, že se z koruny stromu snesl déšť zulámaných větví a vzápětí zaduněla země pod mrtvým tělem…

Les po stranách cesty se prolínal s kamenným bludištěm, a právě jako by menhiry, otesané a dopravené sem lidskou rukou kdysi v minulosti, měly být stráží a hradbou, která chrání tuto zemi. Několikrát vtrhli Ethelredovi rytíři do labyrintu stromů a kamenných model předků, ale vždy se vrátili bezúspěšně a v menším počtu…

K poledni se už přestřelky změnily v nekončící potyčku vzadu u zásobovacích vozů. Z lesa vybíhali muži v drátěných osnířích a v kožených přilbách. Kopí zraňovala boky koní a těžké meče v rukou Keltů utínaly hlavy vozkům a kožené řemeny postrojů… Dobytek, vydrážděný hlukem a pobídkou v podobě keltských kopí, splašeně pobíhal po cestě, vrážel do vozů před sebou a působil zmatek, který se nedal zvládnout.

Zpoza balvanů vzlétaly kamenné koule svázané řemeny a rytíře zakuté v kovu srážely ze sedel jako zralé ovoce.

*** * ***

„Ne!“ vztekal se Leif. „Nesmíš dovolit, aby je pronásledovali.“ Mračil se a v duchu proklínal Ethelreda i sám sebe za to, že souhlasil s touhle výpravou. „Musíme se probít!“ pokračoval. „Někde dál je určitě volné pole, kde můžeme na Mordreda počkat, ale tady, v těch skalách a lesích, se rozdělit nesmíme!“

Ryk bitky, zuřící kolem vozů, doléhal až sem a chvílemi přehlušoval všechno ostatní…

„Pošli dozadu oddíl jízdy, Ethelrede!“ křikl Helgi vychraptělým hlasem. Právě, celý zkrvavený, přicválal odtamtud. „Na vozech jsou sedláci z vesnic. Bít se neumějí a jen zbytečně umírají. Musí tam s nimi být někdo, kdo umí zvednout meč. Vozkové se raději brání bičem, než aby vzali meč do ruky.“

Trhl uzdou a vrátil se.

Král Mercie odrazil pěšáka, který se dostal až k němu, a srazil jej úderem štítu k zemi. Obrátil se za sebe a kývl na jednoho z rytířů: „Jeď za tím Vikingem, Rixharde, a vezmi s sebou svoji družinu. Musíš vzadu udržet pořádek…“

„Válčit za krále a Boha je čest rytíře,“ opáčil asi čtyřicetiletý vysoký Rixhard z Chesteru v oslepivě zlatisté přilbě. „Neumírá

se ale zadarmo…“ Přitáhl uzdu svému hnědákovi a podíval se Ethelredovi do očí.

„Říkáš si o odměnu ještě dřív, než sis ji zasloužil?“ Králova ruka v těžké rukavici, chráněné stejnou kroužkovou tkaninou jako hruď, udeřila chesterského šlechtice přes tvář a srazila jej ze sedla.

„Jsi pěšák, Rixharde z Chesteru! Od nynějška jen svobodník bez majetku! Až se vrátíme, půjde tvá rodina z hradu. Ty ne!“ Ethelred se vztekle zašklebil. „Ty tu zůstaneš na bojišti, jestliže nechceš, aby se králova pomsta dotkla tvých synů…“ Okázale na šlechtice plivl a obrátil se k Leifovi: „Velíš rytířům a jízdě, Leife Olafsone!“ Nevesele se zasmál. „Je to poprvé, kdy dánský král převezme velení anglosaského vojska… Já jedu dozadu za Helgim…“ Ethelred už nestačil ani dorazit k vozům.

Nadcházela rozhodující bitva! Daleko od Wroxeteru a daleko od Camelotu…

Jako lesní mravenci se vyhrnula z lesa, z bludiště stoletých listnáčů, menhirů a mechem porostlých skalek, záplava pěších. Kožená brnění, hustě pobitá zlatými a bronzovými plíšky, oslepovala leskem slunce.

Odhodlaní a pobledlí Walesané ani neuhýbali před meči Anglů a Sasů a jako rozdivočelý živel, nevšímající si překážek, se sápali prsty ztuhlými jako v křeči po nohách rytířů, zaklesnutých v třmenech.

Leif zaváhal jen na okamžik. Přitáhl uzdu, aby byla co nejkratší a vyklonil se ze sedla. Jeho meč opsal oblouk a smekl se po přilbě nejbližšího pěšáka.

Muž ztuhl, svůj krok už nedokončil a svalil se pod kopyta koní. Walesané, kteří jen stěží dosahovali svými krátkými meči, z větší části ještě bronzovými, na rytíře v sedlech, změnili taktiku a obořili se na koně.

Zvířata s přeseknutou krční tepnou řičela bolestí a chňapala zuby po svých trýznitelích. Rytíř, který se ještě stačil vymanit z třmenů a odkutálet se stranou od klesajícího koně, vzápětí bolestně zachroptěl, když se do něj zabořilo pět, deset keltských mečů…

Další vlna nepřátel vrazila klín do mezery mezi rytíře a povozy a nadobro je oddělila od sebe.

Křik bojujících a ječení raněných zahánělo ptáky a zvěř dál do lesů.

Leif zaslechl v chaosu výkřiků svoje jméno a ohlédl se. To stačilo jednomu z útočníků, aby využil chvilky jeho nepozornosti a vyhoupl se do sedla za něj. Bronzové ostří Leifovi rozseklo kůži na krku a svezlo se po kovové tkanině kroužkového brnění. Viking se prudce ohnal, vrazil muži za sebou loket do břicha a zprudka zaťal ostruhy do slabin zvířete pod sebou. Kůň zešílel bolestí, vzepjal se k obrovskému skoku a shodil Kelta, který se neměl čeho přidržet, ze hřbetu na zem.

Útočník bleskově vyskočil na nohy, ale pak už jen reflexivně přivřel oči před úderem mercijského rytíře, bránícího se po Leifově pravém boku…

Nebe zčernalo mračny a havrany, slétajícími se k hostině…

Prach s tuhnoucí krví se lepil jako jílové bahno na podrážky sandálů a svazoval pěšákům nohy.

Ještě pořád se nikde neobjevovali Mordredovi rytíři nebo jízdní oddíly. Leif čekal, že každou chvíli se už musí někde vynořit a smést cizáky ze zemského povrchu. Zatím se pokoušel za neustálého odrážení nepřítele zformovat rytíře pod své velení.

„Musíme zpátky k vozům!“ křičel. „K našim lučištníkům!“ Jako odpověď se snesla zpoza menhirů a větvoví záplava střel. Šípy Keltů s obdivuhodnou přesností nacházely volná, nechráněná místa na tělech rytířů a obrněná jízda Mercie klesala pod údery jasanových střel jako obilí před ženci.

Zmatek a panika. Leif už ztratil možnost ovládnout rytíře a sešikovat je k další obraně. Ethelredovo vojsko právě padlo na kolena a každý další výpad a útok byly už jen předsmrtnými křečemi umírajícího obra.

Lomoz bitvy o zásobovací vozy dominoval. Leif zakroužil se svým koněm na místě, jako by se nemohl rozhodnout, kudy se vydat. Zda se pokusit prorazit vpřed nebo se vrátit na pomoc Helgimu a Ethelredovi.

Keltští pěšáci, kteří už poznali, že meč tohoto vikingského vlka, který k nim vtrhl s nepřátelským vojskem, je mnohem nebezpečnější než zbraně těch druhých, jej obcházeli a nechávali pokusy o jeho skolení lučištníkům.

Zatím bez nesnází čelil záplavě šípů, ale bylo mu jasné, že je jen otázkou času, kdy některý pronikne jeho obranou… Rozhodl se. Prudce strhl koně zpět a tryskem jej vedl mezi povozy bez vozků a tažných zvířat. Pod dávno vyvráceným menhirem zahlédl v pletenci těl Helgiho, jak sráží sekerou jednoho ze sápajících se útočníků a jen tak tak uskakuje před smrtící ranou zezadu.

Šedovlasý rytíř z Northumbrie v záchvatu zuřivosti, který Leifovi připomněl legendy o bersercích, prosekal v řadách Keltů širokou brázdu, aby nakonec zůstal nohou uvězněný pod paží jednoho ze zabitých. Dvě rány ještě odrazil, ale pak sám, vědom si bezvýchodné situace, odklonil štít a přijal ránu, která mu srazila hlavu.

Nemohl se dlouho dívat. Ze skal, utopených mezi stromy, se hrnuli další a další mlčenliví bojovníci.

„Tohle se musí bohům líbit," zaslechl Helgiho hlas a podvědomě se po něm otočil. „Takhle mají umírat muži!"

Uviděl jej hned a v tom okamžiku jej v dlani sevřela mrazivá pěst. Helgi věděl, co říká… Stál za hromadou mrtvých, se zkrvavělou hlavou. Ze sekery mu zbylo jen rozštípnuté toporo. Ruka se štítem ještě v posledním zákmitu vědomí zachytila ránu, která jej měla dorazit, a pak už se tělo pobočníka dánských králů svezlo k zemi.

Leif měl dojem, že se musí země otevřít a pohltit všechno kolem. Zatmělo se mu před očima, odněkud z dálky zaslechl přiškrcený výkřik, aniž si uvědomil, že je to jeho hlas.

Proměnil se v běsa. V démona přinášejícího smrt. Jeho meč srážel rány a každá z nich se mu zdála být chabá a bez síly. Řádil jako sama smrt. Lehounce jako vítr pronikal řadami černovlasých mužů a trhal čepelí své zbraně jejich drátěné osníře na cáry.

„Odiiiin!"

Viking seskočil z koně, protože na něm nemohl pronásledovat nepřátele až pod stromy. Byla to chvíle, jaká dokáže zvrátit bitvy. Kdo pohlédl vikingskému šílenci do očí, uviděl v nich smrt. I zbylí Angelové a Sasové se vzpamatovali a vrhli se do bitvy s novou rozhodností. Walesané couvli pod stromy a zpola opuštěnou cestu zasypala nová lavina šípů.

Leif neslyšel, co se děje kolem. Nevnímal nářek raněných a v

té chvíli se nezajímal, jestli zbyl sám nebo jich přežilo víc. Zpozorněl, až když ucítil chvění země.

„Pryč!“ křikl. Okamžitě pochopil, že to musí být Mordred se svou družinou. Rytíři z Mercie se rozprchli jako hejno vodních ptáků. Cesta, přehrazená mrtvými muži a mršinami koní a tažných krav, zpustla v jediném okamžiku.

Nikdo je nepronásledoval. Domů měli daleko a cestou zpět najdou ještě stokrát smrt.

Bledolící ozbrojenci vycházeli z lesa a zvědavýma rukama začínali šacovat mrtvé. Zlaté šperky končily v kapucích a hlubokých kapsách jejich kazajek, dokud se půda už nezačala chvět jako při zemětřesení…

Leif vyhlédl skrz listí zpátky na cestu. Mohutní koně s hustou, dlouhou srstí zastavili přímo před ním…

„Mordred!“ zašeptal a ucítil husí kůži po celém těle. Nedokázal se ovládnout… Viděl ho, krále Mordreda! Vysoký muž, hotový obr na černém koni, vypadal jako přičarovaný ze starých ság. Úplně bílé vlasy a nahé tělo s hustě porostlou hrudí. I chlupy bílé jako sníh. Snad pohrdal zbrojí nebo mu poradila čaromora v lesích, že to je podmínka, aby dnes zvítězil… Jen na nohou měl král z Cambrianských hor kožené kalhoty a v ruce svíral těžký, masivní meč.

Viking ukrytý za křovím sebou trhl, když na sobě ucítil pohled zelených očí, a couvl jako pták před hadem…

„Pryč!“ Nechápal, kde se v něm vzala ta nejistota a strach.

Kolem zašustilo loňské listí pod nohama jeho druhů a možná i pronásledovatelů někde za ním. Kdoví? Jen pryč!

Helgi zahynul a Ethelred možná taky. Kde jsme? Nevím. Zpět se nedostaneme, každá zvířecí stezka bude hlídána těmi bledými, mlčenlivými bojovníky.

Kam?

Leif byl příliš Vikingem, než aby jej napadlo něco jiného než moře. Jedině u moře může dánský pirát najít útočiště. A kde je pobřeží, aby kolem něj neplula loď? Věděl, že severní pobřeží Walesu je snad nejnebezpečnější ze všech, ale co zbývalo jiného?

Několikrát se ohlédl. Ne, nepronásledují je. Obírají mrtvé a lísají se k té bělovlasé bestii v lidském rouše… Odkud vím, že je

to bestie? Že jeho prabába byla čarodějnice, jak se říká? Morgiana, učednice samotného Merlina? Jako by tu někde obcházel jeho stín…

Leif zastavil a opřel se o strom, když už nemohl popadnout dech. Les kolem byl tmavý a mokré stromy, práchnivějící před očima, se kácely mnohdy při pouhém dotyku.

Vydýchával se a počítal. Dvacet, možná třicet jich zbylo z několikatisícové armády. Mercie je bez vojska… Jak dlouho potrvá, než do ní vstoupí od východu Dánové a od západu Mordred? Jednou se i oni střetnou…

„Dál," řekl Leif, když se zbylí shlukli kolem něj. „Musíme k moři, tam je jediná záchrana."

„Kolik dnů je to cesty?"

Leif se vztekle podíval. To je ten Rixhard, co jej zbavil Ethelred majetku. Kdo ti ho teď vezme, Rixharde z Chesteru? Já jsem svědek, kterému nikdo neuvěří. Bez Ethelreda jsem i v Mercii vikingským lupičem, jemuž se musí co nejdřív sedřít kůže zaživa…

Beze slova začali vystupovat do kopce. Nahoře, mezi tenkými kmeny buků prosvítá obloha. Vrchol je už blízko a ti nejpomalejší dole ve svahu se vzdávají a padají do listí…

Dech! Nestačí tomu běhu. Dole pod námi zapraskaly větve. Kým se zaklínat, aby nás nepronásledovali? Odinem a Thorem!

Posledních pár kroků k vrcholku. Možná bude vidět daleko, když vyšplháme na strom. Snad zahlédneme i oceán, nemůže být daleko! Kolik nás zbylo? Dva teď zůstali ležet a není, kdo by je zvedl.

Pryč!

Jsme nahoře a nemusíme šplhat na stromy. Druhá strana kopce je holá jako kůže mrtvé žáby. Stejně zvrásněná, stejně bez života. Vrchoviště bez stromů a zvířat.

A tam vzadu… Leif si uvědomil, že nikdy neslyšel, jak Camelot vypadá. Teď věřil, že ho poznal.

Dvě věže a zřícená zeď. Je to daleko? Pár set kroků.

Něco mu říkalo, že by se měl zřícenině vyhnout, ale na druhé straně by to mohlo byt jediné místo, kde Mordredova vojska, až je přejde kocovina z vítězství, nebudou hledat uprchlíky… Ohlédl se po ostatních a dočkal se jen souhlasného přikývnutí.

Neodvažovali se sejít do údolí pod nimi, kterým se vinula úzká stezka přímo k hradu. Namísto toho v řadě za sebou pochodovali okrajem lesa, skrývajíce se pod stromy.

Leif šlapal první. S určitým uspokojením přivítal, že ve skupině, kterou vede, není ani jeden z rytířů, kteří se tak neradi podrobovali jeho velení. Poslední z nich, Rixhard z Chesteru, se po posledním oddechu už nezvedl a zůstal ležet v brusinkových keříčcích.

Zůstali s ním jen samí pěšáci, kteří ani při útěku neodhodili zbraň. Měli teď dohromady tři kopí a zbytek byly meče a sekery. Pokud najdou úkryt, kde by se jim podařilo přežít několik dnů, bude ostražitost cambrianských horalů uspaná… Pak se mohou pokusit zmizet z tohoto kraje.

Prokletá země!

Ruina královského hradu původně splývala s kamenitou plošinou pod sebou a teprve nyní, každým krokem, kterým k ní byli blíž, rostla před očima do mohutnosti jako památník z doby obrů.

„Camelot!“ uslyšel za sebou užaslý šepot.

„Rychle,“ přerušil údiv mužů, a aniž by se obrátil, ukázal prstem na hrad. „Nesmí ani tušit, že se někdo zachránil, a tím méně, že tady…“ Seběhli na stezku a poklusem utíkali k bráně, napůl rozvalené a ohlodané bouřemi ze západu.

Kamenné nádvoří zanesené prachem a listím. Cupanina z pavučin, strhávaných celé roky vánkem, zakletým ke kroužení mezi vnitřními zdmi.

„Neuhýbejte z vyšlapané stezky!“ Šeptal. Každý by tu šeptal… Za sebou jako husy přešli přes nádvoří Camelotu k hradnímu paláci.

Dvířka, našikmo pobitá železnými pásy, se otevřela s tichým zaskřípěním. Leif nakoukl dovnitř a uhnul před poplašenými netopýry vzbuzenými světlem.

„Louč!“ obrátil se na pěšáky tísnící se za ním.

Jeden z kopiníků si odtrhl kus košile, obalil jím dřevěný konec ratiště své zbraně a několikrát křísl křesadlem. Roztrhaný okraj plátna začoudil, nechal se rozfoukat a nakonec vzplál. Leif se natáhl pro světlo a strčil je napřed do chodby.

Byla pustá, bez jediné ozdoby, bez jediného výstupku. Na podlaze se válely zbytky ozdobných štítů vytesaných z opuky, které kdysi, před dávnými lety, někdo srazil ze stěn a rozbil.

„Jdeme," zavelel viking.

Chodba nebyla dlouhá a po několika krocích se lomila do dvou odboček. Pravá, na první pohled používaná, vedla k šachtě schodiště, které se propadalo kamsi dolů těsně za hranicí slabounkého světla čadící louče.

„Ty schody vedou k pokladu," ozval se kopiník Yvain.

„Teď nám jde o život," zasyčel Leif. „Za chvíli sem možná přijedou uložit zlato, které pobrali po kapsách našich mrtvých. Chcete se s nimi potkat ve sklepích?" Nikdo už neřekl ani slovo.

Viking poklekl a pozorně si prohlížel dlažbu druhé, nepoužívané chodby. Roky ji zanesly prachem a semínky pampelišek přivátými zvenčí.

„Je úzká," spokojeně zašeptal sám pro sebe. Narovnal se a obrátil se po ostatních: „Musíme jít tak, abychom se nedotkli země. Nesmí po nás v prachu zbýt ani jediná stopa."

Vzepřel se rukama a nohama mezi stěnami chodby a posouval se vpřed, opíraje se jen o stěny. Po několika krocích se chodba opět dělila a pravá větev pokračovala schodištěm, které už od první křižovatky nebylo vidět.

„Je to jen kousek," zavolal Leif zpátky. „Po schodech už můžeme jít jako lidi."

* * *

Síň, která byla kdysi snad hodovním sálem, nevypadala ani trochu okázale. Dávno prohnilá prkna podlahy hrozila každou chvíli zřícením a probořením se do spodních pater. Na některých místech u zdí chyběla podlaha úplně a v otvorech byly vidět nosné trámy, které jako jediné vypadaly jakž takž pevně.

Jedinou pevnou půdou pod nohama byly zděné výklenky pod okny, obrácenými do všech světových stran.

„Ta místnost je kulatá!" zaslechl Leif užaslý Yvainův hlas.

Kulatá místnost, kulatý stůl… Tady někde sedával král Artuš. A tamhle Lancelot, Ulfius, Brastias… Už si nepamatoval všechna ta jména z dávného příběhu. Kdy slyšel naposled písně minstrelů o Artušovu stolu? To byl ještě dítě…

Obhlédl z okna přístupovou cestu k hradu a vrátil se ke křižovatce chodeb, aby se ujistil, že tam skutečně nezůstalo nic, co by přivedlo Mordreda k jejich skrýši.

Slunce se na západě dotklo holých vrchů a na kraj padlo šero. Ve výklencích pod okny se ozvalo tiché chrápání mercijských. Západ zrudl jako prolitá krev a přicházelo těch několik podivných chvil, nepatřících dnu, ani noci.

Leif přivřel oči. Vracela se mu bitva. Umírající lidé a koně… Přijdeš si pro ně, lásko? Uvidím alespoň z dálky průzračná těla tvých koňských přízraků?

Nebe bylo pusté a nikde se nevařila tmavnoucí modř oblohy. Ještě jednou, než temnota definitivně zakryje stezku v údolí, obhlédl okolí Camelotu a podíval se vstříc zapadajícímu slunci. Chlad vycházející z masivních zdí jím roztřásl.

Zvuk.

Odněkud zvenčí. Možná zafrkal kůň. Houstnoucí tma zmatověla perleťovým stříbrem. Leif vyskočil a zůstal stát v okně.

Jsi někde tady… Ukaž se! Cítil tlak v hrdle a musel se zachytit okenních pískovcových říms.

„Jsi někde tady…“

Leif ucítil slzy v očích. Přijď, Epono, chci ti říct o Helgim. Někomu to musím říct a nikdo jiný není. Nikdo na světě…

Tichounké ržání naplnilo tmu.

„Epono!“ vykřikl, jako křičel tehdy. Vrátila se mu vůně modřínů, co se převalovala nad pasekou v tom ztraceném galském lese.

„Epono!“

Ticho. Jen se tvé stádo přehnalo kolem. Přijdeš, jen když zabíjejí koně? Možná jsi ani nevěděla, že jsem tady…

Opřel se zády o studenou kamennou zeď a pokusil se usnout.

*** * ***

Zase zafrkal kůň. Už přešla půlnoc nebo ještě ne?

Leif otevřel oči. Je moc pozdě na to, aby se objevila ona. Tam venku to musí být někdo jiný… Potichu, aby neudělal žádný zbytečný hluk, překračoval z jednoho okenního výklenku do

druhého. Do nádvoří mohl vidět právě jen z opačné strany síně.

Kroky, tichý šum slov… Zarazil se. Zář pochodní nočních návštěvníků dopadla prázdnými okny až k němu. Hluk zdola zesílil.

Leif zaváhal. Už se dostal k tomu správnému oknu, ale teď stál přitisknutý ke zdi a bál se podívat dolů. Možná právě nyní někdo z těch na nádvoří obhlíží prázdná kamenná okna nad sebou…

Drmolivá řeč připomínající ptáka s hrubým hlasem… Ještě chvíli čekal, a pak se přece jen opatrně vyklonil.

„Tady jsem," ozvalo se z ústí chodby. Leif se ani nemusel otáčet. Hlas pána domu.

Stál ve vchodu do hodovní síně svého praděda.

Leif se nechal překvapit jen na chvíli. Hned se přátelsky usmál: „Jsem viking, Leif Olafson, a hledám tady nocleh. Ty taky, pane?"

Zelené oči, blyštící se odraženým ohněm z pochodně, kterou Mordred držel v ruce, šlehly vztekem. „Jsi zloděj a vrah, který vtrhl do země, která mu nepatří… Do mé země!"

„Žádám o nocleh a zítra potáhneme dál."

„Ještě dnes potáhnete. Z tohoto světa!" Meč zasvítil ohněm jako vyleštěné zlato a protočil se v Mordredových rukách.

Vojáci ve výklencích se vzbudili. Rozespalí se chápali zbraní a opření o sebe nespouštěli zrak z krále Walesu. Byl sám a nezdálo se, že by si jich vůbec všímal.

Hořící pochodeň v Mordredových rukou se neopatrně přiblížila k jeho bílé hřívě a síní kulatého stolu roznesl vánek štiplavý zápach spálených vlasů… Král waleských Keltů vykročil k Leifovi. Zasadil louč do zrezivělého držáku na zdi a popadl meč oběma rukama.

Viking mlčel a čekal. Jílec zbraně jej pálil v dlani.

Krok. Podlaha zavrzala.

Při dalším prohnilé prkno pod Mordredovou nohou zaskřípělo a prolomilo se.

Leif zareagoval rychleji než waleský král. Byl lehčí a zkusil zariskovat.

Pohledem do míst, kde už prkna chyběla, zjistil, kudy vedou pod podlahou nosné trámy a kudy se tedy může co nejrychleji a nejbezpečněji dostat k vrávorajícímu Mordredovi.

Vyrazil. Meč vylétl z pochvy už při prvním skoku. Obrovská Mordredova postava se zapotácela. Potomek krále Artuše ještě nezískal rovnováhu po prolomení prkna, a už musel čelit Leifovu útoku.

Další prkno prasklo a Mordred klesl na kolena, aby neuvízl chodidlem v prolomené podlaze. Leif zastavil těsně před ním, okamžik balancoval také a opřel se špičkou meče o podlahu.

Z chodby se ozvalo dupání a houfec černovlasých mužů vtrhl do síně. Po pevném zdivu ve výklencích se Keltové začali blížit ke svým nepřátelům.

„Co máme dělat, pane?“

Leif vztekle zakroutil hlavou a v duchu Yvaina proklel za hloupé otázky. „Oko Odinovo! Braňte se, co jiného chcete dělat?“

Poslední zbytek Ethelredova vojska ztratil strach. Všichni najednou se vrhli na prkna kolem sebe, aby co nejvíc ztížili přístup, a páčili je meči z podlahy ven. Pak se stáhli do své „okenní pevnosti“ a tiše čekali na nepřítele.

Leif získal rovnováhu a okamžitě zaútočil. Mordred padl k zemi, překulil se stranou a nastavil Leifově ráně svou čepel.

Kov zazvonil a viking měl co dělat, aby udržel zbraň v rukou. Rozkročil se, na vteřinku si přehodil meč do levé ruky, protáhl prsty a zase jej vrátil do pravice.

„Jak jste nás našli?“

Mordred se konečně zvedl a zasmál se bublavým smíchem. „Ty a tvoji muži chrápete moc nahlas, Leife Vikingu. Ale při příštím spánku už ani nemuknete. Na to vám dám své slovo!“

Jen jako krátké výjevy vnímal Leif, co se děje u oken obsazených pěšáky. Do síně vstoupili lučištníci a vložili do tětiv šípy s jasanovým dříkem.

„Pomodlete se,“ odrazil se od klenby plačtivý Yvainův hlas.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se…“

Tětivy zadrnčely a utopily poslední slova verše v chropotu.

Leif se posunul stranou, dávaje pozor, aby byl pod jeho nohama pořád nosný trám podlahy.

„…přijď království tvé. Buď vůle tvá…“

Tětivy se znovu rozezněly písní smrti, pár šípů skončilo na

štítech, ale zbytek našel svůj cíl.

Jeden z mužů se zvrátil nazad, potáceje se přepadl přes okenní římsu a dopadl pod hradbou do kamení.

Nyní zaútočil Mordred. Leif si už po zkušenosti před chvílí netroufal nastavit svou zbraň jeho úderu. Ustupoval. Vytušil, že síle tohoto muže nemůže vzdorovat.

„…neboť tvé je království, i moc, i sláva navěky. Amen.“

Mercijští odložili štíty a s přimhouřenýma očima čekali, až pustí prsty Keltů tětivy potřetí.

Leif couvl a narazil zády o zeď. Nepřestával sledovat každý Mordredův pohyb. Jako každý vikingský jarl si nepřipouštěl možnost, že by mohl skončit poražený, ale přece nyní postrádal obvyklou jistotu. Navíc si nedělal iluze, že i kdyby se mu podařilo Mordreda zabít, že jej jeho poddaní nechají jen tak odejít. V duchu zavolal Odina, aby mu poslal naproti valkýry. Pak zaútočil.

Nahá Mordredova hruď nezrudla jediným šrámem, jako by jeho meč sám vedl obranné seky a útoky. Zrovna, jako by se Mordred svého meče jen držel.

„Merlinův meč,“ zašeptal Leif, když si vzpomněl na zkazky, které v minulosti slýchal v keltských vesnicích na pobřeží Malé Británie a Erinu. „Biješ se ty nebo jen meč v tvé ruce?“ vykřikl s důrazem na posměšný tón v hlase.

„Já,“ odpověděl Mordred. „Jestli mi nevěříš, můžeme si zbraně vyměnit.“ Sám položil svou zbraň na podlahu a počkal, až totéž učiní Leif. Oba se pomalu, sledujíce jeden druhého, přesunuli na opačnou stranu kruhu a sevřeli v dlaních jílec protivníkovy zbraně.

Leif spatřil úsměšek ve tváři olemované bílou hřívou. V zelených očích waleského krále se smála zrada. Jen netušil, kde ji má čekat.

Popadl jílec Mordredovy zbraně a chtěl se narovnat. Najednou byl konec. V první chvíli si ani neuvědomil, co se stalo. Co to bylo za meč, že jej ani neunesl? Všiml si rozesmáté Mordredovy tváře…

„Žádná kouzla, vikingu,“ smál se waleský král. „Je jen pro tebe moc těžký. Zkus ho zvednout znovu.“

Leif se zapřel v kolenou a pozvedl zbraň oběma rukama. Byla

neskutečně těžká a Mordred s ní určitě nikdy nebojoval dlouho. Možná ji nosil jen tehdy, když chtěl soupeře překvapit jako teď.

S námahou a s vytřeštěnýma očima zvedl meč nad hlavu, ale netroufal si rozpřáhnout se s ním. Král Walesu napřímil proti Leifovi jeho vlastní zbraň a bez zaváhání došel až k němu.

Leif pustil cizí zbraň na zem a narovnal se. „Udeř," řekl polohlasně.

Vikingský meč zasvištěl vzduchem, prkno pod Mordredovou nohou povolilo, obr ztratil rovnováhu a zbraň v jeho rukách zasáhla Leifa naplocho přes hlavu. Přilba praskla a Leifova hlava se vmžiku zalila krví. Leif němě otevřel ústa, zapotácel se a máchl rukama po barevných světlech najednou plujících kolem…

Pokusil se otevřít oči, ale nedokázal to. Cosi sladce páchnoucího mu zalepilo oči… Krev, uvědomil si, rozhodil rukama do stran a padl na Mordreda.

Waleský král se zaklením uhnul, srazil poraženého soupeře stranou a se samolibým úsměvem pozoroval, jak se pod Leifovým tělem prohýbá podlaha, jak se prohnilé dřevo drolí a láme… Leif zapadl do vzniklého otvoru, na okamžik ustrnul mezi vzpříčeným dřevem, prolomila se další dvě prkna a vzápětí se viking zřítil dolů do hromady shnilého sena v bývalých stájích…

* * *

Tma je smrt a stejně tak chuť krve. Už jsem zemřel. Umírám často ve svých snech, ale dneska smrt bolí. Valhalla má šest set čtyřicet bran… Přijďte, valkýry, pro mrtvého válečníka…

U všech bohů, ta hlava třeští! Čísi ruka se mi dotkla čela. Možná moje. Kde jste, valkýry? Už se těším, až se napiju piva a budu u jednoho stolu s Odinem vyprávět otci, co jsem zažil ve světě…

Chlad a zima. Proč? Ve Valhalle jsou přece krby, kde se peče kančí. Tady chlad a mokro.

Voda… Myslel jsem, že umírám kdesi v horách, a zatím voda. Utopil jsem se?

Teď to zabolelo! Ta hebká ruka strhla ztuhlou krev nalepenou na očích… Vidím tě, valkýro, přece jsi přišla… Máš oči, jaké

znám!

„Epono!“

Ty nejsi valkýra a já už nechci umřít. Odpusť, otče, řeknu ti všechno potom…

„Epono!“

Mlčíš. Budeš tu zase jen chvíli, než slunce ovládne den? Za kopcem v průsmyku jsi křísila duše koní a teď křísíš mou. Se mnou je to těžší…

„Epono…“ Cítím tvůj prst na pálících rtech. Bolest mizí možná jen proto, že jsi tady. Opatrně se dotýkám toho místa. Kost je celá. Je mi špatně a podle zápachu kolem jsem určitě zvracel.

„Jak dlouho…?“

„Chvíli,“ konečně jsi promluvila.

„Jsi nejkrásnější přízrak, o jakém jsem kdy slyšel…“

„Ale já jsem živá.“

Hmatám ve tmě kolem sebe a pořád skoro nevidím. „Zase mi zmizíš.“ Možná přikyvuješ a možná se točí všechno kolem mne. „Zmizíš?“

„Zase se objevím.“

„Jsi nejkrásnější…“

„Živá, Leife, nevzpomínáš?“

Vzpomínám! Vzpomínám a křičím strachy před tmou, která se na mne valí ze všech stran…

*** * ***

Zmizelas jako pára. Usnul jsem nebo omdlel? A ty jsi zatím zmizela. I Mordredovi Keltové zmizeli. Nejspíš už v noci…

Leif se opatrně přetočil na bok. Poloslepýma očima rozeznal cosi jako džbán a chvějící se rukou po něm hmátl.

Zhluboka se napil a v duchu se šťastně usmál. Nezdálo se mu to a byla tu! Mordred mu tady určitě vodu nenechal…

Pokoušel se přemýšlet. Věděl, že tu nemůže zůstat. Waleskému králi se nejspíš nechtělo přesvědčovat se, jestli jej opravdu zabil, ale zítra si to může rozmyslet… Vstát! Vstát a ztratit se odtud. Sám možná nebude tak nápadný a podaří se mu dostat k pobřeží nebo do Mercie…

S rukama opírajícíma se o kameny ve zdi se postavil na nohy a

opřel se o zbytky kamenného žlabu. Zvedal se mu žaludek z pachu shnilého a promočeného sena, kterým už sám stačil nasáknout.

Udělal krok. Někde před sebou nejasně viděl poskakující osvětlený obdélník vchodu do stájí.

Jeden krok. Dva.

Ještě kousek. Poslední kroky se spíš podobaly pádu… Rozkašlal se a vzápětí ztichl a zdusil kašel v rukávu kazajky. Něco zaslechl. I dýchat skoro přestal…

„Kroky," zajektal v záchvatu hrůzy a schoval hlavu v dlaních. Kladivo, které mu tam bušilo, přidalo na síle.

Otřásl jím zmatek a strach. Mordred nebo někdo jiný… Žaludek mu znovu vystoupil až někam do jícnu. Zadávil, ale už nebylo co dostat ze zmučeného těla.

Na nádvoří se kdosi objevil. Leif se snažil soustředit a ustálit mlhavý obraz před očima. Nejasně si vzpomínal, že ho zná.

Přítel nebo nepřítel?

Bylo mu špatně. Neudržel se na nohou, a tak jen sklouzl zády po ohlazeném kameni a sedl si na žulový práh.

„Leife…"

Ten hlas! Zvedl hlavu a přimhouřil oči. „Nevidím," zablekotal. Jakási rozmazaná postava se objevila před ním, vztáhla po něm paňáty a objala ho.

„Leife, to jsem já."

„Kdo?" Nejasně si vzpomínal. „Démon, skřet, elf…"

Ten někdo se zasmál. „Jsi blízko, Leife Olafsone! Troll. Helgi Troll s kapsami plnými zlata. Pověst nelhala, dvě kobky jsou tu skoro plné."

Leif měl dojem, že ztratil rozum úplně.

„Helgi je mrtvý…"

„Vypadám jako mrtvola?"

Leif přivíral oči před návaly šílené bolesti v hlavě a byl šťastný, že nemusí přemýšlet.

„Viděl jsem, jak tě zabili…"

„Jen se mi snažili otevřít lebku. V noci jsem se probral a táhl na Camelot, když už se povídalo, co je tu zlata…" Zasmál se. „Teď naplníme zlatem i tvoje kapsy a nahoře jsem našel starou

mošnu. A potom do Dánska…“

„Domů? Tam… Tam nemůžeme…“ vydral ze sebe ztěžka Leif.

„Mám Ethelredovu hlavu, Leife,“ zvedl Helgi nad hlavu začernalý ranec, donynějška přehozený přes záda. „Zabili ho při prvním útoku a bylo mi líto tam tu hlavu nechat napospas mravencům a vránám.“

Leif se opíral o zeď a nechápavě se rozhlížel kolem.

„Máme hlavu a zlato, Leife,“ opakoval s úsměvem Helgi. „A někde už seženeme skalda, který za jediný zlatý náramek složí takovou píseň o boji s Ethelredem, že tě bude Godfred prosit, abys ho na trůnu vystřídal…“

Jaroslav Mostecký
JDI A PŘINES HLAVU KRÁLE

Odpovědný redaktor Antonín Gottwald
Obálka a ilustrace Petr Utěšil
Sazba NETOPEJR

Vydalo nakladatelství



Karel Petřík

jako svou 54. publikaci
Olomouc 2000, vydání 1.
Tisk EURO-PRINT PŘEROV, s. r. o.
Přerov

Náklad 1000 kusů
Prodejní cena včetně DPH 139 Kč

ISBN 80-86096-48-3